

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Setembre 2013 · núm. 153 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

**VIOLENCIA
GRATUÏTA
QUE PAGUEN
ELS TEUS IMPOSTOS**

Papers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 153 · Setembre 2013 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

**VIOLENCIA
GRATUÏTA
QUE PAGUEN
ELS TEUS IMPOSTOS**

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona cgttarragona@cgt.es Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona flbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600 sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort pilumcgt@gmail.com

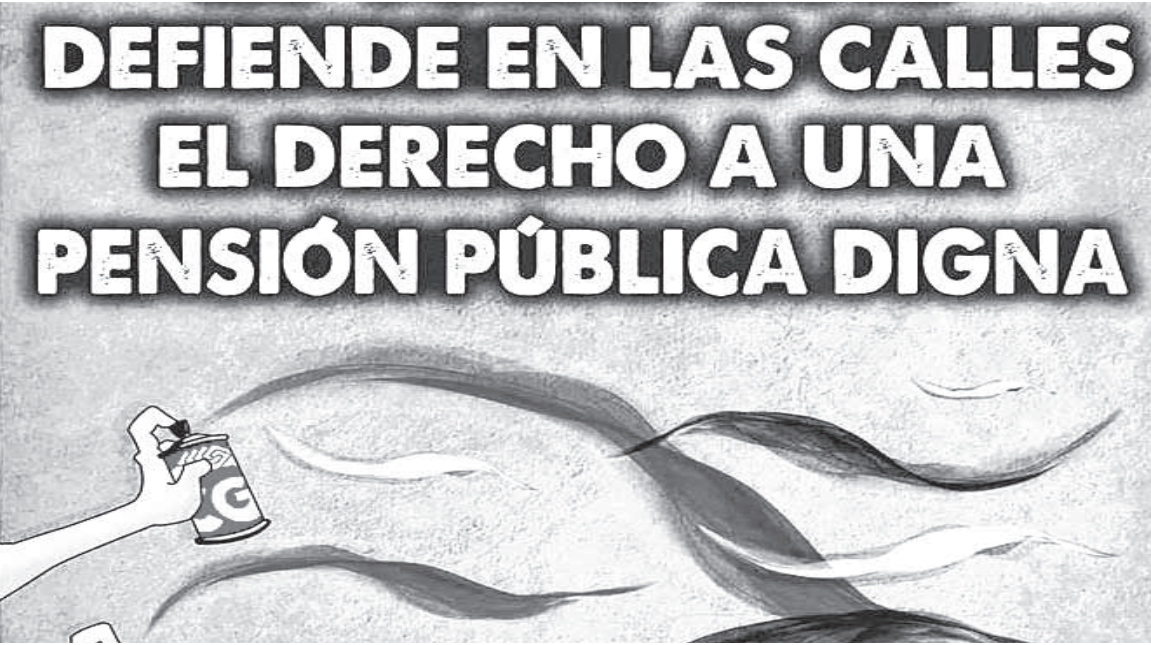
EDITORIAL

En defensa d'unes pensions públiques, dignes i suficients

Al mateix nivell de responsabilitat i transcendència cal emmarcar la reforma del sistema públic de pensions que ens vol fer empassar, si no ho impedim, l'actual govern miserable del PP.

Després de la reforma de les pensions pactada pel PSOE, CCOO i UGT per la que es retardava l'edat de jubilació als 67 anys i es reduïa el dret a la pensió pública, des de fa diversos mesos el govern ha engegat tot el seu poder mediàtic per a convèncer-nos que la pensió no és un dret, que el sistema públic de pensions no és sostenible, que com cada vegada vivim més anys i cada vegada hi ha menys persones treballant i cotitzant, ens volen fer creure, en "la seva bona lògica economicista i mercantilista" que no es poden pagar les pensions. Ens diuen que no pot ser d'altra manera, que no hi ha diners per a totes i tots, que cal baixar la quantia de les pensions, que cal reduir el nombre de persones que tenen dret de cobrar la pensió, que cal reduir el nombre d'anys que estaras cobrant la pensió, que la quantia de la pensió serà en funció de les expectatives de vida, ens diuen que cal augmentar l'edat de jubilació als 70 anys... també ens diuen que la pensió pública no és un dret sinó un privilegi i que el millor és fer-se un pla privat de pensions per a completar la petita pensió pública que hàgim generat.

El circ, el teatre, la funció, ja ha començat i com poble només ens que-

da veure passivament l'espectacle. Ja van sortir els "experts" amb un informe en el que plantegen una reforma del sistema públic de pensions per ser insostenible. Òbviament, els "experts" no mossegueu la mà de qui els dóna per a mejar i regalen l'oïda a les grans empreses i bancs que els van contractar per a fer l'informe. Recordem que en informes anteriors sobre sostenibilitat de sistema no en van encertar ni una.

Aviat parlarà el Pacte de Toledo i tornarà amb més del mateix, després vindrà el que dictaminí el Consell de

Ministres i finalment, amb la majoria del PP, en el Congrés s'aprovarà el que la casta de privilegiats que governen i gestionen aquest país, vulguin.

Tot el que ens estan explicant són mentides. El sistema de la Seguretat Social sempre ha produït superàvit pel que no fa falta reformar l'actual sistema. Si volen fer-ho és per a en-senyorir-se del fons de reserva i eliminar el dret a la pensió. La pensió pública, el mateix que l'educació, la sanitat, les cures, les prestacions socials, per a la CGT, són un dret, un

dret innegociable i les polítiques que s'apliquin seran totes per a garantir aquests drets.

Per tant, la CGT proposa repartir el treball, reduir la jornada laboral a 30 hores per a treballar totes i tots, reduir l'edat de jubilació als 60 anys perquè pugui treballar la joventut, proposa repartir la riquesa augmentant les cotitzacions de les empreses a la Seguretat Social i garantint els ingressos suficients com perquè totes i tots puguem viure en una societat de justícia social. La CGT seguirà defensant aquests drets en el carrer.

"Com qui sega espigues d'or, quan convé seguem cadenes"

"Els Segadors", d'Emili Guanyavents

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

>> Agurrelj

agurrelj'13

TEMA DEL MES

Una reflexió sobre els moviments contra l'austeritat a Grècia, des de la perspectiva dels processos d'autogestió o presa directa per part de la població de serveis mèdics, places, menjadors, mercats o centres socials.

Després de Sintagma

Experiències d'autogestió i autoorganització davant la crisi a Grècia

L'arquitecte, professor de la Universitat Tècnica Nacional d'Atenes i activista grec Stavros Stavrides parla sobre espais comuns i experiències d'autogestió urbana en la Grècia posterior a l'ocupació de la plaça Sintagma d'Atenes.

Eva García i Beatriz García
Observatorio Metropolitano
de Madrid

“L'ocupació de la plaça de Sintagma no era simplement una forma col·lectiva de manifestar-se ni de fer demandes. Més enllà, era una forma de reclamar les nostres pròpies vides i de proposar una manera diferent de compondre la vida social”. L'arquitecte i professor de la Universitat Tècnica Nacional d'Atenes Stavros Stavrides va visitar Madrid el passat mes de maig per a donar una sèrie de xerrades sobre els moviments contra l'austeritat a Grècia, des de la perspectiva dels processos d'autogestió o presa directa per part de la població de serveis mèdics, places, menjadors, mercats o centres socials. “Per les experiències viscudes a Europa aquestes experiències estan molt lligades a la reivindicació d'un nou tipus de democràcia i de construcció de les nostres vides”, va assegurar Stavrides en la seva xerrada del centre social madrileny Patio Maravillas, de la qual reprodueixim una transcripció seguida del torn de preguntes.

Suport mutu sobre les runes de l'Estat-deute

Aquest període ha creat una nova manera de produir subjectes polítics. Que no són simplement subjectes d'acció i reivindicació, sinó de proposició i creació. Aquests subjectes, que ni tan sols eren conscients d'això, han creat noves formes d'autoorganització i d'autoajuda enmig d'una crisi econòmica i política molt greu. La primera característica dels moviments i iniciatives que van sorgir a partir de la plaça de Sintagma era precisament el seu

vincle amb l'autogestió.

En aquest període de crisi a Grècia, a Atenes, ens enfrontem a greus problemes que tenen a veure amb la supervivència del dia a dia. Han sorgit nous agents que tracten de socórrer als més necessitats, com ONG i associacions filantròpiques. Aquesta forma d'iniciatives reproduïen les formes del poder: clientelisme i poder directe. En l'altre costat, tenim el llegat de Sintagma que són iniciatives que tracten també d'ajudar en relació a les necessitats però que tenen a veure amb la participació i la co-implicació en aquesta ajuda.

Com exemple: un centre social va ser creat en el centre d'Atenes, en Yografu. En aquesta zona l'Ajuntament d'Atenes també tenia un centre que oferia menjars diaris per a les persones sense llar. Amb la crisi, l'Ajuntament no tenia diners per al seu manteniment i el centre i la intervenció es van anar abandonant. La gent assistida va recó-

rrer en aquest moment al centre social. Aquest va ser creat sobre propietat municipal en un petit cafeteria que es va ocupar per a fer un centre social i cultural en el mateix barri dintre de l'esperit de Sintagma. La gent del centre social li va dir als sense sostre que no podrien ajudar-los tret que ells mateixos participessin en accions que produïssin ajuda, tant per a ells com per a uns altres: “en el cas de saber cuinar, unir-se a l'equip de cuina per a cuinar per a vosaltres i els altres”. És un petit exemple de l'esperit de Sintagma, on destaca l'autoorganització i l'autoajuda (ajuda mútua) a través de projectes col·laboratius.

Democràcia

Aquests subjectes polítics no són susceptibles de ser classificats de la mateixa manera que ho eren abans de Sintagma. Seguint la idea de Jacques Rancière (filòsof francès contempora-

ni), l'acció política és bàsicament una acció que desclasseja als subjectes. Crec que la gent que estava involucrada en iniciatives es reinventa social i políticament a través d'aquestes accions.

Per exemple, hi ha un gran nombre de centres mèdics a la ciutat d'Atenes on els professionals involucrats desenvolupen l'activitat mèdica, on no estan reproduint el paper tradicional del metge perquè estan constantment reinventant la relació amb el pacient. L'ajuda que aquí s'intercanvia és de tipus neutral, no lligada al mercat ni a l'obtenció de benefici, tampoc tenen en la majoria dels casos cap ajuda pública, estan basats purament en la solidaritat. Totes aquestes experiències desenvolupades sota el paraigua de Sintagma tenen a veure amb la democràcia d'una manera molt particular. Després de Sintagma, i segur en relació també amb les experiències viscudes a ciutats de l'estat espanyol, democràcia no significava només una forma de participació i de prendre decisions. Després de Sintagma la democràcia es va convertir en un problema de creació, coordinació i pràctica. El sentit de la democràcia va canviar a Sintagma, va ser reinventat perquè la gent es va trobar, uns als altres com iguals, i van haver d'actuar en coordinació sense que hi hagués cap centre. Podem dir que aquestes iniciatives tenen com característica en comú l'ocupació de la democràcia com forma de coordinació i creació a través d'iniciatives col·lectives. Democràcia en altres paraules és compartir entre iguals en una situació en que aquesta igualtat és la precondició.

Sense avantguarda

Durant i després de Sintagma la idea d'avantguarda va ser posada a prova.

No és causalitat que tant la part més estalinista del Partit Comunista com la part més combativa dels anarquistes s'oposessin al procés-experiència de Sintagma en nom de la lluita contra la burgesia (com forma d'acusació). Al contrari, Sintagma va demostrar que si tots eren considerats iguals tot el món era capaç de participar en un procés col·lectiu.

Crec que l'esperit de Sintagma, el seu llegat, es pot veure en aquelles iniciatives en que cap part del moviment apareix com el líder. Aquestes experiències basades en l'horitzontalitat han assolit connectar molt més amb la gent que aquelles altres més basades en una idea d'avantguarda.

El fer produeix allò comú

Aquestes iniciatives en l'esperit de Sintagma que intenten combatre els efectes de la crisi no es caracteritzen només per un tipus de procediment sinó també per un tipus de producte. Si estem d'acord en que els productes es produeixen a través de relacions socials, i que per aquests podem entendre tant els béns físics tangibles com els serveis i relacions socials, podem arribar a l'acord que van sorgir nous productes resultat d'aquestes noves formes de col·laboració, és a dir, béns comuns que estan produïts mitjançant el fer (en) comú (commoning).

Per exemple: hi ha moltes cuines col·lectives en la ciutat, algunes connectades amb col·lectius anarquistes o d'esquerra, altres amb associacions de veïns, però en cap d'elles es produeix només menjar, sinó noves formes de col·laboració, relació i hàbits que produeixen en la gent un nou enteniment de quines són les situacions en les quals ells viuen. També és el cas de les xarxes d'intercanvi desenvolupades a través de tot el país, on la gent pot intercanviar béns i serveis sense un intercanvi monetari.

De manera similar al cas d'Argentina i altres casos, sabem que en les crisis la gent desenvolupa xarxes a través de les quals es pot trobar el que es necessita o intercanviar sense necessitat de posseir diners. En aquest cas no és el mercat el qual estableix el preu que tenen les coses si no que es produeix una reevaluació social del valor dels productes i serveis.

Un altre exemple són els col·lectius de treball, on s'entén que el problema del treball, en un context d'alt atur, no és ja un problema individual sinó col·lectiu. Hi ha nombrosos exemples de petits cafès i botigues gestionats per col·lectius, sense cap, on són els propis treballadors qui es reparteixen el benefici i avaluen el servei que estan donant en funció de diferents criteris d'avaluació. Tenim altres dos exemples indicatius

Després de Sintagma

d'antigues empreses que han estat abandonades i els treballadors les han recuperat: la primera és una indústria mitjana de materials de construcció a Tessalònica, i la segona un gran periòdic en la ciutat que està sent produït pels propis treballadors.

La política no està en un altre lloc

Estem en un moment en que la política no es defineix merament com una acció que és indistinta, separada de qualsevol altra acció. Perquè solidaritat, democràcia, i coresponsabilitat no estan considerats com elements ideològics solament. Després de Sintagma la democràcia i la solidaritat formen part d'una lluita diària per a redefinir el que significa una vida digna. Molta de la gent involucrada ara no estava involucrada abans en política en sentit tradicional, encara que entenguem per política també una pràctica antihegemònica i anticapitalista. Aquest entendre la política com una cosa que travessa tots els nivells de la vida diària és una redefinició de la política. En aquest tipus de política la gent està convidada a jutjar la vida que estan vivint i també a somiar quin és un altre tipus possible de vida.

Espais intermedis

Aquesta repolitització del quotidià produeix un nou tipus d'espai públic creat pel fer comú-comunalització. Aquest tipus d'espai no és un tipus d'espai que l'autoritat regula, no és un espai donat sota certes preposicions, condicions i regles. És un tipus d'espai públic que es produeix a través de la gent que està reinventant el fer coses en comú. Llavors, públic no és el que pertany a l'Estat o a qualsevol tipus d'institució pública, sinó que és l'espai que la gent produeix al crear la seva pròpia vida i els béns que són necessaris per a ella. Aquest tipus d'espai (cuines comunitàries, centres socials mèdics, centres socials de la producció d'educació, cultura...) és sempre un espai que ha de romandre obert a la negociació, no és un espai tancat. Hauriem de parlar d'ell com espai comú perquè ja no és més l'espai públic tal com ho enteníem.

Aquests espais tenen per necessitat uns límits que no són tancats, que són porosos. És un gran ensenyament de la plaça de Sintagma, que l'espai públic no és aquell que és obert si no el que està contínuament obert. Al contrari del tipus de procediment mitjançant el qual la policia va intentar delimitar l'espai de la plaça com un espai fitat de rebel·lió o la mateixa estratègia dels que acusaven a aquest espai de asocial, acusant-lo com enclavament d'il·legalitat.

La lliçó que ofereix Sintagma és si aquest tipus d'espai és el camp de prova d'un nou tipus de vida social. Aquests han de ser espais intermedis, lindars, que no pertanyen a ningú i que pertanyen a tot el món. Aquest és el llegat, una gran quantitat d'experiències i iniciatives que s'estan intentant fer funcionar i que eren desconegudes. No és fàcil, i ens força a transcendir a nosaltres mateixos en algunes ocasions. Però és important per a aconseguir un futur millor d'emancipació.

Entrevistem a Stavros Stavrides

- Una preocupació entorn del comú surt de la definició del que és de tots i no és de ningú, perquè deixa fora la coresponsabilitat en la gestió dels processos. Aquesta és sens dubte una característica de l'espai públic. Els espais comuns com els centres socials es construeixen entorn de les comunitats, diverses, poroses, inclusives, que s'obren i tanquen, però que són necessàries, perquè tractar els béns comuns sense la qüestió de la comunitat no es correspon tant amb la realitat. Potser el futur dels espais comuns passa per reconèixer tant els recursos i les comunitats més enllà de l'obvi, i de la relació d'elles entre si.

En la definició d'espai públic com comú, la idea de que pot pertànyer a tots i a ningú alhora deixa fora el problema de les comunitats. Hi ha dues grans línies en la teoria sobre espais comuns, una en relació a aquesta forma d'emancipació social, i l'altra els espais comuns com una forma de producció de recursos que sostenen a una comunitat específica. Crec que

la nostra resposta és la de defensar els comuns com l'opció que defensa comunitats sempre en procés. No comunitats estables, perquè les comunitats que es reproduïxen a si mateixes no estan necessàriament en un procés d'emancipació sinó immerses en un procés de repetició que és en essència de caràcter conservador. A través del procés del fer comú i les renegociacions constants les comunitats es redefeixen a si mateixes i emergeixen en aquesta redefinició que sí que seria emancipatòria.

Durant i després de Sintagma van haver d'enfrontar-se al problema de com treballaven juntes en processos de col·laboració comunitats que tenien identitats molt distintes. Algunes vegades això ha creat una nova forma de comunitats que sempre afectava a les identitats prèvies. Si considerem les comunitats no com tancades i estables sinó obertes i en procés continu d'elaboració podem obtenir una solució a la consideració dels comuns com processos d'emancipació. En termes d'identitat política, després de desembre de 2008 i de Sintagma, col·lectius d'esquerra, extrema esquerra i anarquistes col·laboraven, la qual cosa era impensable cinc anys abans.

- Respecte de l'estratègia policial de reduir Sintagma a un enclavament,

creus que d'aquí es pot deduir una estratègia general de govern que consistiria a reduir qualsevol punt disruptiu (la ciutat en si) a un enclavament espacial?

Sobre si els enclavaments responen a una estratègia particular o general de dominació, crec que es tracta de la segona. Vivim en una ciutat d'enclavaments, en una situació en la qual es produeix una separació social i un control d'aquestes formes de separació. En contra d'aquesta experiència, que no és simplement la dels apartheids o la gran segregació de les megalòpolis llatinoamericanes, podem actuar en els espais on s'intenten produir processos de comparança social i política. En termes de llenguatge espacial això significa obertura i porositat. En llenguatge més estrictament polític és inclusivitat. En el llenguatge de Sintagma equival a "estem a tot arreu i no som ningú". O com es va dir en el 15M, "venim de cap lloc, ningú ens esperava". Tot això expressa el mateix, un tipus d'obertura radical que pretén lluitar contra els processos de "enclavització", un terme que existeix en anglès i que es refereix a les agressives formes de separació social i espacial.

Com fan els espais d'autogestió per a resistir aquesta tendència a la "enclavització"? Sobre l'eficàcia d'aquests dispositius, deixats com elements de contenció (exemple de la bigsociety d'Anglaterra, l'estratègia de deixar a la ciutat que assumeixi els problemes d'exclusió). Els estem fent el treball? En realitat no, perquè dintre d'aquestes experiències es generen

valors antagònics, d'expansió del comú. Però el perill està latent. Com lluitar contra aquests processos? Com suggeriment, crec que hem de trobar i crear espais oberts, espais-lindar, així com les experiències socials que es creen en aquests espais lindar, i a través d'això anar en contra de la ciutat dels enclavaments, produint des de baix i de manera heterogènia i impredecible aquesta ciutat de lindars. Sintagma seria un prototip d'aquesta ciutat de lindars, perquè és la prova que la dialèctica de descentralització-recentralització pot succeir en l'espai públic. Va ser creada a través d'una xarxa de micropplaces i col·lectius, que no reemplaçava la necessitat d'una assemblea general a través de la qual aquestes iniciatives podien compartir una idea o base comuna. Crec fermament que el procés de creació d'una ciutat de lindars des de baix és un procés de metastasi.

- En aquest context de crisi, d'impossibles, hi ha una sèrie de necessitats bàsiques insatisfetes tant per a la burgesia com per a les classes populars. Creus que aquesta situació es perllongarà en el futur?

Sobre la creixent similitud entre classes burgeses i la classe treballadora, entre les classes mitges-altes i baixes, i si això ha produït un desclassement, no estic segur de si aquests processos estan produint igualtat entre elles, però sí un tipus distint de relació entre elles. Sense entrar en el fons de la discussió teòrica d'aquesta qüestió, crec que la definició marxista de que les classes es defineixen per la seva

Després de Sintagma

relació amb les maneres de producció no és suficient, ja que hi ha un problema en la composició d'aquestes en les quals cadascuna fantasia amb el seu rol en la societat i la seva relació amb la manera que volen dirigir les seves vides.

El que vull dir és que quan les classes mitges perden el seu treball o fins i tot les seves perspectives de desenvolupament social no necessàriament es converteixen en anticapitalistes o comprenen o tenen consciència de quin és el seu paper dintre de l'estructura de la societat en la qual participen. El mateix passa amb la classe treballadora en la pèrdua dels seus treballs, que tampoc els fa més proclius a un enteniment de la qüestió anticapitalista i el que això suposa. Al mateix temps, la possibilitat de comparar la teva situació actual amb un passat recent està plena de possibilitats perquè et fa pensar que realment les coses poden canviar.

- A Amèrica Llatina hi ha una gran riquesa de pràctiques autogestionàries de autoconstrucció en els barris, però no s'aconsegueix canviar l'estat de les coses. Per exemple, l'espai públic a Mèxic està segrestat

No crec que sigui del tot cert, perquè de fet estem veient grans canvis polítics a Llatinoamèrica (com a Bolívia o a Equador) basats en formes de solidaritat quotidiana on pot estar el propi Mèxic. Segueixo pensant que els zapatistes signifiquen un gran canvi polític que ha produït canvis globals. Però no hem de suposar que una proliferació de moviments pressuposa la capacitat de coordinar-se i de fer canvis qualitatius en l'estructura global. Crec que estem veient a Grècia el límit d'aquest tipus d'experiències en relació amb la capacitat de sobreviure de la gent. Com sabem les societats no se suïciden, així que anem a veure què succeeix. Ningú esperava la revolució a Tunísia ni Egipte, ni els indignats grecs ni Wall Street. Estem en un període de grans canvis des de baix.

- En la resta d'Europa hi ha preocupació sobre les notícies que arriben dels neonazis d'Alba Daurada, sobre si ells també estan construint comunitats i els perills que suposa

No és tan complicat. Alba Daurada és un moviment nazi, feixista i racista, que propugna la superioritat d'una raça, que en aquest cas no és la grega sinó la blanca, d'inspiració alemanya. La seva estructura ideològica política és bastant naïf, aquest no és el seu perill, sinó l'assenyalament que fan dels immigrants en la responsabilitat de tot el que estan sofrint els grecs. Desgraciadament això convenç a una part de la gent, que busca una explicació senzilla a la destrucció de la seva pròpia vida.

Tot el que fa Alba Daurada en termes de solidaritat té a veure amb aquesta idea. Ajuden als pobres, o fan certes coses així considerades, sempre que aquests siguin grecs. Hem de desmitificar aquest perfil solidari. En la majoria dels casos són solidaritats de xarxes quasi mafioses, és a dir, nosaltres et protegiem sempre que ens donis el teu vot i ens acceptis com els líders polítics d'una certa zona afectada per la crisi. Alba Daurada proveïx d'un cert tipus d'ajuda a canvi d'un xantatge polític a la gent.

No crec que hi hagi un perill real que Alba Daurada distorsioni el sentit veritable de la solidaritat. Crec que essencialment produeix un comportament racista i xenòfob en certes parts de la població, i així és com és

utilitzat per l'Estat i el establishment a fi d'imposar major agressió i repressió per part de la policia. Un altre aspecte important que potser no és fàcil d'entendre per als que no sabeu tant de la història de la guerra civil a Grècia, encara que es pot imaginar, és que Alba Daurada és utilitzat com una palanca per a produir una important fractura en la societat grega. Acusant al creixent moviment d'esquerres que està definitivament relacionat amb Syriza com antisocials, antigrecs i antieuropeus. Intenten forçar aquesta divisió usant a Alba Daurada com ariet que trenca en dues la societat, encara que no crec que assoleixin fer-lo.

- Mirar al passat recent com font d'inspiració, és l'única cosa que ens pot donar el passat? No ens pot donar raons de per què estem avui així i seguim fracassant? També ens interessa la relació d'experiències que existien abans de Sintagma com experiències del procomú. Em sorprèn que es digui que la comunitat anarquista va rebutjar en primer moment l'experiència de Sintagma, quina és la situació ara?

Sobre el passat i les correspondències i el passat com forma d'inspiració. No solament busquem els èxits sinó que

també hem d'aprendre dels fracassos del passat, no valent-nos solament d'exemples però sí de casos que no hem de repetir. Permeteu-me que insisteixi en la importància de comparabilitat entre passat i present i diferents situacions d'aquest moment, afegint el problema de la traducció. Traducció no significa simplement veure el que és diferent i comparar, sinó també veure el que es pot convertir en comú i comparar.

Les diferències amb les experiències de Exarquia prèvies a Sintagma, és que ara les experiències no es limiten a col·lectius anarquistes o d'extrema esquerra. Per fi ens hem lliurat d'aquesta idea de barri lliure que és Exarquia. Això era part d'estar empressonats en un enclavament alternatiu. Ara som testimonis d'experiències de trets similars per tota Grècia. Això va començar després de desembre de 2008 (amb l'assassinat d'un jove per part de la policia durant una manifestació) que va provocar manifestacions en llocs on no les havia hagut durant cinquanta o seixanta anys. Aquestes iniciatives estan ara molt més integrades en la societat i connectades a les pràctiques quotidianes, molt més que fa sis o set anys. És fàcil de veure això amb el nombre d'iniciatives que han proliferat, com el cas de Bolos. Una ciutat que va tenir sempre un moviment d'esquerres i un fort sindicalisme que ara té processos i iniciatives connectades amb diferents parts de la societat.

- Com es convoquen les mobilitzacions més generals, com sorgeixen? La coordinació és estable o puntual?

No hi ha una gran coordinació, no la

va haver durant el temps de la plaça de Sintagma, com sabem que no la va haver en les altres Sintagmes desenvolupades en altres llocs. De tant en tant hem de separar-nos i pensar sobre aquesta qüestió, si és una cosa que hem d'imposar o és una cosa que hem d'esperar que passi en diferents ritmes i nivells. Perquè potser si intentem el primer potser obtinguem just el contrari, un subjecte que imposa acció sobre aquest estrat heterogeni.

No estic per descomptat en contra de la coordinació, però sí que hem de tenir en compte i tractar de generar artefactes que ens ajudin a comprendre com el moviment no té sempre les mateixes metes, no sempre es focalitza en el mateix lloc ni amb les mateixes necessitats, però que aquesta multiplicitat també pot aconseguir efectes importants.

- Sobre la qüestió de la democràcia. S'està reinventant la democràcia en els carrers, Però s'imaginen noves formes de democràcia a nivell més ampli? De transformació del sistema de partits i del sistema de representació?

Sobre democràcia la idea predominant a Sintagma era la democràcia directa, en igual relació amb les experiències similars en altres parts del món. Va haver-hi una gran assemblea que va pretendre treballar precisament aquesta qüestió de democràcia directa, democràcia essencial, a la qual vaig ser convidat amb altres persones a fer una intervenció. A part del fet que aquesta va ser una de les experiències més importants de la meua vida, aquesta discussió girava entorn de com solucionar el problema de la representació. Hi havia gent de l'opinió que l'ocupació de la plaça havia de servir com esperó per a demanar canvis en la legislació, però la major part era sobre la qüestió que eren ells els que prenen les decisions i no els que estaven dalt en el Parlament.

La idea de democràcia s'ha desenvolupat a través de totes aquestes experiències que he estat citant, i d'un major escepticisme cap a la classe política, encara més després de les decisions que han estat prenent en els últims temps. Però tampoc cal oblidar que una gran part de la societat creu que hi ha un moviment d'esquerres institucionals darrere de Syriza que pot fer canvis reals i obrir noves possibilitats en les condicions socials i que això ha provocat un nou naixement de la confiança en la democràcia participativa i en la capacitat dels partits polítics de canviar efectivament coses. Aquestes dues coses passen alhora.

** Article publicat a la revista Diagonal.*

TREBALL - ECONOMIA

CGT considera inajornable una mobilització sindical i social general, global, inclusiva, que defensí en el carrer d'una forma continuada, un canvi de rumb en la política econòmica i social

Davant l'aprovació del Reial Decret 11/2013

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

En ple estiu, amb total traïdoria, el Govern, la Patronal, la Unió Europea, el Fons Monetari Internacional, en definitiva, qui exerceixen el poder, han estat orquestrant una simfonia fúnebre per a la classe treballadora a base d'ordres, decrets, propostes, estratègies... que, camuflats entre molt soroll mediàtic, sona de forma harmònica a mort i defunció dels drets laborals i socials de la classe treballadora i els col·lectius socials més empobrits. Les últimes dades de la EPA i de l'INEM mostren els veritables efectes de la reforma laboral aprovada pel govern, destruir ocupació indefinida i crear ocupació precària, a temps parcial, i sense drets. Els experts contractats pel poder proposen una reforma de les pensions arbitrària, discrecional, que pretén convertir el dret a una pensió pública digna en un negoci. El cas Bárcenas representa la degradació del sistema democràtic representatiu i comença a ser digerit per l'opinió pública, per a això, està bastant amb una dosi de nacionalisme espanyolista enfront de Gibraltar. Mentrestant, el FMI, la UE i la pròpia patronal, plantegen que cal reduir els salaris perquè tornem a l'esclavitud,

a treballar pel menjar. Per la seva banda el govern espanyol aprova un nou decret en l'últim consell de ministres que reforma la reforma laboral i afina l'ajustament de la soga que està asfixiant a les i els treballadors. En aquest sentit, dissabte passat 3 d'agost el Butlletí Oficial de l'Estat va publicar el Reial decret Llei 11/2013, que modifica determinades normes en matèria de contractació a temps parcial, atur i, de forma molt important, procediments d'acomiadaments col·lectius, suspensions de contractes i modificacions de les condicions de treball. D'aquesta manera, a partir de l'aplicació del Reial decret i, obligat pel Tribunal Constitucional, el govern equipara els temps de cotització exigits per a tenir accés a prestacions de la Seguretat Social en els treballadors a temps parcial, fomentant, d'aquesta manera, aquest tipus de contractació, que ja compta amb diverses bonificacions, enfront de la contractació a temps complet. A part d'aquesta mesura, com diem obligada, s'estableix la suspensió del cobrament de les prestacions per atur de les i els treballadors que s'absentin del país per un període superior a 15 dies. Pel que fa a les mesures vinculades als EROs, ERTOS i modificacions del contracte, la reforma redueix els requisits d'aportació de documents

per a la validesa dels procediments i estableix un sistema de negociació més controlat, on s'estableixen comissions negociadores que poden acordar acomiadaments col·lectius sense que en les mateixes estiguin representats tots els treballadors i treballadores afectades. Aquests canvis són una reacció del govern a les sentències judicials que

han vingut declarant nuls o improcedents acomiadaments col·lectius per incompliments negociadors i suposen l'enèsima facilitació de l'acomiadament, fent, una vegada més, que la destrucció de llocs de treball sigui una mesura cada vegada més assequible per a la patronal, portant a que siguin les i els treballadors qui suportin tot el pes de la

crisi-estafa. Davant aquest panorama, CGT considera inajornable una mobilització sindical i social general, global, inclusiva, que defensí en el carrer d'una forma continuada, un canvi de rumb en la política econòmica i social, amb nous objectius, una nova partitura, uns nous intèrprets per a una nova simfonia.

Reforma salarial

Esther Comas
Advocada laboralista del Col·lectiu Ronda

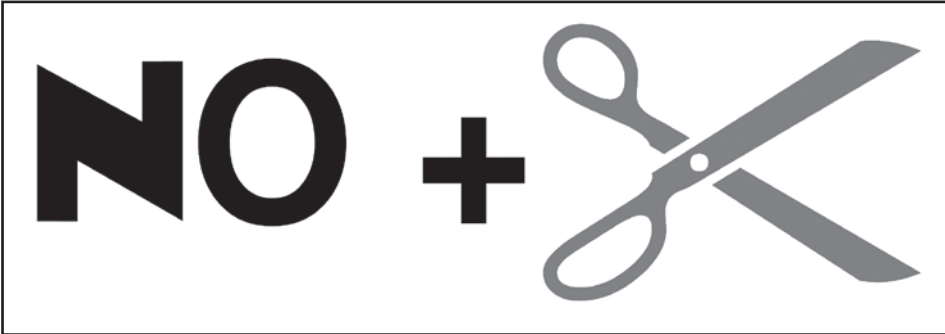
Salaris més baixos i menys treballadors. Aquests eren els objectius inconfessos d'una reforma laboral que se'ns va imposar airejant unes necessitats i adduint unes pretensions que no tenien res a veure amb la seva veritable motivació. Mai es va intentar crear ocupació, com tampoc alleujar el suposat excés de rigidesa del marc regulador. No cal dir que la reforma no va tenir mai la voluntat de desactivar la perniciosa dicotomia entre un sector d'assalariats als quals impudicament es qualificava de sobreprotegits i privilegiats davant la massa desvalguda de treballadors precaritzats. Si alguna cosa es va proposar alterar en aquest àmbit va ser mitjançant l'extensió generalitzada de la precarietat, democratitzant radicalment la desprotecció. Salaris més baixos i menys treballadors. Aquest és l'alfa i l'omega de la reforma laboral, idèntic al de l'empresa anteriorment en els esperterres finals de la seva gestió per l'executiu socialista. L'estadística revela l'extraordinària

eficàcia de les mesures adoptades. Efectivament, hi ha menys treballadors. Molts menys. I els sous són, tal com es desitjava, més baixos. Molt més baixos. I encara més baixa, si és possible, la renda disponible, ja que als nostres salaris minvants hi hem d'afegir l'increment de la nostra renda que destinem a cobrir les desercions de l'Estat en matèria de prestacions i protecció social. ¿Com hem arribat a aquesta situació? Ho apuntàvem al principi. La reforma laboral ha estat el principal instrument per conduir-nos a aquesta situació de pèrdua generalitzada de poder adquisitiu dels assalariats amb l'objectiu, il·lusori i esquiu, d'incrementar la competitivitat de l'economia i, amb això, el volum de les nostres exportacions. Els nostres salaris disminueixen perquè les empreses disposen de renovats instruments per desvincular-se de les condicions (salarials, però també d'ordenació general del treball -jornada, horaris) fixades en els convenis sectorials. És a dir, per traslladar la negociació des d'aquest àmbit, on les organitzacions sindicals tenen més capacitat negociadora, a l'àmbit de la mateixa empresa, la immensa majoria pimes on la presència sindical és menor -si no inexistent- i la

negociació es desenvolupa en un cos a cos condicionat per la familiaritat i la proximitat. Fins i tot en els casos en què no es dona aquest desarrelament respecte al conveni, la reforma laboral també ha previst la manera d'amplificar la capacitat de l'empresari per recórrer a les denominades clàusules de desvinculació. O el que és el mateix, queda habilitat per ignorar el que es va pactar argumentant la disminució dels ingressos o la concurrència de perspectives econòmiques negatives, tinguin relació o no amb els salaris dels seus treballadors. En altres ocasions, la pressió salarial adquireix el to de la simple amenaça. És habitual presentar davant la plantilla l'esglaiadora disjuntiva de triar entre reducció salarial o acomiadaments. Els casos són nombrosos i alguns de ben coneguts, pensin per exemple a la Nissan. En ocasions, l'amenaça no se sustenta sobre la necessitat de reduir plantilla, sinó que s'utilitza com una oportunitat d'aconseguir reduir els seus

costos salarials. Amb l'atur en xifres de màxims històrics i qualsevol perspectiva de millora velada per les evidències que ens assalten, és obvi el poder dissuasori d'aquestes amenaces. No és difícil imaginar-se com acaben molts d'aquests processos mal anomenats negociadors. La coerció també s'abat sobre els convenis nous. Hi ha moltes empreses que pressionen els seus treballadors perquè recolzin nous i regressius convenis esgrimint la limitació a un únic any del període d'ultraactivitat dels convenis expirats. Els diuen que transcorregut aquest any, i si no hi ha conveni col·lectiu sectorial a què acollir-se, quedaran sota el mínim mantell protector de l'Estatut dels Treballadors, i perdran les condicions salarials i laborals que recollís

l'extint conveni. Una amenaça efectiva, però d'escàs fonament jurídic. Difícilment els tribunals permetran aquesta taula rasa de drets. Però sense oposició, aprofitant el temor dels assalariats, de moment aconseguirien el seu anhel de precarietat i rebaixa salarial. Davant d'aquesta situació, els treballadors han de mostrar renovada unitat i fermesa per no ser, en exclusiva, els pagadors i garants d'aquesta devaluació interna pavimentada sobre el seu patiment. Desgraciadament, hem de reprendre lluites als centres de treball i als jutjats que creiem superades. Alçar la veu en l'exigència de salaris dignes i protecció davant l'arbitrarietat perquè sàpiguen que no tolerarem que aquesta crisi sigui només la nostra.

Reial decret 11/2013 de 2 d'agost: Reforma laboral encoberta

Devalua l'Estatut dels Treballadors, Sancions en l'Ordre Social, i tractament d'ERO's entre d'altres coses

Redacció

El Reial decret 11/2013 de 2 d'agost és una Reforma laboral encoberta que modifica l'Estatut dels Treballadors, Sancions en l'Ordre Social, i tractament d'ERO entre altres.

Un dissabte 3 d'agost 2013 el govern ha dinamitat l'Estatut dels Treballadors, amb la publicació en el BOE d'un nou Decret Llei. El govern del Partit Popular imposa una modificació legal per Reial Decret de la legislació laboral, en ple mes d'agost.

Els retocs a la reforma laboral ja han començat. El decret llei sobre pensions per a treballadors a temps parcial modifica també diversos articles de l'Estatut dels Treballadors la redacció actual dels quals era fruit de la reforma laboral.

El Reial decret llei 11/2013, de 2 d'agost, que sota el títol "per a la protecció dels treballadors a temps parcial i altres mesures urgents en l'ordre econòmic i social", amaga una nova Reforma Laboral, que dinamita el que queda de l'Estatut dels Treballadors (Articles 40, 41, 47, 51 i 82). La norma modifica, la Llei concursal (art. 64), Llei reguladora de la jurisdicció social (articles 124 i 247) i Reial decret 1483/2012 pel qual s'aprova el Reglament dels procediments d'acomiadament col·lectiu i de suspensió de contractes i reducció de jornada (articles 3, 4, 6, 17, 19, 26, 27 i 28).

El citat RDL també modifica, en matèria d'ocupació, atur i protecció social, la Llei General de la Seguretat Social (disposició addicional setena, articles 207, 209, 212, 213, 215, 231 i 233), Llei d'Ocupació (article 27), Llei sobre infraccions i sancions de l'ordre social (articles 22, 24, 25, 47 i 48), Reial decret 1796/2010, de 30 de desembre, pel qual es regulen les agències de col·locació (article 5), i Reial decret 625/1985, de 2 d'abril, pel qual es desenvolupa la Llei 31/1984, de 2 d'agost, de protecció

per atur (art. 28).

El Govern espanyol, la CEOE i CEPYME, i els sindicats CCOO i UGT pacten una reforma de la reforma laboral en ple agost, aprovada per Reial decret llei. Aquesta reforma reforça les Comissions negociadores en detriment dels Comitè d'Empresa. Es permet crear comissions que pondegen als Comitè de Centre en els períodes de consulta de les modificacions substancials de condicions de treball. També limita les demandes individuals d'acomiadament col·lectiu si hi ha pacte entre els negociadors dels ERO.

Els canvis introduïts són limitats, però en la seva majoria tenen un denominador comú: faciliten els expedients de regulació d'ocupació (ERO) de les empreses. En la nova norma, entre altres coses, es fita la grandària de les comissions negociadores dels ERO, es limita a una sola taula la negociació encara que hi hagi diversos cen-

tres de treball, s'eximeix a les multinacionals estrangeres de presentar els seus comptes consolidats, es taxen les causes de nul·litat i s'entorpeixen les reclamacions a través de demandes individuals.

El Govern considera tot un èxit la reforma laboral de 2012 malgrat que s'hagin perdut un milió de llocs de treball en any i mig, comptant el trimestre en que va entrar en vigor. Ara, arriba una nova volta de rosca. El Govern assenyalava que es tracta de millores "tècniques" en els ERO "per a evitar la litigiositat i la saturació dels òrgans jurisdiccionals de l'ordre social, complir amb el principi de celeritat consagrat legalment i propiciar una major seguretat jurídica", diuen.

El primer, es clarifica com es negociaran els ERO, suspensions de contracte, mesures de mobilitat geogràfica o modificacions substancials de les condicions de treball. Hi haurà una única taula negociadora, amb el que desapa-

reix la possibilitat que la consulta es realitzi de forma separada per centres de treball. A més, es preveu que la comissió negociadora estigui integrada per un màxim de 13 membres en representació de cada part.

En la nova norma s'estableix que encara que la comissió dels treballadors ha de quedar constituïda abans de l'inici del període de consultes, la seva falta de constitució no impedeix ni l'obertura ni el transcurs de les consultes. L'empresa haurà de comunicar "de manera fefaent" als treballadors que realitzarà un ERO. Des de llavors, es dona un termini de set dies per a constituir aquesta comissió (ampliable a 15 en alguns supòsits), moment a partir del qual comença a comptar el termini del període de consultes. Les multinacionals estrangeres també ho tindran més fàcil, doncs la necessitat de presentar comptes consolidats quan l'acomiadament col·lectiu sigui en una empresa pertanyent a un grup

es restringeix als casos que la "societat dominant tingui el seu domicili a Espanya".

Així mateix, el decret llei canvia la regulació processal dels acomiadaments col·lectius i restringeix les possibles causes de nul·litat dels ERO (que comporta la reincorporació dels treballadors als seus llocs) "únicament" als casos que no s'hagi realitzat el període de consultes, lliurat la documentació requerida i complerts els altres tràmits del procediment o s'hagin vulnerat els drets fonamentals i llibertats públiques. Així, podran declarar-se improcedents ERO que no compleixin amb el fons (les circumstàncies econòmiques), però no podran ser declarats nuls si l'empresa compleix els tràmits. Aquesta norma no tindrà efectes retroactius sobre ERO ja realitzats.

Es limita, també sense caràcter retroactiu, la possibilitat de les demandes individuals contra els acomiadaments col·lectius. Es precisa que tindran efecte de cosa jutjada tant la sentència en la demanda col·lectiva com l'acord de conciliació judicial. Per això, les demandes individuals quedaran limitades a aquelles "qüestions de caràcter individual que no hagin estat objecte de la demanda" col·lectiva.

La sentència ferma o l'acord de conciliació judicial amb l'empresa, posaria el punt final a les reclamacions jurídiques sobre les condicions de l'acomiadament col·lectiu. Es reconeix expressament a la sentència ferma o a l'acord de conciliació judicial del procés col·lectiu l'eficàcia de cosa jutjada sobre els processos individuals, i s'estableix que el termini de caducitat per a la impugnació individual començarà a computar des de la fermesa de la sentència dictada en el procés col·lectiu o, si escau, des de la conciliació judicial.

El canvi normatiu evita que les impugnacions individuals paralitzin les indemnitzacions després d'acords col·lectius.

La teva empresa d'Informàtica et matxaca?: Organitza't!

Coordinadora d'Informàtica de CGT
<http://www.cginformatica.org/>

La degeneració de les condicions laborals i l'increment de la inseguretat, explotació i abusos en el sector de la consultoria o informàtica és sobradament conegut per a qualsevol treballador amb una mica d'experiència.

El menyspreu per la dignitat i vida personal de cada treballador és directament proporcional a la fortalesa amb que es sent la subcontrata, multinacio-

nal o el cap directe de torn. Exemples abunden: pressió per a realització d'hores gratis, absorcions il·legals de salari, clàusules abusives en contracte, amenaces d'acomiadaments o represàlies, salaris congelats o gairebé, acomiadaments sistemàtics i continus, i un llarg etcètera...

Davant aquestes situacions l'empresa compta amb el foment de l'individualisme i l'aïllament per a evitar que els treballadors i treballadores comparteixin els seus problemes i es presentin a les portes de la Direcció amb una fulla de reivindicacions i una actitud decidida. Les empreses saben

que si la plantilla dona aquest pas, la veda lliure se'ls acaba.

Durant bastants anys va estar estès en el sector la pràctica del 'job hopping', resumida en "estic fart d'aquesta empresa que em matxaca, jo no he d'empassar-me les seves injustícies. Em deixo anar a una altra." I què passava en aquesta altra? Gairebé exactament el mateix. I després d'un altre salt, o un altre acomiadament, la nova era igual o pitjor. Es pot un jubilar sent ingenu i esperar que la següent sigui la bona o ràpidament t'adones que totes són iguals.

Què podem fer llavors si no ens agra-

da treballar en un entorn on no som tractats com humans sinó com recursos? Plantar cara. A totes les empreses on l'acció dels treballadors és més forta, la prepotència de les empreses és menor i les condicions milloren. Per contra, el lament o cinisme "jo és que passo de tot" no fa més que facilitar la barra lliure a gerents i directius amb l'únic escrúpol del benefici.

Sempre els primers passos són els més difícils, per això mai s'han de donar sols i sempre amb el suport de companys i companyes que ja van passar abans pel mateix. Una empresa on els treballadors i treballadores pre-

nen les decisions ells mateixos, amb l'ajuda solidària d'altres treballadors del sector, sense lligaments amb el sindicalisme institucional i pactista és una empresa on els que ens ataquen retrocedeixen i on la plantilla es fa respectar.

Vols iniciar aquest camí en el teu centre de treball i no saps com fer-lo? Això és el més senzill de tot, a través del nostre web <http://www.cginformatica.org/> contacta'ns i t'expliquem com. Si tens algun dubte legal o laboral també pots fer-nos-lo arribar.

Ens volen individualistes i resignats: hem d'unir-nos i actuar.

Ofensiva contra les pensions

Àlex Tisminetzky

La darrera gran reforma de les pensions del govern del PP data del 15 de març de 2013 i, en el seu redactat, es determina analitzar si el nou sistema aprovat és “sostenible” l’any 2027, després de catorze anys de funcionament. Menys de tres mesos després, l’executiu espanyol encarregava un nou informe a “experts imparcials” per redactar una nova reforma, pressionat per la troica i sota les recomanacions de la banca. El resultat de la proposta serà una rebaixa de les pensions, que afectarà tant les noves com les velles pensions.

Plouen reformes laborals i les tempestes a la Seguretat Social cada vegada són més violentes. Durant els darrers dos anys, primer José Luis Rodríguez Zapatero i posteriorment Mariano Rajoy han legislat dues grans rebaixes de la jubilació i han promès als mercats que rebaixarien les pensions un 20%, en matèries tan sensibles com el subsidi de les persones més grans de 52 anys (ara 55 anys) o la rebaixa de les quanties de la prestació d’atur.

Al l’Estat espanyol, doncs, les pensions -amb unes xifres d’escàndol- són devaluades dia rere dia. Abans i tot de les darreres reformes, les dades fredes del Ministeri de Treball deixaven constància que la pensió mitjana catalana era de només 885 euros mensuals (650 en el cas de les dones) i que tres de cada quatre no arribaven als mil euros. Les comparatives amb Europa no deixen lloc al dubte, ja que l’Estat espanyol destina només un 10% del seu PIB a les pensions, molt per sota del 13% de mitjana de la resta d’estats de la UE. Tot i que no hi ha debat sobre la precarietat i la feblesa de les pensions a l’Estat espanyol, s’ha generat una escalada normativa i mediàtica amb la voluntat de reduir el que ja es troba sota mínims.

Bienni fatídic

L’estiu de 2011, en un context de fortes pressions dels mercats i una prima de risc desbocada, el llavors president del govern espanyol, Zapatero, va dur a terme una de les retallades de les pensions més importants dels darrers 30 anys, amb el suport de les cúpules de CCOO i UGT. La llei 27/2011 es fonamenta en la regla d’obligar a la població espanyola a treballar més anys, jubilar-se més tard i percebre pensions un 20% més baixes.

El partit socialista, amb el suport dels sindicats oficials, va augmentar l’edat de jubilació de 65 a 67 anys de manera transitòria fins al 2027. Alhora, només es podrien jubilar anticipadament als 61 anys els treballadors i treballadores acomiadades a causa d’un ERO, fet que augmenta l’edat de jubilació anticipada voluntària fins als 63 anys. Finalment, la llei va acabar d’amanir el cop radical als i les pensionistes amb unes condicions gairebé impossibles per a la jubilació parcial i una igualació a la baixa de la jubilació mínima amb les pensions no contributives, actualment de 347 euros mensuals.

Però mesos després d’arribar al govern, el nou president Rajoy no va retornar l’edat de jubilació als 65 anys, com havia promès durant la campanya electoral. Ben al contrari, el Reial De-

cret 5/2013 de 15 de març va accelerar radicalment les reformes iniciades per Zapatero augmentant l’edat per poder-se jubilar anticipadament a 63 anys si es prové d’un ERO i a 65 anys per a la jubilació voluntària, sempre que es tingui la xifra -gens menyspreable- de 35 anys cotitzats. Si no és així, la resta de treballadores es jubilaran amb 67 anys.

Pressió de la troica

Pocs dies després que s’aprové la reforma de Rajoy, la troica (FMI, Banc Central Europeu i Unió Europea) va imposar un calendari de mesures nou i concret a l’Estat espanyol, on s’inclou la reforma de la Seguretat Social a finals de 2013.

Tot i que el govern espanyol s’havia proposat la data de 2027 per analitzar si els canvis eren viables, només unes setmanes després va organitzar un grup d’experts “imparcials” que, en el temps rècord d’un mes, va poder analitzar si el nou sistema de càlcul de les pensions -que només feia dos mesos que estava en vigor- era “sostenible”. Vuit de les dotze persones expertes que presentaves públicament aquest informe el mes de juny passat treballen directament per a bancs i companyies asseguradores, que -curiosament- són les més interessades en les rebaixes de les pensions públiques i a fer que la població es vegi obligada a contractar pensions privades.

Les conclusions de les expertes (les vuit persones proposades per la banca i la proposada per CCOO, que també va avalar l’informe) són tan radicals com previsible: el sistema és “insostenible” i caldrà treballar més anys per percebre prestacions encara més baixes. Les mesures principals es basen a augmentar l’edat de jubilació als 70 anys, evitar al màxim les jubilacions anticipades i establir un nou càlcul de la prestació final basat en una mitjana de tota la vida laboral, fet que, estadísticament, rebaixarà encara més les prestacions finals.

L’informe dels experts proposats pel govern espanyol va coincidir amb altres informes, com el que van elaborar el BBVA i la patronal espanyola d’asseguradores, on gairebé el mateix grup d’experts van arribar a les conclusions que interessaven a la banca i les asseguradores.

Rebaixa de les pensions existents

Com a novetat, les expertes posen

sobre la taula la possibilitat de retallar les pensions existents i no només les que s’han de reconèixer en un futur. Una nova idea que, fins ara, ni s’havien atrevit a plantejar.

Concretament, l’informe proposa anul·lar la revalorització de les pensions a partir de l’IPC (fet que mantenia el poder adquisitiu de les pensionistes) substituint-lo per un nou càlcul, que dependrà de l’evolució econòmica general i que, en èpoques de crisi com l’actual, pot significar una rebaixa real de les pensions. A la pràctica, el nou càlcul -tan complex com indesxifrable- anirà devaluant, any rere any, els minso ingressos de moltes pensionistes, que perdran poder adquisitiu i, de facto, percebran una pensió més baixa.

Interessos empresarials i bancaris

Darrere d’aquesta onada de retallades, hi trobem les empreses -interessades a pagar cada cop menys en concepte de cotitzacions a la Seguretat Social- i els bancs i les companyies asseguradores, disposades a entrar a gestionar els milions d’euros de la caixa de les pensions.

L’empresariat ha pressionat i pressiona per poder acollir-se a les cada vegada més nombroses excepcions que permeten pagar menys (o fins i tot no pagar) cotitzacions per les seves treballadores i treballadors, que és una manera indirecta de rebaixar el salari. La patronal espanyola es proposa reduir al mínim els costos salarials de les empleades i això inclou les cotitzacions. Per la seva part, la banca espanyola té un gran interès que el govern privatitzi un àmbit que gestiona milions d’euros, uns diners que servien per invertir a la borsa i augmentar els beneficis de les grans entitats financeres.

La gran perdedora de la nova aposta, però, serà la majoria de la població, treballadors que, fins ara, han vist garantits -encara que de manera precària- els seus ingressos en cas d’invalidesa, accident o edat avançada i que, amb el nou model, es trobaran sense protecció social. Les dones i les persones precàries sense els anys de cotització requerits, els treballadors i treballadores acomiadades als 50 anys sense possibilitat de jubilar-se fins als 67 o les pensionistes amb pensions de menys de 600 euros conformaran les mil i una cares de les víctimes d’aquest nou assalt del neo-

liberalisme a la caixa de les pensions.

Breu història d’un desmantellament

Com una gota malaia. Com un degoteig continu de mesures en una única direcció, els diferents governs espanyols posteriors al franquisme han anat promulgant lleis que han dificultat l’accés a les prestacions i n’han reduït les quanties. Unes retallades que, aquests darrers dos anys, s’han accelerat.

La gran afectada és, serà i ha estat la jubilació. Només cal recordar que l’any 1980 es podia accedir a la prestació contributiva havent cotitzat només 8 anys, un límit que va augmentar a 10 anys el 1980, a 12,5 anys el 1997 i que, actualment, se situa als 15 anys. Milers de treballadores -sobretot dones, persones precàries i immigrants- s’han quedat pel camí pel fet de no arribar al temps mínim de cotització i s’han vist abocades a les pírriques prestacions no contributives (PNC). També cal recordar que l’any 1985 la quantia a percebre per la jubilació es calculava fent la mitjana dels dos millors anys dels darrers deu (que triava el treballador); després van passar a ser la mitjana dels darrers vuit anys i, a poc a poc, va arribar a deu anys i quinze anys, fins arribar als 25 anys actuals.

Sense alternatives?

De la lectura dels informes dels experts i de les lleis del govern espanyol, se’n podria desprendre que cal retallar, si no volem caure a l’abisme de la fallida del sistema de pensions. Però els estudis més imparcials no només han negat les previsions catastrofistes, sinó que moltes veus expertes també han proposat mesures alternatives per augmentar la caixa de la Seguretat Social i consolidar la sostenibilitat del sistema. L’únic inconvenient d’aquestes mesures és que, tot i beneficiar la gran majoria, no augmenta els beneficis de la minoria més rica.

Una de les propostes principals és l’augment del control del treball a l’economia submergida, ja que la manca d’inspectores de treball i les pràctiques il·legals de gran part de l’empresariat fa que prop del 20% de les persones treballadores no cotitzin, treballin sense contracte o cobrin una part en negre, fet que suposa defraudar quantitats milionàries a la Seguretat Social.

Alhora es proposa eliminar les bonificacions dels contractes a determinats col·lectius de treballadores; amb les darreres reformes laborals han augmentat els casos en que els empresaris cotitzen menys, i fins i tot pràcticament no cotitzen, quan contracten determinats col·lectius, cada vegada més amplis. Contractes a joves, dones i persones més grans de 45 anys compten amb reducció de cotització amb unes finalitats no gaire clares.

També s’ha proposat augmentar els topalls màxims de cotització; actualment no es poden cotitzar més de 3400 euros mensuals. Així doncs, les assalariades amb sous més alts que perceben sumes superiors no cotitzen realment pel que cobren i, per tant, deixen d’ingressar a la caixa de la Seguretat Social. Per exemple, un alt càrrec que cobra 10.000 euros mensuals només cotitza una tercera part del seu salari, fet que suposa que entrin menys diners a la caixa de la Seguretat Social.

Finalment, també és possible transferir diners públics provinents dels impostos a la Seguretat Social, de la mateixa manera que hi ha partides que es destinen a al família reial o a armament, entre d’altres.

La lluita per la revalorització de les pensions de 2012

Les administratives de l’INSS del carrer Numància de Barcelona no creien el que veien. Les pensionistes, que fins aquell dia aguantaven mil i una rebaixes sense alçar la veu, començaven a organitzar-se. La imatge pagava la pena. Un centenar llarg de pensionistes de Sants feien cua el passat 22 de maig a les oficines de la Seguretat Social, reclamant col·lectivament la revalorització de les seves pírriques pensions, enmig d’una agitada campanya veïnal impulsada pel moviment 15M de Sants i el Col·lectiu Ronda, que ha generat xerrades als casals de gent gran, les associacions veïnals i les parròquies, a més de taules informatives als mercats i centenars de cartells pel barri. La reclamació judicial és molt simple. El darrer Reial Decret de no revalorització de les pensions de 2012 segons l’IPC es va aprovar el novembre de 2012, amb efectes retroactius onze mesos abans, des del gener de 2012. Les quanties reclamades van -en funció de cada pensió- dels 125 als 400 euros en total. Es calcula que, només a Barcelona, prop de 2000 persones han interposat aquestes reclamacions. Les pensionistes, amb l’ajuda del 15M i del Col·lectiu Ronda, van organitzar una concentració d’un centenar de persones durant un dels primers judicis, el 17 de juny al jutjat social número 33 de Barcelona. Davant de Magistratura, les pensionistes van deixar constància que s’està creant un nou agent social amb la voluntat d’aturar les retallades de les pensions, fet que marcarà l’agenda política, social i mediàtica dels propers anys.

** Àlex Tisminetzky és advocat laboralista del Col·lectiu Ronda. Article publicat al núm. 323 del setmanari Directa.*

De la negociació a la imposició

El final de la ultraactivitat dels convenis col·lectius

Vidal Aragonés
Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda

En les últimes setmanes, una qüestió de caràcter tecnicjurídic com és la ultraactivitat dels convenis col·lectius s'ha convertit en element de discussió quotidiana entre membres de les diferents associacions empresarials i representants sindicals. La norma i, més concretament, la decisió de no mantenir el principi de vigència prorrogada dels convenis col·lectius estava pensada per traslladar la màxima pressió als representants dels treballadors i enfortir encara més si això és possible la posició patronal en la negociació dels convenis. D'aquesta manera, es pretén que les empreses puguin obtenir una reducció de costos pel mer fet d'enrocar-se en les seves postures i no arribar a un acord.

Per una altra part, resulta intolerable que alguns d'aquells a qui correspon la defensa dels interessos dels treballadors i treballadores hagin estat els primers propagadors del discurs de la por, augurant un horitzó en què l'Estatut dels Treballadors i el salari

mínim interprofessional passarien a ser el nou marc regulador sense més alternativa que l'acceptació de nous convenis en pitjors condicions. No pot ser aquest el posicionament de qui els correspon defensar els interessos de classe. Sinó que, seria més rigorós i adequat interpretar jurídicament que aquells que gaudien d'un conveni incorporen el seu contingut amb força vinculant als seus contractes individuals: el que es denomina la contractualització del conveni.

Més enllà de la qüestió de la pèrdua de ultraactivitat de les normes pactades, l'última contrarreforma laboral dissenya un futur de les relacions laborals col·lectives que o bé és respost per un veritable sindicalisme de confrontació o es convertirà en un procés salvatge de pauperització social.

La regulació de la negociació col·lectiva inclosa en l'Estatut dels Treballadors de 1980 -fase final de la transició- va sostreure la centralitat del procés de negociació de l'àmbit de l'empresa i la va situar en el marc més general del sector, sense pretendre generar superiors drets ni reforçar visions de classe. L'objecte era fer desaparèixer el que en aquell moment era una realitat de fortalesa la-

boral en l'àmbit d'empresa i que responia a dinàmiques de participació de la classe treballadora mitjançant assemblees, emfatitzant una altra realitat on el protagonisme es trasllada a una representació sindical separada

del dia a dia dels centres de treball. En el 2013, en una inversió del trànsit previ, es pretén desplaçar la negociació a l'empresa, on ja no existeixen de manera generalitzada dinàmiques de participació assembleària sinó

que la negociació resulta totalment desigual en detriment dels interessos de la part social.

La realitat anterior no pot entendre's sense la preferència aplicativa del conveni col·lectiu d'empresa sobre

el conveni de sector, l'efecte del qual serà un desinterès clar i paulatí cap a la negociació en l'àmbit sectorial, dificultant en l'actual moment una possible expressió de classe de la part social i la consecució de garanties

L'última contrarreforma laboral dissenya un futur de les relacions laborals col·lectives que o bé és respost per un veritable sindicalisme de confrontació o es convertirà en un procés salvatge de pauperització social

d'uns mínims acceptables en els diferents sectors. En definitiva, afeblir als sindicats com organitzacions fortes i representatives a l'hora de negociar i potenciar l'habitual xantatge del cos a cos negocial en l'àmbit d'empresa.

En una realitat de crisi, es donarà un efecte domino en el qual la signatura per part d'una mercantil d'un conveni d'empresa que empijori les condicions contemplades en el conveni d'àmbit superior «obligarà» a les societats competidores a de-

gradar al seu torn les seves pròpies condicions laborals, una cosa solament evitable per un sindicalisme combatiu. Si això, per si mateix, no fos suficientment preocupant per a la societat del futur, altres novetats com la possibilitat d'inaplicació del conveni col·lectiu incorporades per la llei 3/2012 agreugen encara més la realitat i, de facto, fan desaparèixer la negociació col·lectiva com a tal. Ara, la part patronal també trobarà la possibilitat i les facilitats que es requereixin per a no aplicar allò pactat. Finalment, el potencial laudo obligatori per falta d'acord en les normes pactades ens situa davant un model de negociació col·lectiva més pròxim al que es desenvolupava en la dictadura franquista que al posterior desenvolupament de la matèria durant els últims 33 anys.

És indubtable que hi ha qui pretén transformar el diàleg social en monòleg empresarial i l'acord entre parts, en la decisió d'un tercer que mai pot ser neutre.

En definitiva, el trànsit forçat des de la negociació col·lectiva a la imposició de condicions individuals resulta la màxima expressió del trencament del gran contracte social.

L'ALTRA REALITAT

Reflexionant en veu alta

Pepe Berlanga

El pròxim mes d'octubre la CGT celebrarem a A Corunya el nostre Congrés ordinari, màxim òrgan de decisió de la nostra confederació i on, els diferents Sindicats que configurem aquesta organització, precisarem fonamentalment les línies d'actuació més immediata.

Els Congressos es convoquen cada quatre anys, aquest serà el disetè des d'aquell primer que es va efectuar entre el 8 i el 10 de setembre de 1911, en el saló de Belles Arts de Barcelona i on es va personificar la nostra configuració com una transcendental força obrera, aglutinant a delegats de diverses localitats espanyoles que representaven a uns 30.000 afiliats.

Històricament els Congressos han jugat un paper significatiu, principalment com eina per a revitalitzar el nostre moviment, no obstant això, sembla que en els últims processos ni vam valorar suficientment aquesta trobada ni ho dotem del caire que es mereix, és a dir, amb excessiva reiteració donem voltes sobre els mateixos temes i ens perdem, fent l'efecte que ens trobem en un bucle del com no podem sortir.

Ens trobem en un moment polític, social i sindical molt delicat, no obstant això incorrem fins a la societat en donar-li voltes i voltes a arribar a la necessària simbiosi entre el social i el sindical, sense acabar d'entendre que no per molt teoritzar trobarem la solució, aquesta problemàtica només té sortida després d'una pràctica constant d'ambdues activitats, la resta és

només això, marejar la perdiu.

Una altra de les constants diatribes versa sobre si volem afiliació o militància, obviant que sense la primera difícilment arribarem a la segona i que a aquesta última només s'arriba si la situació organitzativa és de calma i eduquem en positiu plantejant alternatives concretes.

Hem de resoldre d'una vegada per sempre aquest nefast i innecessari debat sobre "subvencions i alliberaments" expressions no molt encertades i despectives que no recullen la nostra realitat.

El Sindicat rep uns certs ingressos pel nombre de representants obtinguts en les eleccions sindicals, aquesta quantitat acordem destinar-la a activitats formatives i jurídiques, a més de les que es puguin obtenir directament de les empreses pel mateix motiu, si algú pensa que aquesta circumstància ha condicionat la nostra activitat sindical és que no ens coneix.

D'altra banda, el que convinguem que afiliats i afiliades acumulin hores sindicals per al desenvolupament de la seva activitat sindical hauria d'estimular-nos, molt esforç ha requerit dels nostres re-

presentants arribar a aquesta situació i, no ens enganyem, no és del tot una panacea, en tot cas establím mecanismes per a evitar que ningú s'aprofiti a nivell personal, mantenir aquesta llaua és posar en dubte la moralitat dels nostres representants.

Resulta esgotadora la insistència d'alguns a revisar constantment els Estatuts, aquesta circumstància hauria de reservar-se per a moments concrets i després d'un període de prova suficient que visualitzés les possibles deficiències, però tanta obstinació

fatiga. Recordem que la legalització d'estatuts que presentem el 7 de maig de 1977 únicament constava de 15 articles i 1 Disposició Addicional, no obstant això, cada vegada amb major insistència pretenem regular tot i el que no compleixi a la guillotina amb ell o ella.

Hauríem de començar a plantejar-nos si això és indispensable, si no seria més convenient recollir el general en cadascun dels àmbits i conforme anem baixant concretar, això sí, recollint els mínims paràmetres organitzatius que

ens articulen i els drets i obligacions de l'afiliació.

Concretant, després de 90 ponències presentades i 290 pàgines que anhelem debatre a l'octubre, ens exigeix una profunda responsabilitat cap a la nostra base afiliativa, confiem no caure en posicions gens constructives i no tornar a repetir aquesta mascarada gens anarcosindicalista de reprovar ponències, cal reconèixer l'esforç de qui han presentat alternatives i, encara que no compartim les seves propostes, cal agrair-los el treball realitzat.

Davant els insaciabls: Devaluació dels costos laborals i la pobresa

Col·lectiu IOE

Els autors, del col·lectiu IOE, que publica el Baròmetre Social d'Espanya, aborden els efectes devastadors del cicle de reformes dirigit pel capital.

El nefast FMI s'ha despenjat amb la recomanació que el Govern espanyol ha d'aprofundir "la reforma laboral". El ministre d'Indústria va afirmar que aquesta és "un senyal" molt clar per a "aprofundir el procés reformista", la bona marxa del qual estaria confirmada per la reducció del dèficit públic (del 9,5% al 6,9%). Però, què succeeix amb la gran majoria de persones que depenem d'un salari —o el seu substitut en forma de prestacions— per a sobreviure? Vegem a on ens està conduint el "reformisme" governamental.

La "senda reformista"

Entre 2007, últim any del cicle econòmic expansiu, i 2011 la desigualtat d'ingressos es va incrementar un 8,6% i Espanya va passar a ser el quart país amb major desigualtat de la Unió Europea, després de Letònia, Bulgària i Portugal, per davant de Grècia o Romania (en 2007 ocupava l'onzè lloc en el rànquing).

Paral·lelament, la població que està per sota de la línia de pobresa es va incrementar un 7,7% —passant del 19,6% al 21,1% dels habitants del país— i Espanya es va situar en el segon lloc del rànquing europeu, només superada per Romania: 920.000

persones van passar en només quatre anys a engrossir la franja de nous pobres.

Òbviament, l'enorme increment de l'atur té molt a veure amb aquesta situació: entre 2007 i 2012 els aturats van passar de 1,8 a 5,8 milions de persones, actualment només la meitat rep alguna prestació per atur. Encara que les pensions van conservar el seu poder adquisitiu fins a l'any anterior, cal recordar que el 2011 hi havia 2,6 milions de pensionistes que perceben 323 euros mensuals.

Però la situació dels assalariats que conserven la seva ocupació no és molt millor. El cost laboral en moneda corrent per hora es va estancar els anys 2011 i 2012; descomptant la inflació, s'ha abaratit. El salari real mig va caure el 2010 (-1,6%) i 2011 (-3,2%). Avui tenir ocupació no és una protecció contra la pobresa: Espanya és el tercer país europeu (després de Romania i Grècia) amb major percentatge d'assalariats pobres (7,1%) molt especialment les persones emprades a temps parcial (18,5%), les menors

de 25 anys (14,4%), les majors de 55 (13,9%) i les quals tenen ocupació temporal (13,5%). El rècord, en plena expansió de les campanyes en pro de "l'emprenedoria", correspon als autònoms dependents (40%). Tot això a pesar que el llindar de pobresa ha retrocedit de 8.000 a 7.500 euros anuals entre 2009 i 2011, a causa de una caiguda de la renda mitja total. Per tant, la "senda reformista" està assolint èxits clars: hi ha una clara reculada dels ingressos de les classes populars i una transferència dels

mateixos cap als creditors financers i cap a les empreses que comencen a gaudir de les privatitzacions.

Encara en volen més

Aquests "èxits", no obstant això, minnen la demanda global i, amb això, disminueixen les oportunitats de negoci de les empreses que es dirigeixen al mercat intern. Per què llavors aquesta obstinació a destruir ocupació, retallar els drets socials i portar a la crisi a una àmplia franja de capitalistes mitjans i petits? Segurament per la defensa d'interessos concrets, en primer lloc els del capital financer altament concentrat. Però també, i potser fonamentalment, perquè fins ara no s'albiren altres formes per a recompondre la taxa de guany global del capital.

No oblidem que aquest règim es basa en la recerca contínua de guany, el capital és sempre "valor que es valoritza": no hi ha inversió sense perspectiva de guany.

La crisi no es deu a una escassetat de capital —encara que així ens ho sembli a la ciutadania del carrer, que veiem seques les aixetes de la banca, de les inversions empresarials i dels pressupostos estatals—, el que falta són oportunitats d'inversió rendible. I això és el que ha deslligat aquest atac redoblat de reformes capitalistes, especialment en la zona euro. Per tant, vindran a per més. Seguiran insistint en "el seu reformisme radical". Intentant espremer-nos al màxim. Fins que els parem els peus.

La CGT valora la EPA del 2n trimestre

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

El drama de l'atur i l'ocupació precària continua. L'EPA del 2n trimestre de 2013 no fa sinó reflectir estadísticament, la greu agressió del capital i els seus representants polítics, al món del treball, a través de la Reforma Laboral.

L'Enquesta de Població Activa (EPA) del segon trimestre de 2013 ens ofereix la dada que s'ha reduït l'atur en 225.200 persones, amb el que la taxa d'atur s'ha rebaixat en 0,9 punts, passant al 26,26% de la població activa i quedant la xifra en 5.977.500 persones parades.

Aquesta dada sobre la reducció de l'atur, no significa que l'ocupació s'hagi incrementat en aquesta xifra. L'ocupació en aquest segon trimestre, s'ha comportat de manera molt similar al segon trimestre de 2011, havent estat l'increment de només 149.000 persones, augmentant la taxa d'ocupació entre el primer trimestre i el segon

del 2013 un 0,90%, trobant-nos amb 16.783.800 persones ocupades.

Així, si bé l'ocupació ha augmentat en el sector privat, en aquest segon trimestre, en 151.600 persones, l'ocupació pública s'ha reduït en 2.600 persones. Si veiem l'evolució de la taxa d'ocupació en termes anuals, és a dir, de juny 2012 a juny 2013, aquesta ha disminuït en un -3,64%, és a dir l'ocupació s'ha reduït en 633.500 persones en l'últim any.

On s'ha creat ocupació i quin tipus d'ocupació?

L'ocupació creada és fonamentalment estacional, és a dir, no és ocupació estructural. Augmenta l'ocupació en el sector Serveis en 154.800 persones (turisme, hostaleria, fonamentalment) i el sector Agricultura en 37.500, mentre que es destrueix ocupació en la Construcció amb 26.500 i en la Indústria amb 16.000.

L'ocupació creada en assalariats/des puja en 111.900, situant el total d'assalariats/des en 13.724.500 i el veritablement preocupant és que els assalariats amb contracte indefinit disminueixen en 50.400 i per contra l'augment d'assalariats/as amb contracte temporal s'incrementen en 162.200. I més dramàtic encara, aquesta ocupació assalariat creat amb contracte temporal, és a més una ocupació a temps parcial.

L'augment de l'ocupació sent cert —solenament 0,9 punts en el segon trimestre—, no mostra sinó el que els empresaris (capital) i els seus representants polítics actuals (PP), pretenien amb la Reforma Laboral: destruir ocupacions amb condicions de treball i salarials dignes i crear ocupació amb condicions de treball precàries i salaris de supervivència. Això és el que mostra la EPA.

No existeix canvi de tendència, si per aquesta entenem, recuperar el dret al treball i el dret a l'ocupació digna i amb drets. Si existeix "evolució positiva" de les ocupacions i dels costos

del treball, que els empresaris i els seus representants polítics, han constituït amb les seves lleis reaccionàries, injustes i contra-reformes laborals: el treball ja el tracten com mera mercaderia d'usar "i llençar" i les ocupacions, com costos variables, els quals han de ser reduïts fins a extrems de supervivència.

Per a la CGT, només hi ha una sortida: el repartiment del treball i repartiment de la riquesa. Reduir la jornada laboral i reduir l'edat de jubilació per a crear més ocupació i que pugui treballar la joventut. Augmentar la fiscalitat a les empreses i les grans fortunes per a mantenir drets i serveis públics, socials, universals i de qualitat.

Sindicalisme i repartiment del treball

Chema Berro

Portem sis anys de “crisis”, sis anys de polítiques econòmiques, primer expansives i després recessives, sis anys d'acatar els dictats dels poders i sabers econòmics, sis anys de promeses de futur i cada vegada la nostra situació és pitjor: els serveis i garanties bàsiques en progressiva deterioració; dintre d'un paulatí empobriment la pobresa severa creix, a l'una que les desigualtats s'incrementen. Som, doncs, no solament una societat més pobre, també més injusta.

L'atur és una de les conseqüències més greus d'aquesta crisi, significa manca de recursos i també d'horitzó. Ve sent un dels principals factors d'increment de les desigualtats, una espècie de barrera entre l'estar dins o el quedar fora. Normalment, en les nostres societats, l'atur generat en èpoques de recessió era reabsorbit en èpoques de recuperació econòmica. Però la situació actual és distinta. D'una banda, hi ha bon nombre de països que s'estan incorporant al desenvolupament productiu. Per una altra, el desenvolupament tecnològic permet increments de producció amb menor treball humà. Finalment, l'actual crisi té un fort component ecològic que fa inviable (i no desitjable) el creixement sense fi del duet producció/consum.

Si ajornar la solució de l'atur a la sortida de la crisi és de per si mateix terriblement injust i insolidari, en l'actual situació significa ajornar-la per a sempre. Ja mai l'atur serà reabsorbit per cap fase d'expansió econòmica. La seva única solució és el repartiment de l'ocupació i, alhora, és l'única via possible a l'exigència d'altres repartiments també necessaris. I no obstant això les solucions que ens proposen van en la direcció contrària: hores extres, increments de jornada, endarreriment de la jubilació..., la qual cosa està dintre de la lògica del capitalisme més agressiu: el seu objectiu és l'increment incessant del benefici sense cap preocupació social, i per a això l'atur ajuda més que molesta.

Resulten més incomprensibles les raons per les quals el sindicalisme no advoca pel repartiment de l'ocupació o ho fa amb tan escassa convicció. Basta repassar les raons esgrimides per a convocar les últimes vagues generals per a veure que el problema de desocupats i desocupades queda perdut entre moltes altres demandes, totes dignes, però cap tan apressant. Tot sembla indicar que el sindicalisme està excessivament atrapat pel muntatge que del sindicalisme ha fet el sistema, en uns casos per la seva dependència de subvencions i, en tots, per una espècie de clientelisme cap a qui estan treballant, que són els que atorguen representativitat institucional i poder sindical a través de les eleccions sindicals. Potser canviarien les coses si les persones en situació d'atur poguessin tenir el nombre de representants sindicals que proporcionalment els correspondrien. Mentrestant el sindicalisme roman atrapat en l'interior de les empreses i per les dinàmiques que en elles plan-teja la patronal. Però aquesta no opció

per acabar amb l'atur -des de ja, sense fiar-lo a futur- i pel repartiment del treball com única forma d'aconseguir-lo no és solament un acte d'insolidaritat sinó també un acte de ceguesa que va sumint al sindicalisme en una creixent incapacitació.

Amb unes xifres d'atur en permanent

l'enorme taxa d'atur i les desigualtats internes a la majoria social que genera, és la condició idònia per a incrementar la seva capacitat de dominació, i aquesta situació pot manipular-la al seu benefici. La no aposta sindical contra l'atur, el que qui treballem no siguem capaços d'afrontar-lo deixa un enorme

El nostre repartiment del treball no pot quedar-se en un repartiment internalitzat que deixi al marge el repartiment de la riquesa

increment, fer sindicalisme a l'interior de les empreses resulta poc menys que impossible. Tota la negociació col·lectiva actual és una negociació a la baixa, en la qual les organitzacions sindicals no assoleixen, per més que algunes ho intentin, defensar les condicions laborals i salarials dels treballadors en actiu. Dificilment podrà ser d'una altra manera mentre la patronal tingui en la seva mà l'amenaça de l'atur, el permanent xantatge dels milions de persones aturades en cada vegada pitjor situació, obligades a acceptar qualsevol ocupació en qualsevol condició.

Sense abordar el problema de l'atur, també la defensa de les situacions laborals i salarials dels treballadors en actiu es fa més difícil. Per al capital

marge de maniobra a la patronal. Com ja ho propugna el seu president, la seva solució seran els minitreballs, treballs ultraprecaris, parcials i en condicions absolutament retrocedides.

Si fins ara el tenir o no tenir treball venia sent la barrera de separació entre l'estar dins, el tenir accés a la cobertura de les necessitats bàsiques, i el quedar fora, sense capacitat per a poder cobrir-les, amb els minitreballs que ens planegen i que ja estan experimentats en altres països, el tenir ocupació no garantirà unes condicions de vida mínimes, mantindrà les desigualtats internes en les quals pugui seguir exercint-se el xantatge del capital, traslladant a l'interior del treball la barrera de separació que fins ara exercia l'atur, tot això a favor dels

increments del benefici del capital.

O repartim nosaltres el treball, com camí cap a una recuperació del repartiment de la riquesa, o ho repartiran ells incrementant els seus beneficis. El nostre repartiment del treball no pot quedar-se en un repartiment internalitzat que deixi al marge el repartiment de la riquesa i l'increment del percentatge sobre el PIB dels salaris directes i indirectes.

La disminució dràstica de jornada com forma de generació de l'ocupació equivalent no ha de repercutir en una disminució salarial similar, sinó que alguna cosa haurien d'aportar els beneficis empresarials; el quant d'aquesta aportació dependrà de la capacitat de pressió que siguem capaços de recuperar en aquest

impuls de repartiment. Tampoc les possibles disminucions de salaris individuals derivades d'aquest repartiment haurien de distribuir-se d'igual manera per a tots els salaris, sinó que haurien de suposar una retallada important dels ventalls salarials, de manera que no disminueixin els salaris més baixos.

La proposta del repartiment del treball no pot convertir-se en una espècie d'esbandida excessivament complaent o poc enfrontada a l'actual sistema. Tot el contrari, l'atur ve sent un greu fre a la capacitat de pressió obrera, capacitat que ha de recuperar-se des de les propostes de repartiment. Però no solament ha de recuperar capacitat de pressió també haurà de canviar les formes d'exercir-la. El sindicalisme centrat en la reivindicació a través de la negociació col·lectiva d'empresa està molt lligat a un capitalisme en expansió, a qui va enfortir adherint a ell als treballadors per mitjà de la seva inclusió en el model de desenvolupament. Avui no sembla possible una oposició al sistema que no sigui, alhora, oposició al model de desenvolupament, a l'increment incessant de la producció i el consum i de la competitivitat, viscuda d'esquena i encara en contra de qualsevol tipus de solidaritat internacional.

El model de desenvolupament i el sistema capitalista que ho genera són una i la mateixa cosa i no sembla possible oposar-se al segon sense oposició al primer. Però l'oposició al model de desenvolupament no pot reduir-se a la reivindicació d'interessos, ha d'ancorar-se també en altres preses de postura més implicatives, en les quals “els interessos” a defensar canviïn d'orientació, de major aposta, de preses de postura pròpies de les quals emanin un altre tipus de reivindicacions i altres formes de confrontació per a impulsar-les.

És segur que la fórmula del repartiment del treball no serà la solució a tots els mals socials, i que haurà de ser complementada per altres mesures com el dret a una renda bàsica individual i suficient, però, existeix una altra solució per a acabar amb l'atur? La veritat és que amb una taxa d'atur alta com l'actual, amb la fractura que ella introdueix a l'interior de la societat i dels treballadors, amb el plus de capacitat de dominació i de possibilitats de manipulació que li atorga a la patronal, tot el sindicalisme, tant el de pacte com el de confrontació, tenen el seu espai francament reduït.

** Chema Berro és militant de la CGT de Pamplona. Article publicat al núm. 268 del Rojo y Negro.*

1a Marxa per l'educació pública

Assemblea Groga
http://www.assembleagroga.info/

La 1a Marxa per l'Educació Pública es va iniciar a Ribes de Freser el 24 d'agost i va acabar a Barcelona el dia 31, per a reclamar una educació pública sense retallades, en català, inclusiva, democràtica, laica i per al poble, amb un grup de marxaires fluctuant entre els 100 i 200 participants diaris. Al llarg del recorregut i durant l'arribada a Barcelona es van portar a terme nombroses activitats i accions, a les que van participar centenars de persones.

El món de l'educació es troba immers en un procés de fragmentació sense precedents. Així doncs, som testimonis de la creixent i implacable precarització, mercantilització i privatització de l'educació pública, i consegüentment, de la desintegració del sistema educatiu públic en el qual es vertebra. Aquest procés té repercussions molt greus: ens condemna a la ruptura social, segrega a la població, la classifica determinant uns límits que exclouen a les classes treballadores, és a dir, a la majoria de la societat. No podem oblidar que el sistema edu-

catiu que coneixíem fins ara, tot i tenir les seves mancances i ser molt milloable, és la resposta a una necessitat col·lectiva i a la voluntat de la societat per democratitzar l'educació. Fruit de la lluita i de l'esforç unitari de famílies, professorat, joves i infants, vàrem orientar els nostres centres educatius cap al diàleg, la creació de coneixement crític i la gestió i participació democràtiques. Ara però, amb les darreres reformes legislatives en matèria educativa estem patint la pèrdua de tots els drets que tants anys i esforços ens han costat. Aquell ideal educatiu en el que l'educació ens igualava en drets i oportunitats i que donava resposta a les necessitats socials, està sent substituït per l'ideal d'instrucció del neoliberalisme. L'educació ja no està al servei de la societat, ja ni tan sols es diu educació, ara se'n diu ensenyament, i l'ensenyament està al servei de l'oligarquia i els mercats financers.

El neoliberalisme fa servir el sistema educatiu per atacar la població. Aquests ferotges atacs es fan efectius a través de les reformes legislatives educatives instaurades pels governs autonòmic i central: la LEC (Llei d'Educació de Catalunya), la LOMCE

(Ley Orgánica de Mejora de la Calidad Educativa) i pel Real Decreto-ley 14/2012, de 20 de abril, de medidas urgentes de racionalización del gasto público en el ámbito educativo, i la seva repercussió en totes i cadascuna de les etapes educatives, les constants retallades en matèria d'educació estan desmantellant el sistema d'educació públic i causant estralls en la totalitat del cicles i les etapes que el conformen.

La privatització del Primer Cicle d'Educació Infantil i de totes les etapes educatives no obligatòries; l'augment de les ràtios fins a un 20%, la desaparició dels òrgans de govern col·legiats; la centralització educativa, les escoles pendents de construcció, les obres de les escoles que s'han aturat i allarguen les estades en llocs provisionals gens adequats, les escoles que necessiten urgentment reformes i un manteniment per no posar en risc infants, joves i professorat, les línies i escoles de primària que han tancat i volen tancar, tenim un 25% de pobresa infantil i supressió d'ajudes per llibres de text i menjadors, la imposició ideològica a les aules (tractament de les llengües pròpies i de la religió, desaparició de matèries i àrees de coneixement que impliquen reflexió crítica sobre la realitat); el paper amb què es releguen matèries com la plàstica i la música, tant importants pel desenvolupament i educació dels alumnes; l'augment del poder de les direccions i els equips de govern de les universitats que volen ser designats per les administracions i els governs; el Decret de Plantilles que categoritza la funció docent en 3 tipologies i que permet a les direccions triar fins al 50% del professorat; la legalització del finançament privat als centres públics i la desviació de fons públics a les fundacions privades, en el cas de les universitats; la legalització del finançament a centres que segreugin per sexe; l'augment desorbitat de les taxes dels Cicles

Formatius i dels Graus i Màsters universitaris i que impliquen la negació de l'accés a l'educació superior de les classes treballadores; la precarització i els constants acomiadaments dels treballadors/es de l'àmbit de l'educació, etc., dinamiten l'educació democràtica i donen pas a l'educació precaritzada i mercantilitzada neoliberal.

Nosaltres, -famílies, mestres, treballadors/es, professors/es, infants i joves-, rebutgem totalment les seves lleis. Volem una educació on els infants, els joves i els adults, siguem el centre dels processos educatius, una educació on la col·laboració i la participació de la comunitat educativa i del conjunt de la societat siguin els pilars bàsics, una educació que garanteixi unes condicions de dignitat per a tota la comunitat educativa, una educació laica, lliure, universal, inclusiva, en català, i que garanteixi l'emancipació i el desenvolupament integral de totes

les persones. Una educació que prioritzi la cooperació i el suport mutu per poder construir un món nou, sense jerarquies ni sistemes de poder que ens ofeguin.

Per tots aquests motius, volem posar de manifest que amb la Marxa per l'Educació comença una nova etapa en la lluita per l'Educació Pública que no s'aturarà fins a veure aconseguits els nostres propòsits, ja que tenim la convicció que per a construir una nova societat l'educació és el principal camí.

Així doncs, fem una crida a la comunitat educativa des de bressol fins a universitats i a tot el conjunt de la societat per assumir les responsabilitats que ens pertoquen, per organitzar-nos i per caminar juntes cap a l'educació que volem.

En defensa per una educació pública i de qualitat, des de bressol a universitat. #EducacioEnMarxa

La direcció de TMB continua pressionant les treballadores tot i les derrotes judicials

David Bou

Durant els darrers sis mesos, la direcció de TMB ha rebut fins a quatre revessos judicials en processos que han tingut com a part implicada

membres de la plantilla de conductors i conductores d'autobusos. Dos d'aquests processos es van iniciar arran de la denúncia de l'empresa contra alguns treballadors amb una trajectòria molt dilatada de lluita sindical, mentre que un altre es dirigia contra una secció sindical i el darrer tenia el

seu origen en una demanda interposada per una part de la plantilla contra l'empresa.

Tot i les sentències i els recursos judicials perduts, la direcció no desisteix i sosté la seva estratègia. Actualment, manté oberts almenys set processos per sancions contra treballadors i con-

tra els comitès de vaga que van convocar les aturades laborals de l'any 2012.

Contra els sindicalistes

El primer cas que TMB va perdre als tribunaus ses remunta a una denúncia per un suposat delictes de revelació de secrets contra Saturnino Mercader i Josep Garganté, destacats membres de la CGT i el comitè d'empresa durant la popularment coneguda vaga pels dos dies. TMB va presentar la denúncia, sense suport de la fiscalia, i el jutge va absoldre els sindicalistes perquè va considerar que no s'acreditava qui havia difós unes cintes que revelaven converses de càrrecs de l'empresa amb un treballador durant uns fets que van ocórrer el juliol de 2008.

El mes de febrer, el jutjat laboral número 20 de Barcelona va decretar la nul·litat de l'acomiadament del treballador Andreu de Cabo, que havia estat delegat de la CGT, va dictaminar que era contrari a la legalitat i va for-

çar TMB a readmetre'l. L'afer es va iniciar quan la direcció de l'empresa va acusar aquest tècnic de comunicacions d'haver filtrat unes gravacions on es demostrava l'assetjament sexual a una noia de l'empresa per part de càrrecs intermedis. Tot i que l'empresa ha presentat un recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), del Cabo va tornar al seu lloc de treball després de deu mesos de lluita per la seva readmissió. Finalment el TSJC ha ratificat la nul·litat de l'acomiadament.

Comitès de vaga a judici

La direcció de TMB va tornar a fracassar en l'intent de desacreditar la lluita de les treballadores d'autobusos en perdre el judici que es va celebrar el passat mes de febrer contra el comitè de vaga format per la COS, l'ACTUB, Bescanvi Sindical, la CGT i treballadores sense afiliació sindical, on demanaven que es declaressin il·legals les aturades convocades l'octubre i el

novembre de 2012 contra “la retallada salarial i la repressió sindical”. Malgrat la sentència judicial que va declarar que les aturades eren legals, TMB ha decidit tirar endavant el procés contra l’altre comitè de vaga que va convocar les protestes, on s’agrupaven els sindicats ACTUB, CGT i PSA. Es preveu la celebració del judici el proper 25 de setembre al jutjat social número 26 de Barcelona. Tanmateix, fonts sindicals han confirmat la possibilitat que l’empresa endarrerixi el judici, a l’espera que el TSJC resolgui el recurs que han presentat contra la sentència favorable al comitè de vaga de la COS.

Fins al Suprem

El Tribunal Suprem va confirmar, el mes de març passat, la sentència del TSJC que condemnava a TMB a pagar 894.837 euros a 672 conductors en concepte de “danys i perjudicis” per haver-los privat del “temps de l’entrepà” de quinze minuts entre el 2006 i el 2008. Amb aquest darrer pas, es tanquen gairebé sis anys de procés, ja que TMB ha esgotat totes les instàncies a les quals podia recórrer per evitar el pagament d’aquestes indemnitzacions. El veredicté obliga TMB a pagar els

diners a les 672 treballadores denunciants -membres de CGT, ACTUB, PSA, COS i Bescanvi Sindical- i no a la totalitat de la plantilla, fet que exclou els treballadors afiliats a CCOO, UGT i SIT, que no van voler participar de la denúncia col·lectiva. Paradoxalment, TMB ha signat un acord amb aquests sindicats per destinar aproximadament dos milions d’euros al pagament de les indemnitzacions a la resta de la plantilla, tot i no tenir l’obligació legal de fer-ho.

** Article publicat al número 322 del setmanari Directa.*

Nou sindicats de la sanitat catalana demanen suprimir les patronals de la sanitat concertada

Redacció

Els sindicats de la sanitat catalana MC, CGT, USAE, SATSE, IAC, CLCSC, USOC, SSC, FAPIC van fer públic el 24 de juliol un manifest en què proposen suprimir les tres patronals de la sanitat concertada, per passar a negociar els convenis directament amb qui paga, la Generalitat. No l’han signat CCOO ni UGT, que van donar suport a una renegociació del conveni, després avortada pel vot dels treballadors, que incloïa una retallada del 5% del sou.

talanes, la Unió Catalana d’Hospitals –UCH, que va presidir l’actual conseller de Salut, Boi Ruiz–, el Consorci de Salut i Social de Catalunya (CSC) i l’Associació Catalana d’Entitats de Salut (ACES), només causen malbaratament de recursos i reducció de l’eficiència del sistema, i remarquen que els treballadors d’aquest sector no estan disposats a continuar finançant les empreses amb les seves retribucions, i encara menys els salaris dels intermediaris i els seus assessors, a més de denunciar que, en paral·lel a les retallades pressupostàries al departament –que, en la sanitat concer-

certada es deslliuri dels intermediaris que xuclen recursos econòmics. També precisen que el pes de les retallades en el sector l’estan patint exclusivament els treballadors, a més dels pacients, que són els que estan pagant els plats trencats de la crisi, i consideren que no han de contribuir al manteniment de la innecessària superestructura de consorcis, entitats, patronals, proveïdors, gerents i assessors creada al voltant de la sanitat concertada. El Govern de la Generalitat, amb l’excusa de millorar la gestió i el finançament del model sanitari català, tantes vegades lloa per la seva excel·lència i insuperable relació cost-benefici, poc a poc l’està descapitalitzant. L’any 2012, segons dades del propi Departament de Salut, la despesa sanitària per persona fos de 1150.18 €, molt per sota dels 1297.45 €/persona de 2010, molt per sota dels 1296 €/persona de la mitjana estatal de 2012 i a un abisme dels 1674 €/persona que el mateix any es van gastar a la Comunitat d’Extremadura. I lluny de concentrar aquesta despesa en recursos assistencials, la posa en mans de tres patronals (CSSC, ACES i UCH) augmentant de forma absolutament injustificable el nombre d’intermediaris pels quals aquests recursos passen abans d’arribar al servei assistencial, i reduint l’eficiència del sistema. En aquest escenari i davant les retallades de contractació i de tarifes del

QUI PAGA MANA

Trenta-un

Emili Cortavitarte Carral

Vet aquí que el nombre d’aturats apuntats a les llistes oficials han disminuït en trenta-un, en agost respecte del mes anterior. No sembla un nombre massa elevat, menys si parlem d’un Estat amb tanta desocupació com l’espanyol. No arriba ni a un per província, ni a dos per comunitat autònoma. Com s’explica tant desplegament mediàtic? La secretaria general del partit en el Govern central va donar la xifra un dia abans que ho fes formalment la ministra de Treball. Opinadors, tertulians i predicadors dels mitjans periodístics afins al Govern Rajoy i al PP van anunciar dies abans un canvi substancial en l’atur. La resta de ministres han parlat de brots verds, canvi de dinàmica... El govern central té poques alegries que embutxacar-se (crisi econòmica, atur, corrupció, retallades...) Davant d’aquest panorama s’ha canviat l’estratègia (ja s’ha repetit prou allò què hem viscut per sobre de les nos-

tres possibilitats) i ara es tracta de generar notícies positives: més turistes que ens visiten, més exportacions que importacions, trenta-un aturats menys a les llistes... (us podeu imaginar quina serà la reacció si Madrid és la seu olímpica del 2020!) Totes aquestes notícies són fàcilment desmuntables, però anem a la que ens ocupa: el nombre total d’aturats comptats oficialment, en el mes d’agost, és de 4.698.634. Xifra que pujarà quan tinguem els resultats de l’enquesta de població activa (EPA) que acostuma a sumar gairebé un milió de persones més. El nombre de cotitzants a la Seguretat Social ha caigut en 99.069 persones. Dels 1.043.116 nous contractes registrats aquest any, 980.712 són temporals. Però, el que és més greu, només el 64,54% dels aturats i aturades oficials cobra alguna prestació. La qual cosa suposa que quasi dos milions de persones oficialment desocupades no la cobren. A més, la mitjana de la prestació ha minvat en un any en 41,8 euros. Per què no fan triomfalisme amb aquestes dades?

CatSalut, les patronals-gestores, no troben altres fórmules que no siguin traslladar aquestes retallades als recursos assistencials i a les nòmines dels treballadors de la xarxa concertada (XHUP). En aquest punt rau el fracàs de les negociacions per a la renovació del conveni de la XHUP, ja que els treballadors d’aquest sector no estan disposats a continuar finançant les empreses amb les seves retribucions, i encara menys els salaris dels intermediaris i els seus assessors. Mentrestant, el Departament de Salut, no només obvia l’esgotament d’aquest model d’intermediaris i de fragmentació del finançament entre grups d’empreses, fundacions i similars, sinó que pretén que els centres que depenen directament de l’ICS segueixin aquest mateix model, que s’ha demostrat com un fracàs a conseqüència de la incompetència dels seus gestors. Per tot això, les organitzacions signants insten al Govern de la Generalitat a:

1. Suprimir tots els ens gestors (patronals sanitàries) que comporten una pèrdua de recursos malbaratats en in-

2. Articular els mecanismes legals per tal que els treballadors de la XHUP negociïn les seves condicions laborals directament amb la Generalitat de Catalunya.
3. Proporcionar provisionalment un marc legal estable per als treballadors de la XHUP, mitjançant el manteniment del darrer conveni col·lectiu vigent.
4. Mantenir i paulatinament incrementar els pressupostos que es destinen a Salut, tenint en compte l’infrafinançament que estem patint els darrers anys. No es pot pretendre mantenir l’actual sistema amb un dels pitjors finançaments de l’Estat espanyol.
5. Restablir tots els serveis reduïts o tancats en aquests darrers anys.
6. Evitar la precarització de les condicions laborals dels professionals del Servei Català de la Salut i restituir allò que se’ls hi ha retallat de forma injusta.
7. Aturar el fraccionament i conversió de l’ICS en entitats similars a les de la XHUP.

Els sindicats defensen que el pressupost sanitari públic no es pot desviar cap a organitzacions com les patronals, que no tenen incidència directa en el servei assistencial

El manifest arribava després que el 7 de juliol decaigués el conveni col·lectiu dels 50.000 treballadors de la Xarxa Hospitalària d’Utilització Pública (XHUP), i com a resposta a la intenció de les patronals de negociar no pas un nou conveni per a tota la xarxa, sinó convenis d’empresa, centre per centre. Els sindicats que signen el manifest denuncien que les tres patronals ca-

tada, s’expressen en la reducció de les tarifes i de la contractació–, també s’està produint un augment absolutament injustificable del nombre d’intermediaris. Els sindicats defensen que el pressupost sanitari públic no es pot desviar cap a organitzacions com les patronals, que no tenen incidència directa en el servei assistencial. Per aquest motiu, demanen que la sanitat con-

Notícies sindicals

Tres joves del Baix Penedès encausats per la vaga general del 29M de 2012

El 29 de març de 2012, en Pere, en David i en Jaume, tres veïns del Vendrell, van anar a Barcelona a participar de la manifestació convocada en el marc de la jornada de Vaga General. Van acabar detinguts com altres desenes de manifestants i finalment encausats. El Ministeri Fiscal, l'Ajuntament de Barcelona, i la Generalitat de Catalunya, actuant totes com acusació, demanen per cada un d'ells fins a 6 anys i mig de presó i més de 8.700 euros en concepte de multa.

En suport dels tres joves s'està portant a terme una campanya de suport i solidaritat.

Més informació a <http://3delvendrellabsolucio.blogspot.com.es/>

Banc Santander: Acord laboral de fusió. Comencen els acomiadaments

El Banc Santander va decidir a finals de juny acomiadar 300 treballadors/es, amb la vergonyosa col·laboració d'un conglomerat sindical format per CCOO-UGT-FITC-SEB, amb els que el Banc va pactar un Acord Laboral de Fusió, en el què s'hi incloïa un Expedient d'Acomiadament Col·lectiu (ERO), que podria afectar tants empleats com l'empresa vulgués, un acord perquè el Banc pogués fer una sèrie d'acomiadaments selectius, en base d'una llista, confeccionada des de feia temps.

El grup Santander, amb més de 35.000 Milions d'euros de beneficis en els darrers 5 anys, no hauria pogut justificar i aplicar un ERO d'aquestes característiques sense la complicitat i el pacte de silenci del conglomerat sindical. CGT va rebutjar la signatura d'uns acords que incloïen aquest ERO i va convocar mobilitzacions per a denunciar davant l'opinió pública la irresponsabilitat social del Grup Santander.

El Comitè de Vaga d'ACTUB, CGT i PSA a TMB a judici el 25 de setembre

Al igual que amb el Comitè de vaga de la COS, que ja va ser jutjat al gener i sentenciat com a vaga legal el passat mes de març, al setembre són l'ACTUB, CGT i PSA qui seran jutjats per les vagues i aturades a TMB de l'any 2012.

La Direcció de TMB va denunciar al desembre passat les vagues i aturades del 2012 contra la retallada salarial i la repressió sindical, intentant il·legalitzar-les, portant a judici els dos Comitès de vaga que seguien les decisions preses en Assemblea General dels treballadors d'autobusos de TMB.

La Direcció continua amb la mateixa política patronal intentant intimidar als treballadors i treballadores que

més donen la cara per tota la plantilla. El judici estava previst pel 25 de setembre al Jutjat Social nº26 de Barcelona.

L'Estat Espanyol és el 7è amb sous més baixos i el 4art amb els beneficis del capital més alts de la UE

Durant el quart trimestre de 2012, per primera vegada des que es van començar a guardar les dades el 1980, la suma dels beneficis empresarials va superar la dels salaris dels espanyols. Al tancament del primer trimestre de 2013, si els sous dels assalariats equivalien a 44,7% la riquesa generada en un any al país (PIB), l'excident brut d'explotació (els beneficis), arribava ja al 46,3% del PIB. Una primera lectura d'aquestes dades és senzilla: la desigualtat creix a gran velocitat des que va començar la crisi econòmica. No només la distància entre els que més tenen i els que menys és més gran cada dia, sinó que cada vegada menys guanyen més, i més guanyen menys. Espanya està juntament amb Grècia, Eslovàquia, Irlanda, Itàlia, Malta i Xipre, entre els països amb les rendes salarials més baixes. I també al costat de Grècia, Eslovàquia, Irlanda, i Itàlia entre els que els beneficis empresarials són més grans. Si els salaris espanyols estan 3,7 punts per sota de la mitjana europea, els beneficis estan 6,8 punts per sobre. A Suècia, Dinamarca, Finlàndia, França, Regne Unit, Bèlgica i Alemanya, el pes mitjà de la remuneració dels assalariats en el PIB supera en prop de vint punts al dels beneficis. Semblant caiguda en els sous dels espanyols en tan breu termini, és possiblement el major canvi experimentat per l'economia espanyola com a conseqüència de la llarga crisi, i està directament relacionada amb el brutal descens del consum experimentat. I és, sobretot, un indicador del greu deteriorament d'una economia que s'encamina cap a la pobresa i no cap a la riquesa i el desenvolupament.

Mercaderies de RENFE en venda al millor postor

A l'Estat espanyol la política seguida pels successius governs per al ferrocarril, i més concretament, per al transport de mercaderies, ha estat la de l'abandó, passant en els últims anys de transportar un 4% aproximadament del total de les mercaderies que es traslladen en el país a un escàs 2%, molt per sota del tant per cent transportat per la mitjana de la UE que se situa en el 16% i molt per sota d'altres ferrocarrils, com l'alemany, que transporta al voltant del 18% del total de les mercaderies que mou.

Una política d'abandó perfectament planificada: sense inversions en millora d'infraestructures i connexions amb altres mitjans de transport i sense potenciar aquest mitjà en detriment de la carretera, on aquest tipus de transport està saturat, amb el consegüent perill per a usuaris i població en general, si

tenim en compte que entre les matèries transportades un gran nombre d'elles corresponen a matèries perilloses. En un entorn liberalitzat i el 31 de juliol amb un àrea de Mercaderies segregada de l'empresa matriu Renfe Operadora, es pretenen signar convenis de col·laboració que en la pràctica suposaran que del possible increment en el transport de mercaderies per ferrocarril es beneficiïn altres empreses públiques ferroviàries d'Europa, posant en safata d'altres països el sistema de transport de mercaderies construït i mantingut amb diners públics, altres fórmules que engegassin aquest govern per a pagar el deute contret amb l'estafa del rescat bancari. Aquest és el futur que el Ministeri de Foment està preparant per al Sector Ferroviari, en Mercaderies i en la resta de l'empresa amb la liberalització de l'àrea de Viatgers, la reestructuració i tancament de Tallers i la posada a la disposició d'empreses privades, a mòdic preu, de línies i material que pertany al conjunt de la ciutadania.

CCOO, UGT i USO signen una rebaixa salarial del 25% a SABA Aparcaments

El Comitè d'empresa de SABA, format per CCOO, UGT i USO, va signar un Pacte molt regressiu per als treballadors que augmenta la desigualtat, la injustícia i la discriminació a l'introduir una quarta escala salarial a la plantilla d'aparcaments ja que amb la mateixa categoria i funcions existeixen unes diferències salarials de 800 euros nets. El Comitè ha exercit una política sindical entreguista als interessos de l'empresa que afecta directament als treballadors més desprotegits, als més joves, als que entren a treballar a l'empresa. Aquesta política ens està portant a una continua pèrdua de drets laborals; salarials, de condicions de treball, en resum, a la precarització de les condicions de treball, tot això a canvi d'un plat de lleties, els retrassos salarials del 2012 que ja eren nostres per Conveni.

La nova categoria de 14000 euros bruts a l'any és una rebaixa salarial d'un 25% que serà traslladada al Conveni Sectorial de Catalunya, a partir d'aquest moment les empreses començaran a substituir per treballadors

barats els treballadors més cars fent efectiva una rebaixa salarial a tot el sector i "obligant" a totes les empreses a adequar els salaris a la baixa per a poder ser "competitives".

Des del 2007 s'han destruït 567.000 llocs de treball a Catalunya

La construcció ha perdut més de la meitat de l'ocupació (227.816 llocs de treball, un 57,5%), seguida de la indústria, amb la desaparició de 171.318 llocs de treball, que suposen un 28% del total. L'estiu del 2007, el que va donar el tret de sortida a una de les crisis econòmiques més ferotges, a Catalunya hi havia 3.363.531 llocs de treball, sumant els inscrits en el Règim General de la Seguretat Social i els del Règim d'Autònoms. El juny d'aquest any, la xifra s'havia reduït fins als 2.812.072 llocs de treball, cosa que significa que pel camí s'ha perdut gairebé un 17% de l'ocupació. Malgrat que l'agricultura té poc pes en el conjunt de l'economia, com a sector ha perdut un 24,5% dels llocs de treball, és a dir, 10.667. Percentualment els serveis només perden un 6,8% de l'ocupació, però en nombre absolut l'impacte sobre el conjunt de l'economia és molt important, ja que suposa la destrucció de 157.298 llocs de treball.

Unipost porta a terme noves rebaixes salarials però atura un ERO per acomiadar 500 treballadors

El passat 4 de juny Unipost SA, empresa del sector postal dedicada al repartiment de correspondència amb més de 50 centres en tot l'Estat espanyol i una plantilla de 2600 treballadors/es, va presentar un pla de viabilitat que incloïa un ERO d'extinció que afectava a 500 treballadors/es, a més d'una rebaixa salarial d'un 10% a partir de juliol de 2013 i durant 2014. Des de l'any 2010 els treballadors/es d'Unipost han sofert les conseqüències de la que, des de CGT, creiem ha

estat una mala gestió de la Direcció de l'empresa que ha aplicat mesures tals com ERO d'extinció de contracte, reduccions de jornada, i des del 24 de desembre de 2012 un ERO de suspensions, a més d'acomiadaments objectius, congelacions i rebaixes salarials, fraccionament de pagues, retard en el cobrament de nòmines, incompliments de conveni...

Des de la secció sindical estatal de CGT-Unipost es van posicionar en contra dels acomiadaments i de la rebaixa salarial.

El període de negociació que va durar més de mes i mig, ja que el període de consultes es va prorrogar diverses vegades, va acabar sense acord. La rebaixa salarial va quedar llavors en mans de la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius que va delegar en un àrbitre i el seu laude es va conèixer el 31 de juliol, autoritzant a l'Empresa a reduir les percepcions salarials (salari base, plus de zona, antiguitat, plus d'especialista) dels treballadors/as en un 10% des del 31 de juliol de 2013 fins al 30 d'abril de 2014. mentre que la decisió de portar a terme acomiadaments requeria sobre la Direcció de l'empresa.

Finalment l'Empresa ha decidit desestimar de moment la seva pretensió de fer acomiadaments, tot i que deixa clar voler dur-los a terme en els propers mesos, obrint-se abans d'acabar l'any un nou procés, i mentrestant seguirà aplicant fins al 31 de desembre de 2013 l'ERTO de suspensions que va començar a aplicar el 24 de desembre de 2012.

CGT va impugnar tant la decisió de rebaixa salarial de la CCNCC com la decisió de l'Empresa de rebaixar els complements personals, tot i que sabem que la lluita no està només en els tribunals sinó en el carrer. La propera tardor es preveu molt calenta, a més el 31 de desembre 2013 venç l'actual conveni i que l'empresa pretén carregar-se, però CGT presentarà batalla en defensa dels llocs de treball i d'unes condicions de treball dignes.

Mobilitzacions a Autobusos de TMB contra l'acomiadament d'un treballador

La plantilla d'autobusos de TMB va

secundar massivament la vaga l'11 de juliol convocada per Actub, CGT, CCOO, PSA, SIT i UGT, i més d'un miler es van ajuntar a les Cotxeres de Sants en assemblea, per la readmissió del company Bonilla, acomiadat per repel·lir l'agressió d'un passatger. L'assemblea va decidir anar a la vaga la setmana del 22 al 26 de juliol en aturades de dues hores per torn, però finalment la convocatòria es va ajornar fins el 12 de setembre en que es va convocar una aturada de 11h a 16h. i a partir del dia 13, aturades de manera indefinida de dues hores per torn, que per falta de seguiment es van desconvocar el dia 17.

Escola Llibertària d'Estiu de la CGT a Ruesta: "Construint l'Autogestió"

Un any més la CGT, a nivell de tot l'Estat espanyol, va fer la seva Escola Llibertària d'Estiu a Ruesta, un espai de trobada i discussió, d'aprenentatge i esplai, en el qual totes i tots podem aportar les nostres experiències i sabers per a enriquir-nos mútuament. Aquest any, entre el 4 i el 7 de juliol, el tema central de l'Escola d'Estiu de la CGT va ser "Construint l'Autogestió". Una oportunitat de reflexionar sobre alternatives, creades per nosaltres, a la situació que polítics i capitalistes ens estan fent viure, per construir realitats on tots i totes participem. Xerrades, tallers, convivències amb companys de tot l'Estat, activitats lúdico-culturals, ... van omplir el programa. Enfront de la situació d'estafa/crisi que patim no podem romandre de braços plegats i esperar que el capitalisme o l'Estat ens donin solucions vàlides, hem de passar a l'acció i construir les nostres pròpies alternatives: pel repartiment del treball i la riquesa.

La temporada 2013-2014 els porters del Camp Nou i aparcament seran treballadors aliens al Club

El Fútbol Club Barcelona va presentar una llista de treballadors, corresponents a la categoria I de porters, que serien subrogats per Randstand Out Service com a primera opció o acomiadats amb una indemnització pactada.

En les tres últimes temporades s'han anat concatenant accions laborals contra el col·lectiu de fixos discontinus. En la primera temporada es va obligar a jubilar a 25 treballadors del Club. En la segona temporada es va externalitzar tota l'acomodació al Camp Nou, Palau Blaugrana i Miniestadi, aproximadament 100 treballadors. Acompanyat de mobilitat funcional, d'acomiadaments i baixes incentivades.

El cost salarial del col·lectiu fa tres temporades era de 1,5 milions d'euros. I era un nombre superior als 400 treballadors del Club. En l'actualitat s'han reduït fins a només quedar empleats fixos discontinus en vestidors de les tres instal·lacions esmentades, taquilles, pista de gel i els comandaments intermedis al Camp Nou. Sent un

nombre inferior de 120 treballadors. La Direcció del Club té una estratègia de professionalitzar el col·lectiu i al mateix temps externalitza tot reduint costos econòmics. Com exemple l'externalització dels serveis de porters i aparcacotxes, realitzats des de la inauguració de l'estadi fins al moment per treballadors propis del Club. El Comitè Fixos Discontinus Futbol Club Barcelona es manifesta en total desacord amb aquesta política empresarial i d'aquesta junta directiva amb aquestes retallades dràstiques humanes.

ERO de suspensió de contractes fraudulent a Ficosa Electronics

La Direcció del grup FICOSA va aprovar el passat mes de juny un ERO de suspensió de contractes a Ficosa Electronics, afectant a 216 treballadors del departament de EMS (Electronic Manufacturing Systems) d'un total de 347 de plantilla., mentre subcontractava empreses per a realitzar les tasques del personal afectat, executava borsa d'hores en positiu, sol·licitava la realització d'hores extres i demanava canvis en els períodes vacacionals per a plantar cara als compromisos productius que havien al·legat eren insuficients per a oferir càrrega de treball al personal afectat. Des de la Secció Sindical de la CGT a Ficosa Electronics Viladecavalls (antiga SONY) el 28 de juny es va interposar demanda judicial davant el jutjat social de Terrassa al considerar tenir els suficients arguments i proves per a evidenciar la naturalesa fraudulenta d'aquest Expedient de Suspensió de Contractes, ja que l'empresa intenta traslladar els costos salarials a la resta de la societat.

Cal dir que FICOSA és una empresa que ha rebut històricament injeccions de capital públic provinent dels impostos de la ciutadania catalana i que s'ha aprofitat de les seves amistats elitistes en l'àmbit polític per a beneficiar-se de "polotassos" com la requalificació dels seus terrenys a Rubí i l'adquisició per € 1 dels actius de SONY.

El Banc de Sabadell proposa un ERO per a 400/500 persones a Catalunya i Aragó

El Banc de Sabadell va citar a la representació legal de la plantilla el 24 de juliol, per tal d'iniciar negociacions prèvies al procediment de regulació d'ocupació, motivat per la incorporació de la plantilla de Caixa Penedès, parlant d'un excedent de plantilla de 400/500 persones. En paral·lel comunicaven una possible modificació substancial de condicions laborals. Des de CGT es va manifestar el nostre rebuig a la contínua destrucció d'ocupació que es viu en el banc, emmarcada en la reconversió del sector financer, i en paral·lel a les contínues prolongacions de la nostra jornada de treball. Situació que, de no produir-se, evitaria l'excedent de plantilla anunciat i encara haurien d'augmentar la plantilla existent. CGT va fer una crida a la convocatòria de mobilitzacions contra l'eliminació de llocs de treball.

CGT guanya el conflicte col·lectiu a l'Hospital Clínic sobre el pagament dels plusos en període de vacances

Fins ara l'Hospital Clínic de Barcelona, quan els treballadors estaven de vacances, s'estalviava pagar els plusos de tarda i plusos de diumenge. La sentència que hem guanyat deixa clar que el fet d'estar de vacances no ha de penalitzar al treballador, i per tant ha de cobrar el que normalment cobraria, com si estigués treballant. La sentència és aplicable només en dies de vacances i dóna dret a reclamar endarreriments del 2012 sobre aquests conceptes (mitjançant reclamacions individuals).

El TSJC ratifica la nul·litat de l'acomiadament d'Andreu de Cabo a TMB

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha desestimat el recurs de suplicació que la Direcció d'autobusos de TMB va interposar contra la sentència dictada pel Jutjat social 20 de Barcelona en la qual es decretava que l'acomiadament del treballador era nul.

Es tracta d'un altre cop que sofreix la Direcció de TMB, que ja porta malgastats més de 25.000€ en intentar acomiadar el nostre company com a represàlia per la seva actuació sindical.

En aquesta sentència el TSJC remarca les males maneres en l'actuació de la Direcció de TMB, torna a deixar molt clar que "la realitat provada és molt diferent a l'informe de l'empresa" i decreta que existeixen indicis clars que l'actuació de l'empresa TMB és motivada per l'activitat sindical del company, que va ser delegat de la CGT i que un cop finalitzada la seva responsabilitat com a tal va continuar amb la seva tasca de denúncia.

CCOO i USO desconvocuen unilateralment la vaga a Swissport

La plantilla de Swissport, la segona empresa de serveis de terra de l'Aeroport del Prat, va secundar tres dies de vaga entre el 28 de juny i l'1 de juliol perquè l'empresa complís el

conveni col·lectiu vigent, però ja no va poder secundar la convocatòria dels dies 8 i 15 de juliol, ja que els dos sindicats majoritaris del sector a l'Estat espanyol (CCOO i USO) van signar el 6 de juliol un acord de pau social amb l'empresa de manera unilateral on desconvocaven la vaga i obrien un període de negociacions. L'acord unilateral deixava fora dos dels principals sindicats representants a Barcelona (UGT i CGT), que denuncien que deixa encara més indefensa la capacitat de la plantilla de participar en el procés.

Expedient de Regulació Temporal d'Ocupació a Seat

Seat començava a aplicar l'1 de setembre un expedient de regulació temporal d'ocupació (ERTO) que suposa la suspensió de feina de 211 empleats cada dia de manera rotatòria durant el mes de setembre. Segons el pacte signat amb el comitè d'empresa, excepte la CGT, la xifra augmentarà progressivament fins a un màxim de 427 afectats diaris al mes de desembre. CCOO i UGT van acceptar l'ERO mentre CGT el rebutjava i presentava un contrainforme.

Contra els acomiadaments i impagaments a l'Auditorium de Palma

La CGT Balears es va concentrar el 19 de juliol davant de l'Auditorium de Palma en protesta pels l'acomiadaments i els reiterats impagaments patits pels treballadors per part d'una Direcció caciquil i prepotent, que el passat febrer acomiadava diversos treballadors. Ara fa servir el xantatge, liquidant periòdicament una part de les quantitats que deu als treballadors però només a aquells que no van presentar demanda judicial i van acceptar la proposta d'anar cobrant poc a poc, mentre no paga res als que van presentar demanda com a eina de pressió perquè la retirin.

Davant el greu accident de Santiago, CGT va desconvocar les vagues del sector ferroviari

Davant el greu accident ferroviari succeït el 24 de juliol a Santiago de Compostel·la, la CGT va decidir

desconvocar les Vagues en el Sector Ferroviari previstes pels dies 31 de juliol i 14 i 30 d'agost, entenent que en aquell moment de dolor era necessari prioritzar l'atenció a les víctimes i els eus familiars. CGT va considerar que aquesta desconvocatòria era un acte necessari de responsabilitat, però si les coses no canvien caldrà convocar de nou aturades en defensa dels llocs de treball dels ferroviaris i contra la imminent liberalització del ferrocarril, les supressions de trens de mitja distància, el tancament de línies i la fragmentació d'ADIF en dues empreses diferents i RENFE en quatre.

L'Audiència Nacional falla contra AENA per discriminar als treballadors temporals

El passat 29 de juliol va sortir la sentència de l'Audiència Nacional sobre trasllats forçosos en el Grup III d'aeroports (Bilbao, Fuerteventura, Girona, Eivissa, Lanzarote, Menorca, Santiago, Sevilla, Tenerife Nord i València). CGT - Aena sol·licitava en la demanda: "es declari contrari a dret i nul l'acord per a la mobilitat forçosa dels treballadors dels centres de treball del Grup III, subscrita entre la representació del Grup d'empreses Aena i els representants de les organitzacions sindicals presents en la Comissió de Desenvolupament i Seguiment de l'Acord del Pla de Viabilitat d'Aena de 19 d'abril de 2013".

La sentència diu "Que estímem parcialment la demanda de conflicte col·lectiu interposada per CGT i declarem nul·la la clàusula que atorga prioritat de permanència als treballadors fixos del Grup AENA, en l'Acord per a la mobilitat forçosa de treballadors dels centres de treball del Grup III".

Hem anunciat recurs i entenem, pel costum d'AENA d'arribar a l'última instància, que aquesta també recorrerà. Les demandes individuals, per tant, quedaran paralitzades fins que la sentència sigui definitiva.

Considerem vergonyós el reiterat abús que fa l'empresa amb els treballadors temporals: contractes precaris, disponibilitat absoluta amb amenaça de sortir de la borsa, acomiadaments improcedents en el recent ERO dels interins impropis... Al problema de la temporalitat cal donar-hi solució. No pot ser que centenars de companys duguin 6 o 7 anys treballant amb menys drets i amb l'amenaça perpètua de l'acomiadament. La solució a això ha de ser matèria preferent en qualsevol negociació. CGT ha sol·licitat la nul·litat completa de l'Acord de mobilitat forçosa.

Parlem

Òscar i Mathias, membres de la CGT

“Conscienciem el sector de les TIC”

Ermengol Gassiot

Per a molts de nosaltres va ser arran del Congrés de Màlaga, el juny del 2009, quan vam començar a sentir parlar dels informàtics/ques de la CGT. Dels companys i companyes que treballen al sector de les Tecnologies de la Informació i Comunicació (TIC). Tres anys més tard som molts els que hem sentit a parlar de lluites sindicals a algunes grans empreses de la informàtica, així com de la Coordinadora d'Informàtica de la CGT.

Ara pot semblar obvi dir que els informàtics també són classe obrera, però fa uns anys no ho era tant. Per una banda, des del sindicalisme no coneixíem gaire la seva realitat i, possiblement, molts de nosaltres no coneixíem cap informàtic i molt menys les seves lluites. Per l'altra, molts informàtics es veien a si mateixos com a individus creatius, més aviat “emprenedors” molt allunyats d'una classe obrera estigmatitzada en determinats sectors professionals. La Coordinadora d'Informàtica de la CGT té una bona part de responsabilitat en aquest canvi de percepcions. Tenim l'oportunitat d'entrevistar-ne dos dels seus membres, l'Òscar i el Mathias. L'un treballa en una gran empresa, Hewlett Packard. L'altre, quan té feina, ho fa en petites empreses. Ambdós han participat activament de la creació d'un sindicalisme de lluita i assembleari en el sector de la informàtica i no volem desaproveitar l'oportunitat de parlar-hi.

- Els darrers mesos hem sentit a parlar de conflictes laborals i vagues en el sector informàtic. Per a molts, aquestes lluites ens han ensenyat una cosa que desconexíem: una imatge ben allunyada de la que generalment tenim dels informàtics. A nivell laboral, quina és la realitat del vostre sector?

Òscar: Estem vivint una clara tendència cap a una major combativitat i conscienciació del treballador/a informàtic. No sabem on és l'estació final però totes les senyals apunten que el moviment tot just comença. A tall d'exemple, hi ha hagut 6 convocatòries de vaga indefinida en 6 mesos, 3 d'elles realitzades amb un seguiment molt alt. En dues ocasions les empreses van recular per por a les conseqüències.

Fins fa poc en el sector predominava l'individualisme i una certa elitització. Fer sindicalisme era molt difícil, ja que el verí corporativista ho contaminava tot. El fet de ser un sector nou i amb gent jove va fer fàcil vendre'ns el paradigma del pro-

fessional triomfador. Eren temps de professionals i no de treballadors, d'autoexplotació, de neollengua interioritzada, d'individualisme rampant. La major agressivitat de les empreses i el fet de poder mostrar un sindicalisme horitzontal que li planta cara està permetent, pas a pas, girar la truita. La gent està farta i, de moment, veu alternativa a un sindicalisme de comitès aburguesats, que pot anar tirant però sense generar il·lusió.

- Majoritàriament els professionals informàtics teniu perfils que, tradicionalment, s'associen als dels professionals laborals. En canvi, vosaltres us descrieu a vosaltres mateixos com a classe obrera. Ens ho expliqueu?

Òscar: Les empreses ens hi ajuden. Dificilment pots sentir-te un ‘professional liberal’ quan et paguen una merda a fi de mes o perceps que seràs el següent a anar al carrer, quan et pressionen a fer hores gratis, quan et retallen condicions laborals.

La pressió dels clients baixa per la cadena de subcontractació fins a tots els treballadors. La majoria de les plantilles estan inquietes, l'índex de satisfacció general és baixíssim, es busquen respostes i això és el que estem intentant oferir. L'empitjorament està fent més senzill que cada vegada més persones s'adonin que estan en el bàndol dels treballadors. Contra actituds nihilistes de l'estil ‘tot és una merda’ o la ultracompetitivitat perquè no et toqui a tu, l'alternativa que intentem estendre és ajudar a fer prendre consciència del que ets com a col·lectiu, de la teva força i actuar immediatament després.

- Quin és el grau de consciència (de classe) dels vostres companys/es de feina?

Mathias: No fa gaire, l'informàtic típic tenia un cert sentiment de superioritat. Pensava que no tenia res a veure amb la classe treballadora, que, d'alguna forma, era un privilegiat. Per tant, no volia sentir a parlar de drets laborals ni res d'això, perquè era cosa d'altres, dels treballadors, però no pas dels informàtics. Encara que en els últims anys el sector ha canviat força, i es veu cada vegada més gent indignada amb les seves pèssimes condicions de treball, la consciència de classe és prou baixa. Nosaltres li diem el factor Padefo (PAso DE FOLLones). És a dir, una persona que no vol problemes, que prefereix aguantar la merda diària o bé queixar-se molt, però no fer res a l'hora d'actuar.

- Tant a la CGT com en altres espais sindicals combatius i moviments socials sentim a parlar cada

vegada més de la Coordinadora d'Informàtica de CGT. Mirant la nostra organització, veig que no es tracta de cap sindicat de CGT ni secció sindical formal. Ens podeu explicar una mica què és això de la Coordinadora?

Mathias: La part històrica de com va néixer la Coordinadora, la deixo per l'Òscar, que ho va viure de primera persona.

Òscar: Bé, com deiem, fer sindicalisme era molt dur fa uns anys en aquest sector. Les principals empreses informàtiques estan organitzades com a patronal del sector de consultores, amb conveni col·lectiu propi, etc. Això seria el que es pot entendre com ‘el sector de la informàtica’. Però hi ha companys i companyes que pateixen problemàtiques comunes en empreses d'altres sectors. Per organitzar les lluites comunes i estrènyer llaços vam considerar necessari fer aquesta coordinació, proposta que va ser recolzada en el passat congrés confederal de Màlaga.

A l'inici, fa 4 o 5 anys, érem 3 informàtics afiliats a CGT a Barcelona. Actualment som més d'un centenar, aproximadament els mateixos a Saragossa i uns 300 a Madrid. Vam optar per una estratègia d'acció directa i militància molt activista, ja que eren trets comuns en molts de nosaltres i també una forma de superar l'inconvenient de la nostra feblesa. Gràcies a aquests exemples i a la política comunicativa d'aquestes accions creiem que és força evident que ara mateix estem portant la iniciativa sindical al sector TIC, que hi ha un reconeixement força estès del que estem fent i que esperem que es consolidi amb una major implantació

a totes les empreses.

A nivell social també ens impliquem força i això ens ha fet coneguts en altres àmbits de lluita.

- Aquest any des de la Coordinadora heu promogut i difós les vagues indefinides d'empreses grans com CapGemini, Alten i Hewlett Packard. Com van transcórrer aquestes vagues? Quin balanç en feu?

Mathias: Primer de tot he de dir que penso que en la situació actual, una vaga parcial o d'un dia no serveix per aturar les agressions que patim. Amb la nova reforma laboral, els terminis per a negociar retallades han passat de mesos a 15 dies. Això ha fet que les respostes per part dels treballadors s'hagin de fer de forma urgent i contundent. Crec que amb això es pot explicar perquè s'han produït en els últims anys tantes vagues en un sector que fins fa poc no era gaire combatiu. No hem tingut una presència forta en totes les empreses on es s'han impulsat vagues indefinides. Moltes vegades han sigut els treballadors mateixos que han forçat els sindicats institucionalitzats a convocar-les, com va passar en el cas de Cap Gemini.

Des de la Coordinadora vam intentar donar tot el nostre suport a aquesta decisió valenta i contundent dels treballadors i vam organitzar actes de solidaritat davant l'empresa i els clients per pujar la moral dels vaguistes i pressionar a favor d'ells. Al final, l'empresa va decidir de retirar les retallades que volia fer poques hores abans de començar la vaga. La por a les multes derivades per l'incompliment de prestació de servei als clients o bé la pèrdua de

contractes va fer que preferissin no aplicar les retallades i evitar, així, la vaga. En el cas d'Alten, va ser el mateix comitè d'empresa que va decidir d'anar a la vaga indefinida. Des de la Coordinadora vam donar suport amb concentracions a Madrid, Barcelona i Valladolid.

Òscar: La vaga indefinida d'HP ha estat la culminació d'aquests processos de mobilització. Va ser una vaga potentíssima amb seguiments del 90-95% del total dels 2.400 treballadors/es durant una setmana. La vaga va fer caure o va provocar problemes greus als principals sistemes informàtics de moltes de les primeres multinacionals del país, i això vam impedir que ope-

ressin amb normalitat. La contundència dels piquets massius cada dia davant les portes, les manifestacions, els talls de trànsit, les sales buides, els neumàtics cremant... tot va ser impressionant.

Esperem que sigui el paradigma pel sector de l'exemple a seguir. L'empresa va retirar la retallada salarial tot i que va mantenir algunes mesures d'empitjorament de condicions laborals. Recomanem fer un cop d'ull a la web www.cgthinformatica.org per veure més detalls o el vídeo resum que vam fer.

A HP, però, del que estem més satisfets és d'haver enviat tot el poder de decisió sobre la vaga a les assemblees de treballadors. Cada dia es marcaven tant els temes de les accions com del que era acceptable o no. Creiem que això va ser determinant per impedir un acord ‘de mal menor’ per part d'altres sindicats.

- Hi ha molts informàtics que no treballen a grans empreses o a grans instal·lacions sinó que ho feu

amb...

Coordinadora d'Informàtica de CGT

TIC i intervenim on hi ha lluites”

des de casa i sovint amb contractes molt precaris, si és que en teniu. En situacions així, quina proposta d'organització i de lluita teniu?

Matthias: El sindicalisme clàssic, que també és el majoritari a la nostra organització, es basa en les seccions sindicals. A través d'elles, els treballadors i treballadores s'impliquen en la lluita. En el sector de la informàtica et trobes molt sovint treballant a una empresa petita que moltes vegades està subcontractada per una de més gran. Això complica la creació de seccions sindicals, perquè moltes vegades ets l'únic afiliat a la teva empresa. El model clàssic del sindicalisme no té resposta a aquesta situació. En canvi la Coordinadora sí. A la Coordinadora hi participem tots com a afiliats, amb secció o sense. El seu funcionament és assembleari, amb assemblees cada mes. Això fa que el treballador d'una empresa petita on està aïllat, tingui un teixit organitzatiu per lluitar pels seus drets. Les assemblees les fem entre setmana per la tarda, perquè tots els interessats hi puguin participar encara que no tinguin hores sindicals.

A més fem servir de manera extensiva el correu electrònic, que ens serveix per a coordinar les nostres accions diàriament, ja que molts no tenim hores sindicals.

Un dels casos on aquest model va demostrar que és vàlid, va ser el meu. Vaig treballar a una empresa petita de 10 persones on teníem molts problemes amb el propietari per temes com les vacances i la participació en vagues generals, entre altres coses. L'acció sindical per pressionar el propietari la va organitzar l'assemblea de la Coordinadora de Barcelona i hi va participar gent de diferents seccions d'informàtica i altres companys de CGT i gent del moviments socials. En altres casos, on no tenim prou força per muntar accions sindicals dins de l'empresa, el que fem és buscar un punt extern, on puguem pressionar l'empresa. En el cas de les consultores són els clients, que poden ser bancs, empreses públiques, hospitals o botigues de grans empreses de telecomunicació (com per exemple el cas de Yoigo).

A banda, la nostra acció sindical va més enllà de les empreses on estem presents o on hi tenim afiliats. Estem intentant conscienciar al sector i intervenir allà on hi hagi lluites. Per això fem servir sobre tot internet i twitter. La resposta està sent molt bona, i la gent veu, quin sindicat es mou en el sector.

- Com valoreu el suport que heu rebut de moviments socials en les vostres lluites?

Matthias: La relació entre moviments

socials i el sindicalisme combatiu en general es complica. Les formes organitzatives i de fer moltes vegades son molt diferents, cosa que fa, que no s'entenguin fàcilment. De totes formes sempre hem intentat estar connectats amb els moviments socials i construir formes de suport mutu. Es a dir, intentem ajudar als moviments socials quan podem, ja sigui participant en campanyes per internet o anar en grup a manifestacions. Diria que tenim una bona relació amb els moviments socials.

D'ells hem rebut recolzament sobretot en accions grans que hem organitzat, com per exemple la manifestació de sector del 30 de juny de l'any passat i els piquets de la vaga general o de les vagues d'HP. S'ha de dir que moltes accions que fem son o bé a primera hora del matí o en horari de feina, cosa que fa que la majoria dels activistes dels moviments socials no hi poden participar.

- I l'ús de les xarxes socials?

Òscar: Les xarxes socials han arribat per quedar-se. Quant més temps triguem a entendre-ho, més temps deixarem d'estar allà on cada vegada més gent parla i s'informa. Nosaltres vam entrar-hi molt d'hora, amb un estil agressiu, combatiu i lluny dels estàndards que moltes vegades fan que la comunicació sindical sigui bastant avorrida i endogàmica. Vam concebre les xarxes socials com un punt clau estratègic: Necessitàvem fer arribar el missatge del que fem i el que som de forma massiva per tal que no quedés neutralitzat pels mitjans o sindicalisme institucional. Actualment som el 5è perfil sindical de tot l'estat en nombre de seguidors. El nostre perfil de sector a Twitter (@Informatica_CGT) el segueix 7000 persones (us animem a sumar-vos-hi), gairebé 10 vegades més que el seu equivalent de CCOO.

Les xarxes socials (no només twitter) contribueixen a intentar mitigar l'aïllament dels treballadors en empreses cada vegada més fragmentades o amb contractes precaris, a propagar els teus missatges amb força. També es poden fer servir com a eina d'atac eficaç contra aspectes tant importants per a les empreses com ara la seva imatge. Ha arribat un punt en que, tot i que seguim parlant amb els mitjans tradicionals, ja no ens importa gaire que ens facin cas: els nostres articles tenen milers de lectures, la difusió per xarxes socials és molt potent... Els mitjans massius poden ignorar-nos, però segurament hi ha pocs informàtics a l'estat que no sàpiguin què ha passat a Capgemini o HP.

L'ús agressiu de les xarxes i la difusió de les nostres accions ha generat també un cert corrent de simpatia, que ens pot fer caure en el perill de

quedar com una espècie de super-herois castigadors d'empreses o patrons dolentíssims. Nosaltres en diem 'La síndrome de El Equipo A'. Una empresa t'explota? Truca a la Coordinadora d'informàtica de la CGT i la faran patir. Intentem evitar això amb continus missatges contra la delegació en la resolució dels nostres problemes com a treballadors i treballadores. En definitiva, animem a la resta de l'organització a seguir dedicant una part de les energies a l'àmbit de les xarxes socials.

- Creieu que la vostra experiència pot contribuir a renovar i a actualitzar una organització sindical com la CGT i fer que treballadors/es joves i precaris la puguin veure com una eina de lluita efectiva?

Matthias: La qüestió organitzativa s'ha de mirar sector per sector. Ara bé, veient el teixit econòmic de l'Estat espanyol, on la majoria de les empreses son PYMES, pensem que el model de sindicalisme basat en seccions sindicals com a única eina de lluita no té gaire sentit. Veient també la precarització de molts sectors, no només de l'informàtica, on la gent es queda pocs mesos en una mateixa empresa, fa que pensi que s'ha de ampliar el model de sindicalisme. Hem de crear estructures semblants a la Coordinadora, que es basa en l'afiliat del sector, on els membres de l'assemblea sectorial s'ajuden uns als altres.

Òscar: Sí, més que fer de forma immediata 40 canvis organitzatius, el que s'ha de fer és canviar la mentalitat general, obrir el focus en la mirada i fer petits canvis concrets i reals. Les empreses cada vegada són més petites i descentralitzades, moltes neixen i moren ràpidament. La precarietat ja és norma. Si ens conformem en mirar les nostres 'seccions sindicals bandera' com a referència, em temo que assistirem a la nostra pròpia decadència o, com a mínim, a la consolidació d'un sindicalisme que continuarà sent la resposta en els centres grans que encara existeixen, però que seguirà sense sentir-se proper en el treballador aïllat o microagrupat. Nosaltres pensem en el sector informàtic com una empresa, en la Coordinadora com la seva secció sindical estatal. Estàs sol? No importa, vine a la teva assemblea i participa. Evidentment hem de seguir creant seccions sindicals d'empresa doncs és en la relació propera on s'estableixen millors lligams. Ara bé, quan el capitalisme canvia i es reorganitza en formes productives i laborals diferents, o trobem la forma de donar-li resposta o acabarem com l'eriçó que reacciona com ha fet sempre, mostrant les punxes. Però el perill ara ha canviat i es presenta en forma de roda de cotxe...

>> LES FRASES...

“A l'inici, fa 4 o 5 anys, érem 3 informàtics afiliats a CGT a Barcelona. Actualment som més d'un centenar, aproximadament els mateixos a Saragossa i uns 300 a Madrid”

“En el teixit econòmic de l'Estat espanyol, on la majoria de les empreses son PYMES, el model de sindicalisme basat en seccions sindicals com a única eina de lluita no té gaire sentit”

“Quan el capitalisme canvia i es reorganitza en formes productives i laborals diferents, cal trobar noves formes de donar-li resposta”

SENSE FRONTERES

Milions d'éssers humans estan immersos en processos de lluita davant la injustícia social i ambiental generada pel sistema, defensant els territoris, les llavors, l'aigua, els boscos, l'alimentació, la biodiversitat, la salut, la cultura, etc.

Impunitat SA

Eines de reflexió sobre els "súper drets" i els "súper poders" del capital

L'Observatori del Deute en la Globalització (ODG) i Transnational Institute (TNI) han editat l'informe "Impunitat SA", emprès en el marc de la Campanya Desmantel·lem el poder corporatiu i posem fi a la impunitat!, té l'objectiu de brindar, mitjançant tres estudis de cas, eines de reflexió sobre els "súper" drets i "súper poders" de les empreses transnacionals.

Quaranta anys després que Salvador Allende denunciés al poder corporatiu davant l'Assemblea de les Nacions Unides, en tot el planeta, treballant de forma coordinada o paral·lela, de múltiples maneres, i en un gran nombre de sectors, milions d'éssers humans estan immersos en processos de lluita davant la injustícia social i ambiental generada pel sistema. Defensen els territoris, les llavors, l'aigua, els boscos, l'alimentació, la biodiversitat, la salut, la cultura, etc., de l'agressió de les empreses transnacionals, que expandeixen el seu poder mitjançant l'acumulació "per desposició".

L'informe, coordinat per Mónica Vargas (ODG) i Brid Brennan (Economic Justice Programme – TNI),

inclou textos de Jesús Carrión, Olivier Chantry, Fernando Fernández, Delphine Ortega, Albert Sales, Mónica Vargas.

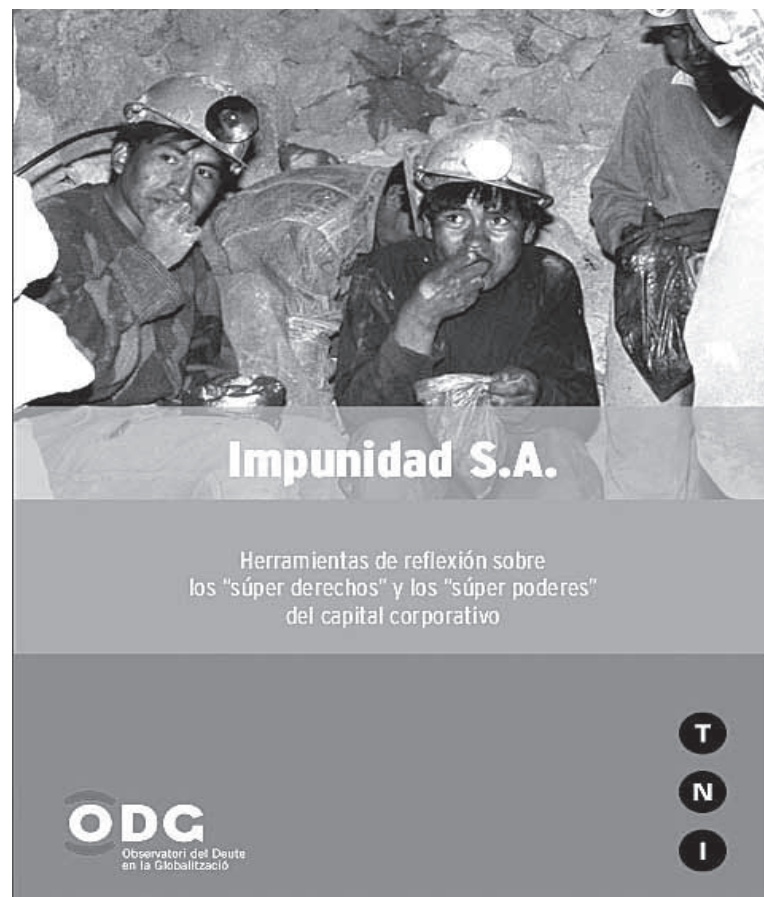
Registra els abusos i violacions dels drets laborals fonamentals que es produeixen quotidianament en les fàbriques de peces de vestir del Marroc, destacant la responsabilitat de la transnacional espanyola Inditex. Evidencia una situació similar a Nicaragua, assenyalant el paper de Pescanova. I en ambdós casos ressalta com tot això ocorre en el marc dels Acords d'Associació imposats per la Unió Europea (UE), en un context en el qual la Lex Mercatoria i la protecció dels interessos corporatius segueixen prevalent sobre els éssers humans.

Però l'informe també es concentra en el metabolisme social europeu, examinant les conseqüències de la dependència substancial de la UE de cara a matèries primeres creixement estratègiques i situades en els països empobrits. Mitjançant els casos de l'explotació de zinc a Bolívia, carbó a Colòmbia i cobalt en la República Democràtica del Congo, soja i canya de sucre a Argentina i Brasil

s'il·lustren els nefasts impactes de Glencore i s'analitza fins a quin punt els acords comercials asseguren la impunitat de les grans corporacions. També s'assenyala la participació d'aquesta empresa en l'especulació financera sobre les matèries primeres.

Impunitat SA proposa alhora una mirada sobre les "venes físiques" de la liberalització comercial, considerant els avanços dels megaprojectes d'infraestructures a Amèrica del Sud (IIRSA-COSIPLAN), ressaltant el cas de la responsabilitat pública (mitjançant el Banc Europeu d'Inversions – BEI) i privada europea en construcció de les megainfraestructures i en la seva financiarització. Es dedica un apartat especial al cas de les megarepreses amazòniques que es construeixen sobre el Riu Madera, amb la participació del Banc Santander, GDF-Suez, Abengoa, Voith, Siemens i altres empreses europees...

Us podeu descarregar l'informe complet de 80 pàgines en pdf al web de l'ODG <http://www.odg.cat/> on també us el podeu descarregar per capítols.

Egipte: menys democràcia, menys revolució, menys laïcisme

Santiago Alba Rico

L'autor, arabista i expert en Orient Pròxim, analitza la marxa enrere en la revolució egípcia, l'escenari polític i social després del recent cop d'estat de l'exèrcit egipci i a qui beneficia.

Acceptant el principi que el procés desencadenat al gener de 2011 en tot el món àrab requereix una llarga durada (i el de que sempre hi ha temps en la Història), hem d'atenir-nos a algun criteri que permeti saber quan hem guanyat o quan hem estat derrotats o, almenys, quan progressem o quan sofrem un revés.

Que la Història no es detingui pot resultar consolador, però no hauria d'induir la il·lusió que sempre progressa cap a millor; per altra banda, que un poble semblant al que va enderrocar a Mubarak hagi enderrocat ara a Mursi no ha de fer creure que tot derroca, amb independència de l'objectiu i dels mitjans, és una revolució. El cop d'estat contra els Germans Musulmans (GGMM) s'inscriu en un marc de convulsions revolucionari però no per això és necessàriament revolucionari. Franco –cal recordar-lo quan es compleixen 77 anys del "glorioso alzamiento nacional"– va avortar un incipient procés revolucionari a Espanya amb un cop militar. També Pinochet.

Més enllà de la paradoxa que un món dominat per les noves tecnologies produeixi més mobilitzacions físi-

ques que mai (a Egipte, a Turquia, a Madrid, a Brasil), hi ha efectes que podem reconèixer com molt antics i experiències que podem recordar com ja viscudes.

Anomenem-lo o no pel seu nom, el cop d'estat de Al-Sisi només es podria justificar per tres motius. El primer és que fos bo per a la democràcia. Alguns pensem que aquesta mica de democràcia formal conquistada a Egipte des de les places el 2011 significava una ruptura simbòlica i cultural decisiva a l'hora d'obrir desplaçaments interns més radicals en tota la regió.

És difícil entendre de quina manera les mesures clàssiques de tot pronunciament militar contra un Govern civil electe –desaparició de dirigents, detencions indiscriminades, tancament de mitjans de comunicació, assassinat de manifestants– pot ajudar a democratitzar Egipte. Fins i tot si la pragmàtica cúpula dels GGMM cedís a les pressions d'EE UU i es resignés a la seva derrota, a partir d'ara qualsevol convocatòria electoral futura resultaria tan increïble com les de Mubarak.

La legitimitat de les masses, arbitràriament decidida pels militars, deslegítima per a sempre el joc democràtic. Un "Estat d'excepció revolucionari sense revolució", gestionat per un Exèrcit reaccionari, s'instal·la com nou marc institucional d'una societat profundament desestabilitzada i dividida.

El cop militar es podria justificar també amb la pretensió que, democràtic o no, té –com el de Nasser en 1952–

un vessant "progressista" revolucionari. Crec que basten les reaccions d'Aràbia Saudita, EE UU i Israel, així com la composició del nou Govern (format a parts iguals de tecnòcrates i fulul de la dictadura) per a descartar com gairebé patètica aquesta pretensió. Més encara: els que s'aferrin al "fons multitudinari" de la intervenció militar per a parlar d'una "segona onada revolucionària", obliden que tots els efectes que ha generat són més aviat inquietants.

Els beneficiats del cop

De la precipitada i irregular caiguda del model turc-qatari dels GGMM només es beneficien els vells exèrcits i els vells dictadors, en el Golf, a Jordània, al Marroc i a Israel. És difícil negar que, entre ells, Bachar Al-Assad ha sortit també reforçat en tots els sentits, com ho demostren els nous dubtes occidentals sobre l'ajuda militar als rebels (Anglaterra ha anunciat ja que no els armarà, assegurant que "el règim siri durarà molts anys") i l'anunci d'una possible represa de relacions diplomàtiques entre Síria i Egipte.

La solidaritat entre pobles deixa el seu lloc a la solidaritat entre exèrcits. El model dels GGMM queda fora de joc en favor de Al-Sisi i Al-Assad; EE UU i les potències occidentals, que poden donar suport sense escrúpols a bandits i criminals, no donen suport mai a per-

dedors. Finalment, i en íntima relació amb el punt anterior, podríem justificar el cop a partir d'aquesta instintiva islamofòbia que comparteixen tantes vegades la dreta i l'esquerra: almenys ens hem lliurat d'uns fanàtics religiosos. Fins i tot si no fos cert –com he insistit tantes vegades– que la "via dictatorial" contra l'islamisme no ha aconseguit fins ara sinó reforçar les dictadures i alimentar els islamismes, un dels efectes més paradoxals i més tristes del cop de Al-Sisi és que, lluny de desislamitzar el Govern, el desplaça més a la dreta, com revela ja la posició dels salafistes i els nous articles introduïts en la Constitució pel president plenipotenciari Adli Mansour.

L'ensulsiada precipitada i irregular del model turc-qatari dels GGMM deixa el seu lloc al model de la ultradreta sala-

fista d'Aràbia Saudita i els Emirats, que han donat suport al cop concedint al nou Govern un regal de 12.000 milions de dòlars. Com a conseqüència del cop, i si arriba a evitar-se la confrontació civil, tant les institucions com l'oposició islamista veuran radicalitzat el seu islamisme. El cop és una tornada enrere en tots els sentits: menys democràcia, menys canvis estructurals, menys laïcisme. És cert: la història no es deté i els pobles no han dit l'última paraula. Però si al gener de 2011 van ser els pobles qui la van prendre dels seus enemics (la paraula), al juny de 2013 han estat els seus enemics qui l'han rebut d'ells com regal.

* Santiago Alba Rico, és escriptor i arabista. Article publicat a la revista Diagonal.

Una agricultura sense pagesos

Esther Vivas

La Unió Europea sembla que no parlarà fins que acabi amb la petita pagesia. Així es desprèn de la reforma de la Política Agrícola Comunitària (PAC) aprovada el passat mes de juny a Brussel·les. Unes mesures que beneficien, un cop més, als grans terratinents i a la agroindústria, en detriment d'aquells que treballen i cuiden de la terra.

Una sola dada: malgrat que a l'Estat espanyol només 350 mil persones estan donades d'alta com a treballadors al camp, 910.000 reben ajudes. Qui són, doncs, aquests 560 perceptors de subvencions que no són pagesos però sí reben aquests diners? L'informe Una Política Agrària Común para el 1%, de Veterinaris Sense Fronteres, ho deixa clar. Es tracta d'empreses de l'agroindústria, grans viticultors, supermercats i terratinents. Els seus noms i cognoms: Pastas Gallo, Nutrexa, Osborne, Nestlé, Campofrío, Mercadona, la Casa d'Alba, per ano-

menar tan sols els principals beneficiaris.

Això sí. Amb la nova PAC, ni aeroports ni ferrocarrils ni camps de golf rebran més ajudes agràries. Imagino que el robatori, o desviament de fons, resultava massa escandalós. Altres amics d'Arias Cañete, en canvi, continuaran rebent importants subvencions. A destacar, la seva dona, Micaela Domecq, terratinent andalusa i propietària dels Cellers Domecq. Com afirma el sindicat agrari COAG, en la seva valoració i anàlisi de la reforma de PAC, "es corre el risc de desmantellar un sector, l'agrari, estratègic per a la nostra economia". Una pràctica que no és nova, però que amb les actuals mesures no fa sinó aguditzar-se. Avui, menys del 5% de la població activa a l'Estat espanyol treballa en l'agricultura, i una part molt significativa són persones grans. Un fet que, segons els estàndards actuals, és símbol de progrés i modernitat. Potser, hauriem de començar a preguntar-nos amb quins paràmetres es defineixen aquests dos conceptes.

L'agricultura pagesa és una pràctica

en extinció. Anualment, milers de finques tanquen les seves portes. Sobreviure al camp i treballar la terra no és tasca fàcil. I és que qui més surt perdent en l'actual model de producció, distribució i consum d'aliments són, precisament, aquells que produeixen el menjar. La renda agrària se situava l'any 2007, segons la COAG, en un 65% de la renda general. El seu empobriment és clar. Avancem cap a una agricultura sense pagesos.

I, si aquests desapareixen, en mans de qui queda la nostra alimentació? Crec que la resposta és clara: en mans d'un grapat d'empreses de l'agroindústria i la distribució que controlen cadascun dels esllaons de la cadena alimentària, des de les llavors fins al producte final. Cargill, Monsanto, Syngenta, Dupont, Procter & Gamble, Nestlé, Kraft, Mercadona, Eroski, Carrefour, Alcampo, El Corte Inglés... són els que, finalment, ens donen de menjar. I, així ens van les coses.

** Esther Vivas és activista social, investigadora en moviments socials i polítiques agrícoles i alimentàries.*

UE: protegir a l'especulador i marginar a qui ens alimenten

Daniel López i Tom Kucharz

La reforma de la Política Agrària Comuna (PAC) aprovada el passat 26 de juny per la Unió Europea i defensada pel govern espanyol, està feta a mesura dels grans terratinents i multinacionals.

En el sí del Parlament Europeu i de la Comissió Europea, així com en el Consell Europeu, que porten des de l'any 2011 negociant la "nova" PAC, han pesat més les propostes legislatives de l'agroindústria, del sector financer, de les empreses agroquímiques i biotecnològiques i la gran distribució. En canvi no han recollit les propostes d'organitzacions de petits agricultors, ecologistes i consumidors.

La PAC, que s'emporta el 40% del total del pressupost comunitari, aposta i

agreuja una política que ha provocat que en els últims 10 anys desaparegués prop del 30% de l'ocupació agrària europea. No dóna suport una agricultura que generi aliments segurs i de qualitat, ni fixa població en el mitjà rural, ni garanteix rendes dignes per a agricultors, ni preus justos per a consumidors.

A més, agreuja la crisi ambiental (canvi climàtic, pèrdua de biodiversitat, desertificació, deforestació, etc.) que provoca l'agricultura industrial. També perllonga aquelles polítiques internacionals que estan causant fam i desnutrició en molts països del món.

Ecologistes en Acció qüestiona que la nova PAC sigui "més sostenible", com argumenten el ministre d'Agricultura, alimentació i medi ambient, Miguel Àries Cañete, i les institucions europees. No s'adverteix

voluntat política per a posar remei als greus problemes d'erosió, sobreexplotació i contaminació de l'aigua i pèrdua de biodiversitat que posen en perill la capacitat de produir aliments. El 30% destinat als pagaments directes queda profundament descafeïnat. La partida destinada a objectius ambientals deixa fora qüestions com la introducció de lleguminosa autòctona en les rotacions, així com els pagaments directes a àmplies superfícies dels agrosistemes mediterranis, que no entren en les estretes definicions de "pastures permanents", així com les mesures de suport a la ramaderia extensiva.

Tampoc dóna suport als sistemes agraris d'Alt Valor Natural, que podrien haver tingut un important paper en el suport de la ramaderia extensiva i l'agricultura ecològica. La reforma no condiciona els pagaments directes

al compliment de polítiques bàsiques de la UE, com la Directiva Marc d'Aigua o normatives relatives a l'ús de plaguicides.

A l'apostar per la mecanització, els monocultius i l'ús de agrotòxics (fertilizants i fitosanitaris) s'està deteriorant l'estat de la biodiversitat, dels recursos naturals i de l'aigua que està causant canvi irreversible en els nostres ecosistemes.

Al seu torn, els acords presos a Brussel·les deixen fora a un gran nombre de qüestions de gran impacte social en el sistema agroalimentari. L'anomenat "Pilar 1" (80% del pressupost total en 2012, destinat als pagaments directes) dóna suport una major intensificació de l'agricultura, la qual cosa genera una major dependència i endeutament de les explotacions, la reducció i la precarització de l'ocupació agrària, i majors danys ambientals. Però a més la PAC preveu que un ampli marge del "Pilar 2" (desenvolupament rural) podria ser transferible al Pilar 1 si l'Estat membre ho justifica. Tot això prepara noves onades d'èxode rural. Una cosa que podria afectar especialment als països de l'Est d'Europa que encara tenien un alt grau d'ocupació en l'agricultura.

Una política agrària sense agricultors

Amb la nova PAC, que previsiblement romandrà en vigor set anys, es perd l'oportunitat de defensar als petits agricultors com principals destinataris de les ajudes, oblidant que són aquests els que realment generen ocupació i mantenen el mitjà rural viu. Se segueix la senda suïcida dels últims 50 anys: una política agrària sense agricultors.

La PAC manté els pagaments per hectàrea, que donen suport –principalment– a qui posseeix la terra i no a qui la treballa. No hi ha topall per a les subvencions, el que potencia la transferència de fons a les explotacions més insostenibles i els grans propietaris de la terra a Europa. La quantia del pagament per a les petites explotacions, així com el programa de suport per a petits agricultors –amb un fort potencial per a generar ocupació en el mitjà rural– queden com propostes "opcionals".

A més, l'eliminació de mesures de control dels mercats i la proposta de finançament d'assegurances privades afavorirà la volatilitat dels preus i l'especulació financera amb els aliments.

La seva aposta per les relacions contractuals entre producció primària i indústria de transformació asseu bases sòlides per a una major financiarització dels aliments, el que augmentarà els preus dels aliments i l'endeutament del sector agrari beneficiant als bancs i empreses d'assegurances, i empobrint al petit agricultor.

En definitiva, la UE i el Govern espanyol segueixen apostant per una agricultura industrial i globalitzada, que arrasa amb el territori rural europeu i el d'altres continents, impulsant la concentració de les produccions i la subordinació de la producció primària a la agroindústria i la distribució comercial. Això és injust per als petits agricultors i per als consumidors europeus, però sobretot per als països del Sud, que es continuaran veient inundats per productes agraris a preus per sota del cost de producció real.

** Daniel López i Tom Kucharz són coordinadors de l'àrea de Agroecologia i Sobirania d'Ecologistes en Acció.*

SOCIAL

Les centrals nuclears són innecessàries, però el seu tancament tan sols serà possible si hi ha una voluntat política que reculli la demanda social majoritària de tancar-les i deixar enrere l'era nuclear

Obra social de la PAH

Ocupar habitatges buits per allotjar a famílies que s'han quedat al carrer

La PAH anuncia que seguirà ocupant habitatges buits i presenta un manual per a ocupar vivendes en mans d'entitats financeres.

Evitar desnonaments ja no és suficient per a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca davant el drama de l'habitatge a l'Estat espanyol. Per això va presentar el passat mes de juliol la seva Obra Social, que consistirà a ocupar habitatges buits per allotjar a famílies que s'han quedat al carrer.

En la roda de premsa de presentació d'aquesta iniciativa el passat 9 de juliol, els portaveus de la PAH van denunciar que Espanya és el país de la Unió Europea amb major nombre d'habitatges buits, tres milions, i al mateix temps el que està desnonant a més famílies. Per això un dels lemes de la PAH: “nosaltres no rescatem bancs, rescatem a persones”.

L'Obra Social de la PAH s'ha presentat com una alternativa al drama de l'habitatge, però no com una solució. Des de la Plataforma insisteixen que seguiran pressionant a les institucions perquè ofereixin habitatges buits en règim de lloguer social. El Sareb disposa només a Catalunya de 8.000 habitatges buits.

L'Obra Social de la PAH ja porta temps aplicant-se a Catalunya, on més de 600 persones han estat real·lotjades per la PAH, i recentment també s'ha iniciat a Navarra. La idea és exportar l'estratègia a la resta de l'Estat. Des de la PAH defensen la necessitat d'emprendre aquestes accions davant la gravetat de la crisi. Segons tenen quantificat, el 80% de les persones que acudeixen a demanar-los ajuda no tenen on quedar-se si els desallotgen.

De moment s'han “recuperat” a Catalunya 12 edificis que es trobaven buits i s'han ofert a famílies sense habitatge. L'estratègia consisteix a pressionar a les entitats bancàries propietàries dels immobles perquè acceptin oferir un lloguer social als inquilins. Ara com ara ja ho han aconseguit en un edifici de Terrassa, però continuen treballant perquè altres entitats ban-

càries acceptin la mateixa solució.

Amb la voluntat de reafirmar-se en la màxima de “Sí, es pot”, des de la PAH van informar que a l'Estat espanyol ja són 160 els nuclis organitzats d'activistes que lluiten contra les execucions hipotecàries i els desnonaments. I és per això que fan una crida a tothom per apropar-s'hi i buscar solucions col·lectives, una estratègia que ens fa més fortes davant la voracitat de la banca i la passivitat dels governs. Amb xifres d'inicis de juliol, des de la PAH s'havien paral·litzat 725 desnonaments i real·lotjat 626 persones, la majoria d'elles als 13 edificis recuperats fins ara.

Vídeo: La PAH presenta un manual per a ocupar vivendes en mans d'entitats financeres

Basat en el famós format desenvolupat per Aleix Saló a Espanià, en

el vídeo “De la bombolla a l'Obra Social” la PAH fa un recorregut històric en el qual expliquen les causes de la crisi del maó, la campanya que porten a terme i com fer front als desnonaments. En un vídeo de vuit minuts repassen els 6 anys transcorreguts des de l'esclat de la bombolla immobiliària fins a l'actualitat i assenyalen l'ocupació d'immobles abandonats per la banca com una de les poques vies que els queda per fer efectiu el dret a l'habitatge. Han elaborat també un manual de 25 pàgines per facilitar l'entrada a edificis i la seva recuperació per a persones i famílies en perill de quedar-se sense sostre.

En el vídeo es repassa el moment de les vaques grasses, quan primer, des del govern de Zapatero, es parlava de les entitats financeres espanyoles com les més sòlides d'Europa i, després, des del govern de Rajoy s'assenyalava que la sortida de la crisi només era qüestió de voluntat política. Els fets, però, parlen per sí sols. I és gràcies al rescat amb diners públics d'entitats bancàries privades que els banquers s'han embutxacat milions d'euros, mentre la gran majoria de la població s'ha vist afecta-

da per les execucions hipotecàries i l'estafa de les preferents. Després d'això, i malgrat la presentació d'una ILP pel dret a l'habitatge –que podria haver obert una porta d'esperança per a tothom–, el PP va votar ‘No’ i va criminalitzar la PAH, una entitat que compta amb el suport d'un 80% de la població segons les enquestes.

Informe amb dades inèdites d'afectades per les hipoteques

El setembre ha de sortir a la llum el primer informe realitzat per la PAH i l'Observatori DESC. 11.651 enquestes realitzades durant dos anys dibuixaran el perfil d'afectats per la hipoteca i el comportament de les entitats bancàries. L'absència de dades és un dels majors obstacles amb què es troba la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, ja que fins ara ni l'administració ni, per descomptat, les entitats financeres han proporcionat informació sobre el drama hipotecari a l'Estat espanyol. El rigor de l'informe, amb l'anàlisi de dades de primera mà, es complementa amb un exhaustiu recull del marc jurídic del dret a l'habitatge a nivell internacio-

nal, regional, estatal i autonòmic, així com de les modificacions normatives dels últims anys en la matèria i les respostes des de les institucions i la societat civil.

La major quantitat d'enquestes pertany a Catalunya, ja que també compta amb el major nombre d'execucions hipotecàries –no és casualitat que hi nasqués la Plataforma–. Les enquestes mostren que la combativitat de la PAH té situacions molt complicades al darrere. Mentre es confirma que la immensa majoria de persones que deixen de pagar la hipoteca ho fan per problemes econòmics sobrevinguts –amb l'atur com a causa principal d'impagament–, es desmunten alguns mites, com ara que les persones migrades són les més afectades –el 82% són nascudes a l'Estat espanyol– o que es tracta de persones amb escassa formació –es constata que el 83% tenen estudis secundaris o universitaris. L'estudi mostra que les persones afectades per la hipoteca ho són pel seu habitatge habitual i únic, i que estan en una situació econòmica molt precària o d'alt risc d'exclusió social (25,7%). Respecte els bancs, es constata que BBVA i Bankia són les entitats que més execucions hipotecàries tenen en marxa, seguides del Santander i Catalunya Caixa. Mentre entitats com Bankia o Catalunya Caixa, nacionalitzades amb diners públics, continuen fent llançaments, les activistes de la PAH, amb un 77% d'afectades patint ansietat i destinant més de la meitat dels seus ingressos al pagament de la hipoteca, continuen lluitant per la defensa del dret a l'habitatge.

Les seves demandes, encapçalades per la dació en pagament (50,4%) i el lloguer social (43,9%) difícilment es veuran resoltes per les darreres mesures del govern de Rajoy. El 60,8% de les persones que han respost l'enquesta només han pagat entre un 0% i un 20% del preu de la hipoteca, amb la corresponent impossibilitat d'assumir el deute després del desnonament.

Queda palesa també la inviabilitat dels refinancaments de les hipoteques, aposta del govern i les entitats bancàries, que condemnen les famílies a un deute etern.

Segon informe sobre l'estat de les nuclears a Catalunya

Tanquem les Nuclears

Tanquem Les Nuclears – 100% Renovables, mostra el greu perill que suposen les centrals nuclears de Catalunya en un informe acumulatiu de problemes.

El segon informe sobre l'estat de les nuclears a Catalunya amb visualització de problemes es basa en un recull de 7 anys de dades (d'octubre 2005 a desembre 2012) del Consell de Seguretat Nuclear (CSN) es mostra el procés de deteriorament dels reactors amb un total de 221 problemes de funcionament.

Les zones més degradades pels problemes de funcionament d'Ascó I, Ascó II i Vandellòs II són justament les més complexes, delicades i perilloses: l'edifici de control (61 problemes, un 29,8% del total), l'edifici de contenció (50 problemes, un 24,4%) i l'edifici de combustible (23 problemes, un 11,2%).

Entre les causes, destaquen els problemes deguts a activacions "falses", o per mecanismes que haurien de funcionar i no funcionen, amb un impressionant 59,3% (121 problemes consignats del total de 221). També són molt importants el 4,9% de problemes que es caracteritzen com de deficiències de muntatge o de disseny, quelcom difícil d'entendre en centrals que porten funcionant més de 25 anys i, encara més increïble, els 18 casos (8,8 %) dels problemes causats per incompliment de les Especificacions Tècniques de Funcionament (ETF), un aspecte que qualsevol persona consideraria elemental en uns mecanismes de la perillositat dels reactors nuclears.

L'anàlisi ordenat de les avaries i problemes acumulats mostra unes instal·lacions industrials envellides. La conclusió és que els tres reactors nuclears en funcionament a Catalunya estan molt deteriorats com a resultat del pas del temps i de les pròpies limitacions de la tecnologia nuclear, el que unit a les històries de complicats i negligències que s'han posat de manifest en cada problema molt greu que s'ha descobert, demostra que la població de Catalunya i dels territoris limítrofs està sotmesa a un elevat perill, que fa prioritari i urgent a curt termini un pla de tancament ordenat d'Ascó I, Ascó II i Vandellòs II.

L'informe es complementa amb una presentació en la web, on es pot veure la distribució temporal dels problemes d'Ascó I, Ascó II, i Vandellòs II, i el detall de cada estructura dels reactors. Al marge de tota la falsa mística tecnològica que els envolta, els reactors nuclears són tractats com a qualsevol altre mecanisme d'ús continuat. El total de problemes de funcionament que han tingut les nuclears de Catalunya entre finals de setembre del 2005 i el 31 de desembre del 2012 ha estat de 72 problemes de funcionament d'Ascó I, 87 d'Ascó II, i 62 de Vandellòs II.

S'han situat els problemes a 8 ubicacions: l'edifici auxiliar, l'edifici de combustible, l'edifici de contenció, l'edifici de control (amb especial

menció a la sala de control), l'edifici diesel, l'edifici de penetracions de la turbina, i l'edifici de salvaguarda. S'ha afegit la denominació "sense determinar lloc concret", per als 45 problemes dels que el CSN no menciona el lloc on s'han donat.

S'han identificat 16 mecanismes o processos molt afectats: l'alternador,

causes més freqüents inclouen fallides, falses senyals d'alerta i falses arrencades, que representen més del 53%. Destaquen 9 incompliments de les Especificacions Tècniques de Funcionament, i 2 causes qualificades pel CSN com deficiències de mètodes de disseny o deficiència de muntatge. A ASCÓ II, els dos edificis claus del

del mecanisme ni del lloc exacte en 6 casos de fallides, i que 4 dels incompliments de les ETF afectin a vàlvules, encara que tan sols en un cas s'indiqui el lloc: a l'edifici de contenció.

Finalment, a VANDELLÒS II, és de remarcar que en la majoria dels 62 problemes (21 casos que representen el 35% del total) no s'indica el lloc concret a on s'hi han donat. Gairebé la meitat del total, 32 problemes, afecten a l'edifici de control i l'edifici de contenció.

Dels 11 problemes relacionats amb les vàlvules, 6 no tenen ubicació definida, i 2 afecten a mecanismes de l'edifici de contenció. Durant l'any 2006 es donen 4 aturades no programades, en cap d'elles no s'identifica el mecanisme exacte que les ha provocat. De fet, dels 9 problemes en els que no s'identifica el mecanisme, 3 impliquen l'aturada automàtica del reactor. Hi ha 5 casos de fallides en les que no s'identifica ni el lloc ni el mecanisme exacte que falla, amb la paradoxa de que una afecta a un in-

compliment de les ETF.

L'anàlisi permet extreure 8 característiques comunes als tres reactors: a) que la majoria de problemes afecten a les seves estructures més importants: l'edifici de contenció i l'edifici de control, amb especial incidència en la sala de control; b) que hi ha una elevada quantitat de problemes en que les informacions del CSN no especifiquen el lloc en que es produeixen; c) que els mecanismes més afectats són els detectors de radiació i de gasos tòxics seguits per les vàlvules; d) que s'hi dona també un important nombre de casos en que no s'identifica el mecanisme afectat; e) que la causa més repetida de problemes és la falsa senyal d'alerta per contaminació radioactiva o per gasos, seguida per la fallida de funcionament de mecanismes; f) que existeix un elevat percentatge de problemes que s'originen per incompliments de les Especificacions Tècniques de Funcionament (ETF), deixant en evidència falsos tòpics sobre el "rigor" i la "seguretat" nuclears; g) que resulta inexplicable que aquest incompliment de les ETF no porti aparellades fortes sancions econòmiques i immediates als propietaris dels reactors; i h) que resulta significatiu que en centrals que porten funcionant més de 25 anys apareguin 11 problemes que es consideren causats per deficiències de disseny o de muntatge.

Tanquem Les Nuclears – 100%Renovables reivindica la necessitat i la urgència de promoure un pla de tancament urgent i ordenat dels tres reactors nuclears. Considerem que el tancament és viable de manera immediata, i que existeix experiència de com abordar els aspectes laborals i de gestió dels residus aparellats.

Les centrals nuclears són innecessàries, però el seu tancament tan sols serà possible si hi ha una voluntat política que reculli la demanda social majoritària de tancar-les i deixar enrere l'era nuclear.

Visualització gràfica de l'informe a: <http://www.tanquemlesnuclears.org/nuccivil/nuccivilcat/centralscatalunyaseguiment.html>

El total de problemes de funcionament que han tingut les nuclears de Catalunya entre finals de setembre del 2005 i el 31 de desembre del 2012 ha estat de 72 d'Ascó 1, 87 d'Ascó 2, i 62 de Vandellòs 2.

les barres alimentació, les bombes, els conductes elèctrics, el circuit primari, els detectors de gasos tòxics, els detectors de radiació, els equips de seguretat, l'estructura de l'edifici, els generadors diesel, els generadors de vapor, els ordinadors, el pressonador, els sistemes de refrigeració, el segellat, i les vàlvules.

També s'hi ha hagut d'afegir la categoria "sense identificar mecanisme", per classificar els 26 problemes dels que el CSN informa sense indicar quin mecanisme concret resulta afectat.

S'han determinat 10 causes de problemes: les alarmes reals de radiació, les aturades no programades, les deficiències en mètodes de disseny, les deficiències de muntatge, els errors d'actuació, la fallida en un mecanisme, les falses arrancades, les falses senyals d'alerta, el incendi, i els incompliments de les Especificacions Tècniques de Funcionament (ETF) per part de la direcció de la central. L'informe evidencia que la cultura de la seguretat té importants mancances, bé per manca de voluntat d'abordar problemes estructurals, o bé per deixadesa en el funcionament quotidià.

En l'anàlisi reactor per reactor, ASCÓ I acumula 36 dels problemes, gairebé la meitat, en l'edifici de contenció i l'edifici de control. Les 39

reactor, l'edifici de control i l'edifici de contenció, sumen 54 problemes (un 59,4%), destacant les falses alarmes (35 que afecten als detectors de gasos i radiació), i diversos problemes estructurals particularment inquietants dels que no existeix informació o seguiment posterior. També és important que no es donin dades

Mònica absolució!

Solidaritat i mobilització contra la repressió als moviments socials de Terrassa

Secretaria d'acció social
CGT-Catalunya i Federació Local
de CGT Terrassa

La Mònica, membre de Solidaritat Antirrepressiva de Terrassa (espai del qual forma part de manera estable la CGT de Terrassa) i d'altres col·lectius de la ciutat com Acció Autònoma i el Kasalet, va ser aturada a nit del 12 de maig del 2007 per dos vehicles dels Grups d'Intervenció Especial (GIE) de la Policia Municipal de Terrassa quan sortia del Kasalet. Llavors va ser identificada violentament i posteriorment agredida i detinguda per dos agents per, suposadament, resistir-s'hi. Però l'abús de poder no va acabar aquí, la Mònica va demanar assistència mèdica degut a la agressió i va ser conduïda a Urgències on va ser víctima d'una nova agressió dels mateixos policies dins del propi hospital. Finalment va ser traslladada a comisaria, d'on va sortir el matí següent en llibertat amb càrrecs, acusada d'haver agredit ella als policies que la van detenir i apallissar. Es dona el cas que els mateixos agents implicats han estat recentment imputats també per agredir i lesionar a 9 persones.

Arran dels fets, dos policies municipals de Terrassa han estat finalment acusats d'un delictes de tortures i, subsidiàriament, d'un delictes contra la integritat moral i d'una falta de lesions pels quals es demanava inicialment 2 anys de presó, 12 anys d'inhabilitació i 4500€ de responsabilitat civil. La torna és que, a la vegada, la Mònica ha estat acusada d'un delictes d'atemptat a l'autoritat i de lesions pels quals li demanen inicialment una suma de 2,8 anys de presó i 1800€ de responsabili-

tat civil. Un cop el Jutjat 3 de Terrassa va finalitzar la instrucció el gener del 2013, el procés es va traslladar a l'Audiència Provincial de Barcelona, que finalment va fixar la data de judici pel 4 de juliol de 2013.

Aquest és un nou judici contra les lluites socials de Terrassa. A més de la tortura, hem d'aturar la impunitat policial que a Terrassa i arreu es ceba amb els activistes de les lluites socials i amb col·lectius en situació de vulnerabilitat com els i les immigrants. Per això des de la CGT de Terrassa es va fer una crida a la solidaritat activa contra la repressió i els abusos policials, en primer lloc signant, tant individualment com col·lectivament la petició per la dissolució dels GIE i l'absolució de la Mònica, en la que s'han recollit unes 1500 firmes de suport individuals i una trentena d'adhesions d'entitats i organitzacions socials, associacions de veïns i veïnes, formacions polítiques, etc. També es van realitzar una vintena de xerrades al Barcelonès, Vallès Occidental i Bages.

A nivell de mobilitzacions es va fer el 22 de juny a Terrassa una manifestació de 200 persones per l'absolució de la Mònica i la dissolució dels GIE, el 27 de juny una concentració de 80 persones al ple municipal de l'Ajuntament de Terrassa, i el 4 de juliol, dia en que estava previst l'inici del judici, una concentració de 60 persones a l'Audiència Provincial de Barcelona. Volem denunciar públicament el comportament del GIE i la policia municipal de Terrassa en el judici, on van intentar provocar a les persones solidàries concentrades. Minuts abans de l'hora prevista per l'inici de judici, va aparèixer un grup d'un 15 persones amb texans i samarretes

negres, amb ulleres de sol, gorres de visera i alguns, a més, amb "bragues" per tapar-se la cara. Es van col·locar a l'entrada de la porta principal del Palau de Justícia, es van quadrar amb actitud desafiant i provocadora cap a la concentració i un d'ells es va posar a gravar amb una càmera. Aquests personatges eren policies locals de Terrassa fora de servei, que en les samarretes negres duïen les sigles del GIE i que havien vingut a acompanyar als policies 153 i 272 que anaven a ser jutjats per tortures. Davant d'aquesta provocació les persones concentrades es van posar a denunciar amb crits la situació que s'estava donant i es van fer diverses fotos per deixar constància de l'actitud provocadora dels poli-

cies fora de servei.

Com ha denunciat la campanya "Mònica Absolució, GIE dissolució!" des de bon principi, aquest cos de la Policia Municipal de Terrassa s'ha caracteritzat per la seva prepotència, actitud provocadora i macarrisme, i al judici van tornar a demostrar clarament el seu tarannà.

Aquesta actitud a part de perjudicar la imatge ja malmesa de la Policia Municipal, també serveix per demostrar que tot el que ha denunciat la campanya sobre el comportament del GIE és tan cert que ni ells mateixos se n'amaguen.

El judici es va realitzar amb relativa normalitat, primer va declarar la Mònica i després els policies 153 i 272. A

continuació van declarar els testimonis: 5 policies per part de la defensa del GIE i un testimoni presencial per part de la defensa de Mònica. També van declarar com a testimonis una metgessa i el metge forense dels jutjats.

Després de la declaració de tots els testimonis, va ser el torn dels advocats i el fiscal per començar a exposar les seves conclusions finals. En aquest moment però, el jutge va suspendre la sessió, degut a que eren dos quarts de quatre de la tarda, i va quedar aplaçada fins el dilluns 22 de juliol, però finalment va ser ajornat fins el 10 de setembre, i tornat a ajornar fins el 7 d'octubre.

Més informació a <http://sat-terrasa.cat/>

Per l'aturada immediata de l'ús de l'herbicida glifosat als jardins de Barcelona

CUP Barcelona
Som lo que Sembrem
CGT Parcs i Jardins

Comunicat conjunt de la CUP-Barcelona, Som lo que Sembrem i CGT de Parcs i Jardins per exigir l'aturada immediata de l'ús de glifosat en jardineria a Barcelona.

El glifosat és el principi actiu més utilitzat als herbicides, d'espectre ampli i no selectiu, principalment comercialitzat per l'empresa Monsanto amb el nom Roundup però també present en d'altres herbicides.

S'utilitza de manera freqüent en agricultura i jardineria, inclosa la nostra ciutat. Però múltiples estudis científics han demostrat que la toxicitat del glifosat ha estat infravalorada per les normatives legals i que, a més a més, les concentracions ambientals habituals d'aquests herbicides poden afectar negativament els organismes vius. Davant el risc que l'ús d'aquests productes pot provocar sobre la salut humana, com poden ser parts prematures, efectes cancerígens, problemes renals i problemes hormonals entre d'altres

efectes perjudicials és indispensable aplicar el principi de precaució recomanat en tota pràctica científica.

A més de mostrar tot el suport i adhesió a la iniciativa contra l'ús del glifosat duta a terme per "Som lo que sembrem", demanem a l'Ajuntament de Barcelona:

- Que doni resposta a totes les preguntes i instàncies formulades tant per l'entitat "Som lo que sembrem" com per qualsevol persona o altre entitat referents a l'aplicació del glifosat. Ho exigim segons l'article 45 de la Constitució espanyola, el conveni d'Aarhus, la llei 27/2006 que transcriu i recull les Directives 2003/4/CE i 2003/35/CE, per les quals es regula el dret a la informació, a la participació pública i a l'accés a la justícia en matèria de medi ambient.

- Que l'Ajuntament de Barcelona prohibeixi de manera definitiva l'ús del glifosat, del qual es té evidències científiques d'afectació sobre la salut, tant en els treballs de manteniment de la jardineria, com de la neteja viària o de qualsevol altre servei, que s'executi directament o mitjançant concessió pública. Instem a buscar alternatives no

nocives per la ciutadania.

- Que estableixi un protocol de senyalització i d'avís per a les persones amb problemes de salut derivats de la sensibilitat a productes químics quan s'utilitzin aquests productes en qualsevol servei públic de la ciutat de Barcelona. Demanem que, tot i que existeixi una llista d'afectats, s'apliquin el més aviat possible aquests protocols, de compliment obligat per la nova legislació europea.

- Que iniciï els treballs necessaris per a la transició el més ràpid possible cap a una jardineria mantinguda dissenyada i gestionada públicament, amb criteris de qualitat, sostenible, evitant l'ús de productes químics, les podes agressives, l'excés en el consum d'aigua, l'ús d'espècies no adaptades al medi, el nefast disseny de zones de jardí que generen problemes sobrevinguts o manteniments excessius, etc.

Tot i que actualment hi hagi un debat sobre la utilització d'aquest producte químic, en gran part tergiversat per la indústria agroalimentària transnacional que ha de defensar les vendes, no podem obviar el risc del glifosat, fonamentat per estudis científics, sobre la salut hu-

mana realitzats en universitats franceses i d'altres llocs d'Europa. No acceptem l'immobilisme irresponsable per part de les administracions competents davant

qualsevol agressió a la salut de la població i, per això, instem a l'Ajuntament de Barcelona a actuar amb celeritat i fermesa contra l'ús del glifosat a la nostra ciutat.

TMB retalla el servei però manté els privilegis dels directius

La tarjeta T-10, el títol més utilitzat per la ciutadania, s'ha encarit 4,20€ des de 2002

David Bou
Setmanari Directa

Multiplicitat de càrrecs

Formada per les empreses Transports de Barcelona SA i Ferrocarril Metropolità de Barcelona SA, Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) és el principal operador de transport públic de Catalunya i dona servei als onze municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Amb l'arribada de Convergència i Unió al consistori de la ciutat de Barcelona ara fa dos anys, el conseller nacional de CDC Joaquim Forn va ser nomenat nou president d'aquesta societat limitada en substitució de la socialista Assumpta Escarp, però el PSC continua mantenint una quota de poder important dins l'estructura directiva amb el manteniment de la vicepresidència executiva en mans de Didac Pestaña.

Alguns sindicats denuncien la "continuitat" respecte a l'anterior govern en la política d'augmentar tarifes i la manca de diàleg amb la plantilla de treballadors, tot i que Xavier Trias i Joaquim Forn van criticar durament l'actuació de l'anterior batlle del PSC, Jordi Hereu, mentre es trobaven a l'oposició. És per això que les treballadores i les usuàries de TMB continuen posant en entredit el compliment efectiu de la funció social que la companyia pública fa gala de tenir entre els seus objectius: "Ofertar un servei públic accessible per a tothom".

Actualment, les 7834 treballadores i treballadors de TMB estan patint congelacions i retallades salarials, mentre es mantenen 603 càrrecs de l'equip directiu fora de conveni i amb sous, nivells i privilegis que continuen sent totalment opacs i inaccessibles per als treballadors i les seccions sindicals, tot i que és pública.

Malgrat les dificultats, els darrers anys han transcendit dades com la xifra de 230.000 euros en dietes que es van repartir l'any 2010 entre les trenta membres del consell d'administració de la companyia. De la mateixa manera, fonts sindicals denuncien que, segons càlculs que es duen a terme de manera orientativa arran del desconeixement exacte de les xifres, el 7% que representen els càrrecs directius de la companyia sobre la totalitat de la plantilla es reparteix el 15% de la massa salarial de TMB.

Joaquim Forn ocupa els càrrecs de president, conseller i apoderat de Transports Metropolitans de Barcelona SA i Ferrocarril Metropolità de Barcelona SA i, alhora, és vicepresident i conseller de l'Agència de Comunicació Local SA i conseller de les societats anònimes Mercats de Proveïments de Barcelona, Barcelona Regional Agència Metropolitana de Desenvolupament Urbanístic i d'Infraestructures i Barcelona de Serveis Municipals, de

la qual també és vicepresident. A més, Forn és el primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona per CiU, portaveu del govern municipal i president de la Junta de Portaveus, càrrecs que compagina amb la direcció de l'Àrea de Presidència, Règim Interior Seguretat i Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona, la vicepresidència de l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona i la posició de vocal a l'Institut Municipal Fundació Van der Róhe. Aquesta multiplicitat de càrrecs és habitual a la cúpula directiva de TMB, que es va reestructurar el passat mes de gener. Els canvis van suposar la supressió de la Direcció General de Serveis Corporatius i l'articulació de la nova direcció mitjançant una direcció executiva, dues direccions generals i la creació d'una subdirecció general. Una reorganització que va implicar el creixement de càrrecs a la direcció de TMB i l'ascens de la directora de recursos humans i responsable de negociar les retallades amb els sindicats del comitè d'empresa, Marta Labata, a la direcció de l'Àrea Operativa de Bus.

Augment tarifari

Durant l'any 2012, TMB va suprimir quatre línies d'autobusos i la circulació dels busos de barri els diumenges i els dies festius. Aquestes mesures han anat acompanyades d'una reducció progressiva de totes les línies, fet que ha repercutit en la freqüència de pas dels autobusos, que ja acumulaven un total de 6,1% de reducció d'hores de circulació entre els anys 2007 i 2010. Aquestes dades contrasten amb l'augment continuat de les tarifes per a les usuàries. Prenent com a referència el títol de transport més utilitzat per la ciutadania, la T-10 d'una zona, que suposa el 70% dels abonaments venuts anualment per TMB, veiem que s'ha encarit quatre euros amb vint cèntims des de l'entrada de l'euro (l'any 2002) i després del darrer augment de preus de l'1 de gener d'aquest any, que va comportar una pujada del bitllet senzill d'1,45 euros a 2 euros en un any. D'altra banda, el passat mes de maig, TMB ha posat en circulació tres autobusos híbrids i biarticulats que s'han adquirit per 800.000 euros cadascun, tot i que la flota d'autobusos ja comptava amb 1072 vehicles que cobreixen amb escreix el servei ofert a l'Àrea Metropolitana.

Contra la repressió de les llibertats sexuals

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT

La CGT entén que la llibertat de les persones passa per triar lliurement la seva maternitat o paternitat i la seva orientació sexual. En un estat que es diu de dret, ens preguntem qui té aquests drets.

Les persones dissidents sexualment del Partit Patriarcal, i en particular les dones seguim sofrint la violència masclista i heterosexista institucional cada dia. L'últim atac directe, la recent denegació formal per part del govern del PP al dret a la reproducció assistida a totes aquelles dones que no vagin acompanyades al tractament d'una parella masculina estable (són necessaris almenys 12 mesos d'intents reiterats amb el mateix home). Amb aquesta mesura, el govern del PP vulnera directament l'article 14 de la Constitució i supe- dita, novament, l'accés a drets per part de les dones a la companyia d'un home. Imposa models de famílies heteropatriarcal i discrimina a qui conformen famílies diverses.

Això amb l'agreujant que fa tot just unes setmanes el Tribunal Superior de Justícia d'Astúries havia dictat sentència a favor d'una parella de dones lesbianes a les quals el Govern del Principat va denegar la continuació del tractament de fertilitat una vegada iniciat, per les mateixes raons que ara argumenta el PP. En un cas de clara lesbofòbia institucional, i havent sentenciat el TSJA que hi ha hagut discriminació i que es vulnera l'article 14 de la Constitució, el Govern del PP no només ha desoït a les múltiples entitats i associacions que li han fet arribar els seus arguments perquè no imposés la mesura, sinó que realitza una acte deliberat de desobediència cap al TSJA. Màxim quan aquest, en la pròpia sentència, dictamina que interposarà demanda cap a qui la incompleixi.

Així mostra el seu respecte cap a les institucions de justícia aquest govern. Així no escolta deliberadament als agents socials. I així malversa recursos econòmics i humans en ficar-se en plets per aferrar-se a les seves més interioritzades fòbies i imposar els seus models de vida, sexualitat i família.

I no oblidem l'avantprojecte de Llei de Corresponsabilitat Parental, la custòdia compartida imposada pel jutjat: fins i tot encara que els progenitors no vulguin, si el jutge o jutgessa ho considera convenient, tenen dret a imposar-la. Una altra atrocitat més, sense respectar els acords entre les persones afectades.

Des de CGT condemnem el terrorisme d'estat que el PP ens està imposant: repressió, repressió i més repressió.

Per sortir al carrer pacíficament, per exigir els nostres drets "constitucionals", per demanar que a les dones se'ns tracti igual que als homes.

No oblidem mai que els avanços es van aconseguir lluitant. Seguim amb això.

Prohibit ser mare fora de la "norma"

Secretaria Gènere CGT Catalunya i Dones Llibertàries

La Secretaria de Gènere i el col·lectiu Dones Llibertàries de CGT Catalunya manifestem el nostre rebuig a la mesura de restricció del dret de les dones a ser mares que vol imposar la ministra del PP espanyol Ana Mato.

El PP vol imposar la seva particular "creuada" ultradretana contra les lli-

bertats sexuals i reproductives de les dones.

Han començat amb les dones lesbianes i dones soles sense parella heterosexual, denegant el dret a la reproducció assistida que fins ara era un servei que ofertava la sanitat pública. Si no aturem aquesta retallada, demà seràn les dones que viuen en parelles de fet, demà passat les dones no casades per l'església catòlica.

Aquesta mesura és profundament autoritària, nega el dret a les dones de decidir envers el seu cos, i serà l'Estat

qui decidirà amb qui has de ser mare. Es profundament fonamentalista catòlica, ja que imposa a les dones criteris moralistes per sobre del dret a ser mare.

Es profundament antiigualitària, ja que el dret a la reproducció assistida a la sanitat pública és un dret aconseguit per a totes les dones.

Es profundament classista, ja que no evitarà que les dones que tinguin recursos econòmics suficients puguin ser mares per inseminació artificial. Aquesta mesura restrictiva de drets

reproductius per les dones, respon a l'interès del PP de defensa de la família patriarcal, alhora que el sistema capitalista continua la seva ofensiva per obligar les dones a tornar a casa per treballar gratis, augmentant d'aquesta manera els beneficis del sistema dominant.

Igualment, denunciem la política del govern de CIU a Catalunya que no admet la fecundació in vitro a dones sense un diagnòstic d'infertilitat. Defensem el dret de les dones a decidir sobre el seu cos.

DINAMITA DE CERVELL

Autonomia, nacionalisme i CNT

Resolució del II Congrés de la CNT (ara CGT) de Catalunya.
Barcelona, 9 - 10 de novembre 1985.

Introducció

Només la renovació del llenguatge i dels conceptes expressats per ell poden permetre el moviment i la vigència d'unes idees; en el pensament antiautoritari del qual es nodreix la CNT aquesta renovació ha de suposar el desbloqueig dels motlles i expressions formades en el passat i que ara es veuen com un llast anacrònic; en la CNT de Catalunya aquest desbloqueig ha de significar la clarificació sense embuts de l'anomenat "problema nacional" que suposi la identificació de l'organització amb aquesta terra damunt de la qual vivim i ens defineix culturalment.

Tradicionalment l'organització ha arrossegat una constant postura de rebuig vers la identitat nacional de Catalunya. Aquest tic de rebuig estava basat en motius de complexos, molts dels quals obeïen a posicions equívokes, simplistes o que malcomprenien una realitat quotidiana. Entre aquests s'ha de assenyalar la concepció decimonònica d'un federalisme que es forma anys abans de la "renaixença" catalana i que, per tant, no es posiciona davant d'ella; la identificació del nacionalisme, de tot nacionalisme, amb posicions reaccionàries per les quals aquest era només un instrument per manipular la consciència social del poble i per reforçar les institucions de l'estat centralista o autonòmic; identificació que es reforça amb l'aparició dels feixismes en les primeres dècades d'aquest segle; la identificació erròniament per l'organització, del nacionalisme amb la burgesia; i també, perquè no dir-ho, al desig de diferenciació amb "l'altra" esquerra, la política, que sí defensa el fet nacional català, posició adoptada entre els sectors més escleròtics de l'organització basant-se en el seu anticomunisme visceral i prioritari.

Així el repte de la CNT a Catalunya serà afrontar la seva acció sindical i social, però això només s'aconseguirà arrelant-se al mateix temps en el teixit social d'aquest país, per això la necessitat de reconciliar-nos amb la història d'aquest poble, del nostre poble, sabent que llavors les nostres idees obtindran un eco més definit i comprensible per a la resta de la societat catalana.

El concepte de "nació"

Un dels termes utilitzats amb més polèmica dins de la Confederació ha estat el de "nació". Aquesta paraula ha definit fins ara, per als militants de la CNT, tot el territori polític de l'Estat espanyol. Així ens trobem amb la pròpia CNT d'Espanya, de la "Confederación nacional del Trabajo", amb el corresponent "Comité nacional" (ara Comité Confederal) i els seus "Plenos nacionales".

S'ha identificat així a la nació amb els seus límits fronterers, que no culturals: "Confederación regional", "Pleno regional", etc.

Aquesta lexicologia deriva dels plantejaments geogràfics desenvolupats per l'Eliseu Reclus, que tan profundament calaren dins l'associacionisme obrer del segle XIX. Ens troben, doncs, com en altres qüestions, amb què aquests plantejaments no han estat desenvolupats des de llavors i han entrat en franca caducitat. Dissortadament aquests termes van ser ells mateixos utilitzats pel règim franquista enemic de les llibertats catalanes. No és d'estranyar, doncs, que molta gent, així vist, miri amb desconfiança una CNT que es reconstruïa el 1976 adoptant concepcions similars.

La CNT reconeix ara que cal parlar amb propietat de Catalunya com d'una nació, o sigui, d'un poble amb una terra. Una terra, una llengua i una cultura pròpies que té com a àmbit un territori físic: Catalunya. Així mateix reconeix que els altres territoris de llengua catalana formen part també d'aquesta comunitat cultural comuna, per la qual cosa tractarà de coordinar-se amb la CNT d'aquests indrets per contribuir a que l'organització en ple reconegui aquest fet.

Internacionalisme i federalisme

Per a poder autotitular-nos com a internacionalistes hem d'analitzar el significat d'aquesta paraula i comprendre que aquesta voluntat internacionalista no ha de consistir en un tot globalit-

zador i despersonificador, sinó en una ideologia que respecti els diferents elements que formen els homes i dones de tot el món. Només així podem exercir un veritable federalisme, és a dir, diversos "diferents" que es posen d'acord, no per ser homogenis, sinó per ser "diferents" en llibertat.

Autodeterminació i sobirania popular

La llibertat dels pobles s'obté per la consecució d'una autèntica sobirania, on els pobles i ciutadans que els componen puguin decidir sobre el seu propi destí.

És evident que a Catalunya cap Estatut d'Autonomia satisfarà de cap manera les necessitats emancipadores de molts catalans; l'autonomia catalana genera dobles i fins i tot triples burocràcies, bloqueja diversos sectors pels conflictes de competències, a vegades fins i tot per quatre bandes (Govern Central, Generalitat, Diputacions i Ajuntaments), i manté en el poder un aparell incapaç de dotar al país del dinamisme socio-cultural que sempre va tenir.

La CNT per tot això reconeix que el poble català mereix exercir lliurement

el seu dret a l'autodeterminació. Autodeterminació que entenem com la capacitat per decidir lliurement el seu futur, amb independència de qualsevol estructura estatal imposada per la força, tan interna com externa. Llibertat de cada poble per a decidir per sí mateix i sense altres pressupostos que els de la seva pròpia voluntat i sense altres condicionaments ni imposicions.

La normalització lingüística

Recuperant-se després de dècades de persecució, la llengua catalana ha de tornar a la categoria de llengua pròpia dels catalans. Això només és possible mitjançant un procés de normalització lingüística que faciliti el seu ús públic i ensenyament educatiu, la integració paulatina dels immigrants i la seva equiparació com a llengua de cultura en el món. La CNT pot contribuir en aquest procés facilitant el seu ús en el mitjà orgànic i participant en campanyes entre treballadors i treballadores, sobretot d'origen castellano-parlant. Així mateix ha de protegir el dret de qualsevol a expressar-se sense coaccions en la llengua escollida, sigui aquesta la que sigui, evitant

tota discriminació per raó d'origen.

Acció directa de la CNT davant la qüestió nacional

Lluitar contra qualsevol tipus d'opressió i repressió nacional. Respecte i desenvolupament dels usos, costums, llengua i cultura catalanes.

Potenciar el desenvolupament i aprofitament dels recursos econòmics propis del nostre poble, impedit l'espòli d'aquests i respectant l'ecosistema.

Fomentar el recolçament mutu, la igualtat i comprensió entre tots els pobles.

Ésser solidaris amb tot moviment per l'autodeterminació dels pobles. Adaptar l'estructura de la CNT a aquestes proposicions.

** Aquesta resolució va ser adoptada en el 2n Congrés de la CNT de Catalunya, realitzat a Barcelona el 9 i 10 de novembre de 1985, l'organització que a partir de 1989 passaria a denominar-se CGT de Catalunya.*

Actes d'homenatge als Maquis

Redacció

El Maquis va ser un moviment de resistència armada al franquisme, amb molts dels seus components vinculats a l'anarquisme. Oblidats i menysprejats per la historiografia oficial, són molts els actes de caràcter popular que s'organitzen arreu del territori. Entre els últims que s'han realitzat destaquem:

III Homenatge Popular als Maquis a Cerdanyola

El dissabte 29 de juny va tenir lloc la marxa per Collserola, una marxa comentada per conèixer l'existència del grup de maquis llibertaris format per Josep Lluís Facerias, Cèsar Saborit i Antoni Franquesa, que va actuar a Cerdanyola del Vallès l'any 1950.

L'acte, coorganitzat pels col·lectius Mala Herba i Mai Més!, era també un

memorial per Antoni Franquesa, membre del grup assassinat per la Guàrdia Civil arrel de l'acció que van dur a terme a la vila de Cerdanyola.

XVI Marxa d'homenatge als Maquis de l'Alt Llobregat i Cardener

El 10 i 11 d'agost, coincidint amb el 50è aniversari de la mort del maquis llibertari Ramon Vila Capdevila es va fer la XVI Marxa dels Maquis de l'Alt

Llobregat i Cardener (Berga, Sallent i Manresa), una caminada comentada des de Pedret (Berga) fins a la Creu del Perelló (Castellnou de Bages), el lloc on van matar Ramon Vila ara fa 50 anys. Es va finalitzar amb dinar solidari en favor de la revista El Pèsol Negre i debat al voltant de la figura de Ramon Vila.

Homenatge al Guerriller anarquista

Facerias

El divendres 30 d'agost a la Plaça de las Madres de Mayo de Barcelona, es va fer com cada any i molta assistència de gent, l'homenatge al Guerriller anarquista Facerias, al lloc on els sicaris de l'Estat el van assassinar el 30 d'agost de l'any 1957, a l'encreuament dels carrers Passeig de Verdum i Carrer Doctor Pi i Molist, prop de l'estació de Metro Lluçmajor.

Dret a decidir: Per l'autodeterminació i l'autogestió

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Totes les persones hem nascut per a ser lliures. Donat que totes les persones vivim en societat, aquesta aspiració a la llibertat individual es torna també en un dret a la llibertat col·lectiva. D'aquí que tota col·lectivitat que es reconegui com a tal, com a grup, com a poble, com a nació i, evidentment, com a classe, tingui el dret inalienable a decidir el seu futur. I aquest Onze de Setembre previsiblement el poble de Catalunya sortirem novament al carrer per a reclamar quelcom que és obvi i lògic: el dret a ser lliures com a poble i poder decidir tots els aspectes del nostre futur.

Aquest Onze de Setembre viurem múltiples convocatòries per a sortir al carrer a reclamar el dret a decidir. Al respecte, volem recordar que la CGT no volem que decidir es limiti a escollir si els acomiadaments massius s'han de dir ERO i no ERE. A la CGT no volem decidir si qui governarà per decret estarà a Brussel·les, Madrid o Barcelona.

A la CGT no volem que una Catalunya independent sigui com la d'ara, on hi hagi 873.000 persones desocupades, amb un 50% dels i les joves aturades, abocades a emigrar per trobar feina, amb desenes de milers de nens i nenes amb malnutrició infantil. No volem un país on cada dia es retallin més les condicions laborals, i se suprimeixin a cop de decret i retallada els drets aconseguits amb molts anys de lluites socials i laborals, mentre l'administració pública transfereix milers i milers de milions d'euros a la banca en concepte d'ajudes i d'interessos del deute. Rebutgem també que es persegueixi la dissidència mentre s'encobreixen els maltractaments policials, i a les presons, i referma la impunitat dels poderosos, allargant processos com els casos Palau, Camarga, Noos, Ferrrovial, Pretòria, Mercuri, etc.

Des de la CGT de Catalunya reivindiquem aquest dret, com a part d'un procés d'emancipació personal i social que a més de garantir-nos la capacitat d'autodeterminar-nos i autogestionar-nos en tot, ha de generar una pauta de conducta on decidir

sempre, i sobre tots els aspectes de la nostra vida, sigui habitual.

Reclamem l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'autogestió, col·lectiva i individual, sense condicions ni amenaces, un dret a decidir real i sense límits. Volem poder decidir el nostre futur, practicar l'autodeterminació constant i l'autogestió de la nostra vida. I volem exercir aquest dret per decidir el nostre model econòmic, polític, personal i social.

Que ens permeti decidir en quina llengua volem parlar i expressar-nos, però que també ens permeti decidir quin model econòmic volem. Que ens permeti decidir rescatar persones i no bancs, prioritzar el dret d'accés i ús dels habitatges a l'especulació amb cases buides.

Que ens permeti anar més enllà d'un altre Estat com els que ja coneixem, superar la rutina de les eleccions cada quatre anys, dels professionals de la política espectacle, ja sigui amb seu a Brussel·les, Madrid o Barcelona, on la majoria no decidim pràcticament res.

Volem decidir el dret a un habitatge

digne a uns serveis públics universals i de qualitat.

Volem poder decidir el model productiu i les relacions laborals, sobre els sistemes de producció de riquesa i els seu repartiment.

Decidir també és poder-ho fer sobre els nostres propis cossos, sobre el tipus d'alimentació lliure de transgènics, sobre l'oci, les polítiques culturals i els drets socials.

Per tot això, molts i moltes de nosaltres aquest Onze de Setembre sortirem al carrer. Ho farem en diverses vies, formes i en diversos indrets.

Compartirem, no obstant, una voluntat comuna.

L'autodeterminació que reclamarem, com a part del poble català, no acaba en el fet de decidir quina relació volem tenir amb l'Estat Espanyol. Va més enllà. S'encara cap a la construcció d'un futur lliure, solidari i sense explotació capitalista ni cap tipus d'opressió estatal. Hem nascut per a ser lliures, i ho volem ser.

** Comunicat del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya per a l'11 de Setembre de 2013*

La marca espanyola

Xavier Díez

Tres fronts neguitegen la casta que té el poder efectiu de l'Estat. L'acció directa dels ciutadans, l'independentisme català creixent i el procés de memòria històrica sorgit des de la societat civil.

Podria haver-hi un nacionalisme espanyol plural, transversal, republicà. Tanmateix, la Guerra Civil i el franquisme s'ho van endur tot i avui els símbols, imposats a punta de pistola durant la transició, han resultat ser els d'uns sectors de la societat espanyola responsables i beneficiaris de la gran tragèdia del franquisme. Ara per ara, només es veuen agitar banderes espanyoles, o bé en manifestacions esportives en expressions d'allò que Michael Billig denomina "nacionalisme banal", o associades a actes on una minoria social exigeix la restricció de drets individuals o col·lectius (contra l'avortament, els casaments gais o l'autonomia i la identitat de les nacions de matriu no castellana). En contraposició, en les creixents protestes arreu de la geografia peninsular, ja siguin antipolítiques o sectorials, la bandera republicana com altres símbols rupturistes, al costat de banderes que representen les identitats perifèriques, són les que es deixen veure damunt d'una ciutadania transversal, plural, i cada vegada més empenyada amb l'ordre vigent.

Tot plegat evidencia que la imatge oficial de la nació constitucional requereix els serveis d'un psicoanalista d'urgència. La imatge que el poder pretén projectar de l'estat, en un exercici d'escassa imaginació publicitària, ve a recollir-se sota la marca Espanya. Tanmateix, el relat, cuinat a còpia de

tòpics rancis, turisme, toros, processos, futbol i paelles, no convenç (ni sembla que pretengui seduir) la majoria de la ciutadania espanyola, ans al contrari. La idea d'Espanya que es pretén vendre a l'estranger és cada vegada més contestada des de l'interior, no només per aquells que consideren que la seva referència nacional és la catalana o la basca, sinó per persones còmodes amb una identitat espanyola. Per a un contingent creixent de ciutadans, l'Espanya oficial representa una actualització dels mites i principis del franquisme, dominada per la mateixa elit caciquista, blindada durant la transició, i creixentment contestada des de tots els fronts per aquells que, des de diverses perspectives, vam ésser maltractats per la dictadura i ens estan robant les poques coses que havíem recuperat al llarg d'una fràgil i inconsistent democràcia.

Des de fa una dècada s'ha produït una transformació profunda en la mentalitat col·lectiva de la ciutadania de l'Estat que les conseqüències asimètriques de la crisi econòmica no fan més que accelerar. Hi ha tres fronts oberts que neguitegen la casta extractiva que sosté les regnes del poder efectiu de l'Estat, i que susciten respostes irracionals per part del govern: les tàctiques d'acció directa d'uns ciutadans embrionàriament organitzats (les ocupacions de latifundis i confiscacions d'aliments a Andalusia, l'actuació de la PAH, marees multicolors en defensa dels serveis públics o contra l'estafa bancària); el creixent i hegemònic independentisme català, que pot acabar per trencar el mandat franquista de mantenir la unitat de l'estat, i el procés de memòria històrica sorgit des de la societat civil i en contra del poder institucional. El primer qüestiona la primacia de la clas-

se dirigent i la representativitat dels grups que van pactar la transició; el segon ataca la visió imperial i exclusivista de la nació unitària; el tercer deslegitima sense complexos el fonament del poder actual. Els propietaris de l'Estat, sense capacitat de donar resposta satisfactòria i des de la inseguretat existencial que els caracteritza, no saben oferir cap altra resposta que la repressió, l'exabrupte i l'ús de tots els mecanismes de l'Estat per ofegar tota contestació social.

Espanya és un estat europeu perifèric caracteritzat per una precària modernitat, un passat tèrbol i violent propi de potències colonials decadents i poc capaç d'acceptar els desafiaments democràtics. Les seves institucions profundes i classes dirigents expressen una certa bipolaritat consistent a alternar una profunda depressió paralitzant (com l'actual immobilisme escenificat

per Rajoy i Rubalcaba) amb un exhibicionisme egocèntric fins al ridícul (la caricatura del qual seria l'"España va bien", d'Aznar). No és un fenomen exclusiu. En aquest sentit, Espanya comparteix semblants circumstàncies i capteniments amb altres societats europees perifèriques com ara Rússia i Turquia, autoritàries, porugues, poc tolerants amb el pluralisme i la dissidència, dificultats empàtiques i incapacitat de resoldre les crisis de manera intel·ligent.

En aquesta deriva perillosa i autodestructiva, les elits hispàniques que hegemonitzen els mecanismes de poder reals, sabedores de la seva obsolescència i prescindibilitat, persisteixen en una actitud d'irracionalitat i enfrontament, en espais on la tragèdia potencial es barreja amb el ridícul. Iniciatives com per exemple les de la Lapao, la invenció d'origens ibèrics

del valencià, l'encaparrament del no reconeixement de Kosova, el vet a les iniciatives judicials contra els crims de la dictadura o els nens robats i l'ordre expressa de vetar l'accés als investigadors de documents oficials del regne de més de cinc-cents anys d'antiguitat només expressa una sensació de pànic per part d'aquells que han considerat Espanya com el seu cortijo particular. De tot plegat, la marca Espanya, en aquesta deriva involutiva, guiada pels hereus polítics del franquisme organitzats mitjançant el Partit Popular, sembla destinada a il·lustrar la llegenda negra (històricament ben fonamentada) d'un regne espanyol inquisitorial, autocràtic i inestable, un malalt d'occident que, a mesura que la història s'accentua, més evidencia la seva descomposició.

** Xavier Díez és historiador.*

Els beneficis de la corrupció

Benjamí Bastida
Seminari d'Economia Crítica Taifa

En els últims temps no han parat de sortir a “flotació” diferents casos de corrupció econòmica. La primera impressió és que es tracta només de “la punta d’un iceberg”. Recordant Arquímedes, podem dir que surten a “flotació” perquè són prou voluminosos i perquè a “les profunditats” hi ha moltíssima més corrupció, que és la que provoca l’empenta cap amunt. Podem preguntar-nos si és positiu o negatiu, en el camí de la transformació social, el fet de “posar en evidència” els casos de corrupció. Es a dir, la denúncia de la corrupció pot considerar-se una eina transformadora? La resposta immediata és que aquesta denúncia i els processos judicials -si arriben a existir- són elements positius de transformació del sistema. No obstant això, si falta una anàlisi lúcida, pot desviar l’orientació d’una estratègia que pretén ser transformadora. Considerar que el sistema d’“economia social de mercat” (mercat i suposada sensibilitat social) es veu sotmès a crisis periòdiques o que la situació econòmica i social s’està deteriorant a causa de l’actuació d’agents corruptes i oportunistes, que aprofiten en benefici propi esquerdes legals, institucionals o administratives, implica assumir, en conseqüència, que si s’aconsegueix denunciar les corrupcions existents, condemnar els corruptes i eliminar els buits legals

que permeten la corrupció, el sistema econòmic no es deterioraria i assoliria el benestar per a tothom.

Però, on és la línia que separa la corrupció de la “no corrupció”? Qui la traça, aquesta línia? N’hi ha prou amb una estratègia de correcció de línies com, per exemple, potenciar una llei de transparència?

La corrupció no prové de desajustos ni distorsions de l’economia de mercat capitalista, sinó que és el resultat natural del seu funcionament. Fins i tot es pot pensar que la corrupció es troba a l’arrel, als fonaments de l’economia de mercat. Expressat en termes teòrics podem dir que, d’una banda, una part important (potser la totalitat) de l’acumulació primitiva, tant des de la perspectiva temporal com des de l’estructural, es realitza mitjançant la corrupció. D’altra banda, la corrupció compleix la funció de redistribució dels guanys entre els agents del capital ja que la distribució primera està lluny de ser acceptada indiscutiblement per tothom. És a dir, la corrupció posa de manifest la lluita intraclasse per apropiat-se dels guanys derivats de l’explotació de la força de treball. Quan els representants del capital no arriben al consens (gairebé mai hi arriben) aquesta lluita deriva cap a acords parcials per establir formalment unes regles de joc (certa legislació mercantil, noves institucions).

En aquest procés de la formalització de les regles de joc no està absent la necessitat de legitimar el sistema davant la resistència de la majoria de

la població, establint, per exemple, sistemes de fiscalitat o redistribució formal en benefici de sectors més amplis de població. En aquest context, és possible que alguns agents del capital aprofitin debilitats i buits legals o administratius per apropiat-se de parts de guany. Són corruptes? Des del punt de vista dels qui han forjat aquelles institucions o regulacions, per ser qualificats com corruptes hauran de ser imputats i sotmesos a processos de resultat incert.

Resumint, els actuals casos de corrupció condueixen a dues conclusions:

La primera: el terme corrupció i la qualificació negativa dels seus continguts són conceptes molt relatius perquè depenen d’unes normes, lleis i institucions establertes en una societat dividida. Des d’aquesta perspectiva podríem parlar de corrupcions “legals” o “legalitzades”. Un esforç per aproximar les línies vermelles de la corrupció a un nou sistema de valors seria transformador.

La segona: L’última causa del deteriorament econòmic i social no es troba precisament en els corruptes (que també hi contribueixen) sinó en un sistema que en si mateix genera incentius per a la corrupció i que s’alimenta d’ella.

Al capdavant, els regals, els diners i la resta d’actius financers o reals, utilitzats per corrompre, procedeixen de l’apropiació o desposseïó de l’excedent, és a dir, de l’explotació de la força de treball per part del Capital.

El creixement de les desigualtats de rendes: causes i conseqüències

Vicenç Navarro

Aquest article assenyalava les causes i les conseqüències de l’enorme creixement de les desigualtats de rendes en els països perifèrics de l’Eurozona (i molt especialment a Espanya).

Una característica dels temps presents en l’Eurozona és el creixement de les desigualtats en la distribució de les rendes en la majoria de països que constitueixen aquesta unió monetària. Diversos informes s’han publicat recentment que detallen i mos-

tren aquest creixement, que també ha passat en un gran nombre de països d’elevat nivell de desenvolupament econòmic.

En aquest creixement de les desigualtats, els fenòmens més accentuats han estat:

1. l’enorme creixement de les rendes del capital a costa del de les rendes del treball;
2. dintre de les rendes del capital, el gran creixement de les rendes derivades de les activitats financeres a costa de les rendes derivades de la inversió en activitats de l’economia productiva. Les primeres han crescut molt més ràpidament que les segones.

I, 3. dintre de les rendes del treball, els elevats salaris dels gestors del capital (i especialment dels gestors del capital financer) i de personal altament especialitzat han crescut molt més ràpidament que la majoria de salaris i molt en particular que els baixos salaris. Aquest diferencial entre els salaris ha anat en sentit contrari al creixement dels receptors dels salaris. És a dir, els treballadors i empleats amb salari baix han augmentat, en nombre, molt més ràpidament que els empleats amb salaris alts. Això ha accentuat encara més el ventall salarial i la desigualtat dels salaris d’aquells països.

Aquesta situació ha estat particularment accentuada en els països PIGS (Portugal, Irlanda, Grècia i Espanya), també anomenats països perifèrics de l’Eurozona. Espanya és avui un dels països més desiguals de l’Eurozona, amb salaris més baixos, d’una banda, i remuneració més alta als alts dirigents, per l’altre.

Una de les causes d’aquesta situació és l’enorme poder polític que té el capital financer i l’organització de la gran patronal, juntament amb la seva gran influència sobre els mitjans de comunicació de major difusió, la qual cosa explica l’escassa visibilitat mediàtica d’aquests fets.

Avui, els mitjans estan emfatitzant (a través dels seus editorials i pàgines d’opinió) la necessitat de baixar encara més els salaris mitjans i baixos a fi d’augmentar la competitivitat de l’economia espanyola.

En aquesta èmfasi, s’oblida, s’ignora o s’oculta quins altres factors i preus de producció (a més dels salaris) contribueixen a definir el cost del producte. Entre ells destaquen els beneficis del capital (de les grans empreses) que estan entre els més alts de l’Eurozona i que han donat motiu que fins i tot el Banc Central Europeu assenyalés que eren excessius. Aquestes polítiques de devaluació dels salaris estan incrementant les desigualtats a Espanya, empitjorant encara més la situació econòmica. El descens de les rendes del treball, molt accentuat a Espanya, on, per primera vegada durant el període democràtic, 1978-2013, les rendes del treball -que en els països de l’Eurozona en terme mitjà representen un percentatge del total de rendes

superior al de les rendes del capital- han estat sobrepassades per les rendes del capital, contribueix al gran déficit de la demanda domèstica, una de les causes de la recessió, mentre que el creixement de les rendes del capital sobre el total de les rendes, en una situació d’escassa rendibilitat en l’economia productiva resultat de la baixa demanda domèstica, estimula les inversions especulatives. Aquesta és la situació a Espanya, de la qual tot just es parla en els mitjans de major difusió.

** Vicenç Navarro ha estat Catedràtic d’Economia Aplicada en la Universitat de Barcelona. Actualment és Catedràtic de Ciències Polítiques i Socials a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona.*

>> Contraanunci

La taula de Porrera

Entrem en substància

Artur Sardà

Els companys del “Catalunya” em proposen que enceti una columna sobre drogues en aquesta publicació. Jo, a bodes em convides, accepto encantat. Però, que és el que pot interessar d’aquest ampli tema als lectors del “Catalunya”? Un company em regala un suggeriment: “podries dedicar un article a una droga, un altre dia a una altra, i així”? Sí, sembla el més lògic. Sembla el més lògic excepte pel fet que qualsevol xavalet de 14 anys amb accés a Internet pot accedir en qualsevol moment a dades que potser ara mateix jo ni recordo o que directament mai m’han arribat. A part que el “Catalunya” no és una revista científica ni un magazine de curiositats. A més, una de les moltes coses que he après en aquests 20 anys treballant de psicoterapeuta en un servei de drogodependències és que no cal posseir un coneixement exhaustiu sobre les substàncies psicoactives i la seva química perquè les teràpies funcionin. És molt més útil conèixer les persones i el funcionament de les relacions humanes. Hi ha una part química, és clar. Però quan només és qüestió de química, l’addicció es pot curar fàcilment, per-

què hi ha medicacions adequades i molts metges que les saben fer servir. El que sol costar més de guarir és el que es coneix com addicció psicològica, que, d’altra banda, per a mi, només és una manera de parlar, perquè hi ha tantes addiccions psicològiques diferents com toxicòmans, gairebé. En realitat, la població toxicòmana a la que estem atenent en dispositius especialitzats està formada per un heterodox conjunt de persones que pateixen trastorns mentals, conflictes personals o exclusions socials diverses i que només tenen en comú que una de les vàries manifestacions del seu malestar és l’ús irresponsable de tal o qual droga. Però el discurs del poder, en posar la droga en primer pla, dona a entendre que tota la resta de mals en són conseqüència i així, com de passada, oculta un bon grapat d’injustícies socials o canalitza part de la indignació popular vers batalletes estèrils. El que passa amb el tema de les drogues és que s’ha polititzat, ja fa molts anys. I s’ha polititzat d’aquella perfecta manera en que el poder ens sap colar les seves mentires de vegades: desposseint-lo de la seva vessant política i presentant-lo com una qüestió tècnica, objectiva, àmpliament consensuada i sobre la que no hi ha res

a discutir. Us sona? Amb la política econòmica han volgut fer el mateix. És una actitud molt neoliberal: no som polítics, som tècnics; no discutim, postulem! Al cap i a la fi, com més ens preocupem de la salut, millor, no? I com menys coses prenguem, més salut, no? Hi ha consens sobre això? Sembla que bastant. No obstant, aquest discurs saludable i beatífic sobre que no necessitem prendre res per estar be perquè “normal” s’està millor, és relativament recent en la història de la humanitat: els primers “abstinencialistes” no els trobem fins a finals del segle XIX, tot i que sempre hi ha hagut substàncies prohibides tant com hi ha hagut substàncies promogudes. I no sol ser cert ni que no prenguem res (qui més qui menys o fa un cafè o pren un remei d’herboristeria per l’ansietat,...) ni que així estiguem “normals” (no existeix una normalitat estable: els estímuls i les emocions a les que estem sotmesos al llarg del dia ens porten a diferents estats mentals, ni que no prenguem res). Ni tampoc podem pensar que aquest diseg de modificar el propi estat de consciència a voluntat, aquesta curiositat per viure noves experiències subjectives, sigui quelcom antinatu-

ral ni aliè a la naturalesa humana. Tot el contrari, els nens petits espontàniament juguen de vegades a marejar-se rodant sobre sí mateixos només per poder experimentar sensacions diferents. I en totes les cultures humanes de totes les èpoques s’han utilitzat drogues diverses amb finalitats lúdiques, terapèutiques o espirituals; i en les més primitives o senzilles, les tres funcions alhora. Ara be, l’estil consumista d’utilitzar les drogues que caracteritza la nostra època està perfectament adaptat als interessos del poder i te una funció alienant similar a la TV o les grans competicions esportives. Un consum de drogues orientat al coneixement,

per contra, podria ser perillós pel poder, en tant en quant podria obrir les ments a noves perspectives i fer-les menys suggestionables al seu discurs. Així, doncs, què és el que cal destacar? Hi pot haver un discurs polític i revolucionari sobre les drogues psicoactives, la seva importància i significat, el seu ús més apropiat, les condicions d’accés, els riscos i les oportunitats? Es pot construir un discurs que reivindiqui el nostre dret a les drogues tal i com reivindiquem el nostre dret a la informació, a la cultura, a un món habitable o al pa nostre de cada dia? Seguirem informant.

SALUT I ANARQUISMES

Verdi

Bernat Muniesa

Fa uns pocs mesos es va commemorar el bicentenari del naixement de Richard Wagner. Ara, a l’octubre, es commemorarà el de Giuseppe Verdi. Ambdós, els grans operistes del segle XIX. Verdi va néixer a Roncale, el 1813 i va morir a Milà, el 1901, el mateix any que també moria el filòsof alemany Friedrich Nietzsche. Va estudiar música amb el mestre Fernando Provesi i va actuar d’organista en una església de Milà. Curiosament, qui hauria de ser el gran operista romàntic del segle XIX, no va ser admès en el Conservatori de Milà i, com hem assenyalat, fou alumne de professors musicals. De fet, Verdi va néixer en la Itàlia ocupada per l’Imperi Austriac i, per tant, visqué les lluites del poble italià per conquerir la independència. De tal manera que els revolucionaris pintaven pels carrers d’Italia la paraula VERDI. La V volia dir Vittorio. La E, Emanuele. La R, rei. La I, Itàlia. Doncs Vittorio Emanuele era l’aspirant a ser el rei d’una Itàlia independent, fet que finalment es conseguiria. Malgrat això, Verdi no era monàrquic, sino republicanista, i encara que aquell rei el va fer senador, mai va exercir com a tal. Verdi fou, en cert sentit, un anarquista implícit. A la vida privada no tingué sort: la seva companya, Margherita Barezzi, i dos fills, moriren prematurament. Aquestes desgràcies l’impulsaren a dedicar-se quasi abso-

lutament a la música i especialment a l’òpera, sent el gran representant del romanticisme musical a Itàlia, destacant sobre Donizetti, Bellini i d’altres autors notabilíssims. La seva trilogia és la culminació d’aquell corrent romàntic que envai Europa: *Rigoletto*, *La traviata* i *Il trovatore*. La primera fou víctima de la censura i el protagonista, que era el rei Lluís XIV de França el va tenir que trastocar pel Duc de Mantua. De fet, *Rigoletto* era un personatge d’una mena de melodrama de Victor Hugo, dit *El rei es diverteix*. Quan l’òpera fou estrenada a París, Verdi i Victor Hugo es trobaren al teatre de l’Òpera i, indignat, Victor Hugo li va dir: “Jo els vaig donar la vida i tú els has matat”. Evidentment, no li va agradar l’òpera. Aleshores, Verdi li va contestar: “Em sembla que no. Penso que els he donat la immortalitat”. I, en efecte, en el pas dels anys *El rei es diverteix* ha quedat oblidat. I *Rigoletto* es representa encara a tots els centres operístics del món, des de Buenos Aires a Tokio. Molts anys després, Igor Stravinsky, gran crític de Wagner, va dir en una conferència a l’Ateneu Barcelonès que “*A la donna é mobile*, del *Rigoletto* de Verdi, hi ha més inspiració i sensualitat que en tota la Tetralogia wagneriana”. Això va soliviantar a la gran burgesia catalana, propietària alehores de l’Ateneu i del Liceu, doncs eren fundadors de l’Associació Wagneriana de Barcelona, perquè se sentien germànics. Però, resulta que, curiosament, les òperes de Verdi, con-

cretament *Rigoletto*, *Il trovatore* i *La traviata*, són les més representades en el Liceu. És a dir, aquella gran burgesia es deia “wagneriana”, però anava a veure i escoltar l’obra verdiana. De fet, altres obres de Verdi són extraordinàries: *Aida*, que va inaugurar l’obertura del Canal de Suez; *Don Carlo*, sobre la llegenda negra espanyola (un fill mort de Felip II); *Ernani* o *Hernani*, un heroi mitològic basc; *La forza del destino*, fonamentada en un drama de l’espanyol García Gutiérrez; *Un ballo in maschera*, censurada perquè atacava a la monarquia... Vers al final, Verdi va fer una obra magistral: *Othello*, basada en un drama de Shakespeare, per qui Verdi sentia una gran admiració, la qual necessita un gran tenor i ha estat immortalitzada per l’italià Mario del Monaco. Com llibretista li va ajudar Arrigo Boito, autor després de l’òpera *Mefistófele*. No es pot oblidar ni Macbeth ni especialment *Nabucco*, el famós cor de la qual, *Va pensiero*, fou l’himne dels revolucionaris italians contra l’Imperi Austriac. Finalment, la darrera òpera fou *Falstaff*, basada en l’obra de Shakespeare, on Verdi va donar més força a la orquestració sobre les veus, seguint una mica el wagnerianisme. Poc abans de morir, Verdi va estrenar el seu *Requiem*, una peça memorable que el Vaticà va excomulgar, considerant que era “sensualista”. El 1901, Verdi morí a Milà. Abans va fundar, amb els seus diners, la “Casa Verdi”, una residència per músics pobres i vells.

El far

Panait Istrati

1) La formació d'un escriptor rebel

Ferran Aisa

Panait Istrati (Brăila, 1884-Bucarest, 1935), era fill d'una rentadora de roba romana i d'un contrabandista grec al que mai no va conèixer. Per la situació familiar de penúria va haver de treballar des de molt jove en tota mena de feines. La seva conscienciació política el van portar cap els moviments esquerrans i aviat escrivia articles i contes per periòdics socialistes romanesos.

Panait Istrati es trasllada a Constanza on troba feina al port en condicions de brutal explotació. Serà en aquesta ciutat on començarà la seva militància sindical dins del Sindicat d'Estibadors de tendència anarcosindicalista. En el local del sindicat es prohibeix les begudes alcohòliques i tan sols es permet el cafè. A la paret de la secretaria pengen les fotografies de Bakunin i Kropotkin. En una visita de l'alcalde i del cap de la policia al local, Istrati justifica la presència dels dos anarquistes dient: "Senyors, vagi una cosa per l'altra. A baix tenim el rei de Romania i aquí aquest dos, príncep un, comte l'altre.

Ja veuen que no estem renyits amb la reialesa ni amb l'aristocràcia". El sindicat va començar a publicar el periòdic quinzenal La Emancipación Obrera, un dels articles d'Istrati porta per títol "1 de Maig". El febrer de 1910 el Sindicat d'Estibadors inaugura una escola gratuïta per als fills dels treballadors del port. A més crearen una biblioteca amb sala de lectura i de conferències i també un grup teatral. Panait Istrati era promotor d'aquest projectes amb la idea que la cultura és l'element principal per a l'emancipació de la classe obrera. El combat contra l'alcoholisme va ser una altra de les lluites sordes de Panait, doncs va xocar amb el gremi de les tavernes i amb els amants de l'aiguardent. Aquell mateix any el sindicat va convocar una vaga general, Panait Istrati va ser l'encarregat de redactar el manifest contra la burgesia. El document va ser denunciat pel jutge qualificant-lo d'incitació a la rebel·lió. Istrati i altres companys del sindicat van ser detinguts i tancats a la presó. Al sortir de la presó va deixar la ciutat de Constanza i la lluita sindical per dedicar a viatjar per ampliar els seus coneixements per

ciutats com Estambul, Constantinopla, Beirut, El Caire, Damasc, Atenes... Convertit en rodamón va d'un lloc a l'altre i fins i tot és tancat a la presó a Turquia per no poder pagar la fonda. D'Alexandria va embarcar cap a Marsella... A la ciutat francesa acudeix al Café de la Cloche on hi van poetes, bohemis, periodistes i anarquistes. Panait Istrati escriurà articles per periòdics com L'Anarchie. A Marsella entra en contacte no solament amb francesos, sinó també amb obrers italians i espanyols de signe anarquista, amb els quals intercanvien experiències i lectures: Bakunin, Kropotkin, Malatesta, Malato, Grave, Pi i Margall, etc. I es malguanya la vida anant cada matí al port a veure si els encarregats l'agafen per fer una jornada.

Al cafè de Marsella coneixerà a Marie Lavigne, oriünda de Béziers i filla d'un important vinater provençal. La seva relació es va trencar quan novament el romanès va voler fugir cap a un altre lloc. Gràcies a l'ajuda de Marie i dels seus amics d'idees de L'Anarchie va aconseguir diners per pagar-se el pasatge del vaixell que sortia cap Nàpols. A Itàlia va arribar el mes de febrer de

1914 i hi va recórrer les principals ciutats: Roma, Florencia, Pisa... La seva estada a Itàlia va coincidir amb l'inici de la guerra mundial. Istrati va participar en les manifestacions de protesta contra la guerra que es van fer a Nàpols. També era a Itàlia quan a Rússia va esclatar la Revolució el 1917 i quan els bolxevics van prendre el poder. El final de la guerra el va sorprendre a Gènova on treballa en unes drassanes com pintor de vaixells.

A finals de maig de 1919 sortirà via Milà cap a Ginebra, no sense abans haver de suplicat el passaport romanès

al consolat de Gènova. Istrati s'havia d'haver presentat a les autoritat romaneses durant la guerra i no ho havia fet. Afligit d'una tuberculosi viurà una temporada a un sanatori de Lausana. Al sanatori coneixerà a l'escriptor jueu Jósue Jéhuda que influenciarà la seva carrera literària en llengua francesa. Istrati aprofita les llargues hores de tranquil·litat per parlar de literatura i devorar llibres: Rousseau, Diderot i sobretot la literatura russa i la francesa: Tolstoi, Gogol, Dostoievski, Gorki, Turgeniev, Txekov, Zola, France, Hugo, Maupasant, Rolland...

Gibraltar, Bárcenas, Millet...

Jordi F. Fernández Figueras

Aquest estiu hem assistit a un espectacle mediàtic que tot i fer pudor de naftalina ha donat bons fruits a qui l'ha endegat. Es tracta —com tots us imagineu— del culebrot de Gibraltar. Si l'objectiu del PP era distreure'ns del cas Bárcenas, ho ha aconseguit.

El cas és que m'ha sorprès que tanta gent simpatitzi amb Gibraltar. Com si la colònia britànica fos una mena de Shangri-la, quan sembla que és el cau d'un bon grapat de contrabandistes, delinqüents financers i agressors mediambientals.

Sobta que fins i tot s'hagin tornat sensibles a això de les cues que pateixen

els gibraltarenys algunes persones de les que titllen de «progres antiquats» els qui denuncien el mateix tracte als treballadors palestins quan creuen controls fronterers de l'Estat d'Israel. També resulta xocant la credulitat de les persones que han rebut amb simpatia que el primer ministre de l'Estat Britànic (altrament conegut com Regne Unit...) hagi defensat el dret a l'autodeterminació del gibraltarenys. Caldria que recordessin els quatre-cents anys d'ocupació, colonització i finalment segregació dels sis comtats del nord d'Irlanda per part dels britànics. És fàcil ser generós quan es té tot ben collat.

Un dels solidaris amb Gibraltar ha estat Alfred Bosch, qui es va manifestar preocupat perquè els llanitos pateixin

bullying —no deu conèixer la paraula assetjament?— per part de l'Estat Espanyol.

La veritat és que no em va agradar la seva actitud, la celeritat amb què va manifestar la seva preocupació pels 30.000 gibraltarenys em sembla que no l'havia mostrat pels 50.000 nens malnodrits de Catalunya.

Però, en fi, no em feu gaire cas, deu ser que el seu posat histriònic em resulta desagradable, potser si les mateixes declaracions les hagués fet Joan Tardà, un paio que es veu tot sanot, no m'hauria irritat. La veritat és que li vaig agafar mania a Bosch quan va fer una mica d'espectacle amb unes manifestacions en anglès presumint que a Catalunya mai més no hi haurien curses de braus quan a la força

havia de saber que a moltes contrades catalanes —del Montsià a l'Empordà, passant per la Garrotxa i el Bages— se celebren «festes» taurines on es maltracten braus per divertir nadius i forasters, amb el vist-i-plau legal o l'ull gros de la Generalitat.

Bé, perdoneu-me si sense adonar-me'n m'he allunyat molt del tema. Estava parlant de Gibraltar i volia remarcar que, tingui molta, poca o gens de raó el govern de l'Estat Espanyol, gairebé tothom considera que aquest conflicte ha servit de cortina de fum per desviar l'atenció de la greu corrupció de què han «gaudit» alts dirigents del PP i de passada per aixecar una onada de sentiment patrioter, que tants bons resultats electorals dóna sempre. Ja ho sabeu, oi?, és allò que va dir Samuel

Johnson: «El patriotisme és l'últim recurs de la gentussa».

Per cert, si el PP ha utilitzat Gibraltar per distreure'ns del cas Bárcenas, què està utilitzant CiU per fer-nos negligir el cas Millet? I qui diu Millet, pot afegir Xavier Crespo, Josep Prat, Jordi Pujol (fill), Oriol Pujol... Perquè mig país no està en peu de guerra contra aquesta corrupció?

Tenir tots els grans mitjans de comunicació nacionals ben controlats ajuda, ja se sap: silentium media, silentium dei. I també hi fa molt saber infondre por, perquè fa por el risc de ser qualificat per l'altre mig país —si un mostra certa insistència a criticar CiU— d'enemic de Catalunya i inclòs als llistats ignominiosos dels perroflautes, desafectes i botiflers.

>> La recepta

Escabetx de mussola (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

1 kg de mussola (*)
1 ceba grossa
1 pastanaga
carxofes
llimona

julivert
alls
llorer
farina
1 tasseta de vinagre
1tasseta de i blanc
oli
sal
pebre bo
pebre bord dolç

Elaboració:

Feim tallades el peix, salpebram, enfarinam i el fregim. El treim i li llevam l'excés d'oli, el col·locam dins una greixonera i posam per damunt rodanxes ben fines de llimona. Dins el mateix oli on hem fregit el peix (el colarem si la farina ha deixat grums) hi sofregim uns quants alls,

la ceba tallada en juliana fineta, les carxofes netes i tallades a grells, la pastanaga a làmines rodones i fines, el julivert i tres o quatre fulles de llorer.

Deixam que es faci a foc lent i salpebram. Tot seguit començam a afegir-hi l'aigua, el vi i el vinagre. Ho deixam coure a poc foc durant un poc més d'un quart d'hora i ho

treim del foc. En ser fred ho abocam per damunt el peix i la verdura, que han de quedar tapats de líquid. L'escabetxo és molt millor si es deixa reposar i es menja el dia següent.

(*) *A més de la mussola es pot fer escabetxo de gató, rajada i altres peixos com el jarret, sorell, melva, molls, llampuga, etc..*

Una mirada crítica des del cinema

La parada dels monstres

Joan Canyelles Amengual

(Freaks. Tod Browning, 1932)

En un circ en el qual una de les atraccions és l'exhibició de persones amb diferents deformacions i mutilacions (una dona sense braços, un esquelet humà, unes siameses...), Cleo (Olga Blancanova) és una bella trapezista de qui el nan Hans (Harry Earles) està perdudament enamorat. Ella es deixa estimar encara que al principi, li fa bromes humiliants.

Cleo manté una amagada relació amb Hércules (Henry Victor) que en el circ exhibeix la seva força descomunal (la seva massa muscular es inversament proporcional a la seva massa cerebral).

Quan s'adonen que Hans ha heretat una fortuna, Cleo accepta casar-se amb ell planejant amb Hector el seu lent assassinat per a després quedar-se amb els seus diners. Frieda (Daisy Earles) observa amb tristesa els esdeveniments. Encara l'estima i li dol que Cleo s'aprofiti d'ell.

Finalment, els i les companyes "monstres" de Hans, assabentats de les intencions de Cleo i Hércules impediran que es pugui consumir el crim i els infringiran una terrible venjança: ell serà castrat i ella convertida en una "dona gallina" i exhibida al circ com la més horripilant de les deformacions humanes.

Tod Browning va abandonar la seva còmoda i burgesa llar familiar a la surenya localitat de Louisville (Kentucky) quan només tenia 16 anys per enrolar-se a una companyia de circ, sembla que seguint a la ballarina de qui es va enamorar. En qualsevol cas la fascinació per l'espectacle li venia de lluny.

En distintes companyies va desenvolupar les més diferents tasques: pallasso, contorsionista, presentador de persones amb malformacions, espec-

tacles de màgia. Evidentment aquesta etapa li va servir per després plasmar amb molt encert i credibilitat tot aquest ambient a les seves pel·lícules que transcorrien en els circs.

L'any 1914 es va introduir en el món del cinema participant o protagonitzant una cinquantena de pel·lícules.

La seva vida va canviar quan va conèixer a David Ward Griffith, de qui va ser ajudant de direcció a la monumental "Intolerància" (Intolerance, 1916), fallit intent del director per netejar la seva imatge després de rodar una de les pel·lícules més racistes i impresentables de la història del cinema, autèntica i indissimulada apologia del Ku-Klux-Klan: "El naixement d'una nació" (The birth of a Nation, 1914-1915). Film que (sap greu reconèixer-ho) inaugura el llenguatge cinematogràfic i amplia decididament les possibilitats artístiques del cinema. Browning debuta com a director l'any 1917 amb "Jim Bludso" a la qual segueixen una sèrie de pel·lícules sembla que irregulars i no especialment interessants. (August M. Torres dixit). Els seus primers èxits arriben amb la fructífera col·laboració que va establir amb Lon Chaney (l'home de les mil cares), excel·lent actor, que va fer de la seva transformació física una senya d'identitat.

"El trio fantàstic" (The Unholy Three, 1925); "Maldat encoberta" (The Black Bird, 1926), "La sang mana" (The road to Mandalay), "Urpes humanes" (The Unknown, 1927) i "Els pantans de Zanzibar" (West of Zanzibar, 1928), són alguns exemples d'aquestes pel·lícules on comença a evidenciar un personal estil i una notable coherència temàtica. Algunes d'elles ja es desenvolupen al món del circ o les barraques de fira.

L'any 1931, inaugura el mític cicle de cinema de terror de la Universal amb "Dracula", que té una immensa repercussió i converteix a Bela Lugosi en una estrella (bastant limitada i fugaç, per altra banda). No és ni de bon tros la millor versió de les moltes que s'han fet sobre la novel·la de Bram Stoker, la de Murnau o la Fisher, per exemple, la superen amb escreix, però té prou elements interessants de posada en escena, i de creació d'atmosferes ombrívols i tenebroses que mitiguen bastant els seus aspectes més teatrals. Cinc anys més tard roda "Ninots infernals" (The Devil doll), la seva darrera obra mestra, on narra la història d'un banquer a qui els seus socis robaren i enviaren a la presó. Aconsegueix escapar amb un científic que amb els seus experiments redueix a les persones a la mida de ninots. A través d'aquests ninots, consumarà la seva venjança disfressat d'una bondadosa anciana que ven aquestes joguines per poder viure. Aconsegueix netejar el seu nom i recuperar l'amor de la seva filla.

Tod Browning és un dels directors més personals i enigmàtics de la història del cinema. Aficionat a l'espiritisme i la màgia negra, de vida sentimental per moments tempestuosa i amb problemes d'alcoholisme, la seva vida seria digna d'un prometedori guió cinematogràfic. Com passa sovint, durant molts d'anys va romandre oblidat pel públic i la crítica, fins que l'any 1962 a la Mostra de Venècia, es va projec-

tar una retrospectiva del cinema nord-americà dels primers anys 30. A partir de llavors es va reconèixer el seu talent i per al manco, una part de la crítica, el valor de la seva obra no s'ha aturat de créixer.

"La parada dels monstres" és probablement la més irrepetible de totes les pel·lícules irrepetibles de la història del cinema. I segurament la més insòlita anomalia al si de la Metro Goldwyn Mayer, productora conservadora per excel·lència i gens inclinada a dur a terme projectes arriscats i molt manco subversius.

En realitat aquesta pel·lícula va ser l'intent per part de Irving Thalberg, un dels caps de producció de la Metro, de superar el cinema de terror que el mateix Browning havia iniciat a la Universal uns anys abans amb "Dràcula". Thalberg (que va inspirar la novel·la de Scot Fitzgerald "El darrer magnat") era un brillant productor famós per les seves tisorades a les pel·lícules que considerava massa llargues o agosarades.

Però en aquest cas concret s'ha de reconèixer que va ser la seva insistència i perseverança, vencent les reticències de la productora, la que va aconseguir que la pel·lícula es pogués dur a terme. La preestrena de "La parada dels monstres" va ser un complet desastre de crítica i públic. Això va provocar que Thalberg fes tornar la pel·lícula a la sala de muntatge, escursant-la pràcticament mitja hora i eliminant les escenes considerades més escabroses.

Però els intents de suavitzar l'obra de Browning no van servir de res. La gent no va voler entendre la proposta que el director els oferís i les pèrdues econòmiques van ser quantioses.

"La parada dels monstres" és una imprescindible obra mestra i una de les més lúcides, transparents i honestes pel·lícules que s'han fet sobre la diferència i la solidaritat. D'una estranya i pertorbadora bellesa, és també intensa i profundament humana.

De diàfana posada en escena, amb pocs moviments de càmera que gairebé sempre són un acostament als personatges que s'estan filmant, Browning deixa ben clara des del principi, la seva solidaritat amb els i les que la societat considera "monstres" i el seu menyspreu per la "monstruositat" moral i ètica de les persones considerades "normals".

La pel·lícula comença quan un home presenta al públic a la "dona gallina" i explica que abans era una dona bellíssima. A continuació comença un llarg flashback que ens conta tota la història. La primera escena d'aquest flashback es prou aclaridora sobre les intencions de Browning. Veim a Hans al costat de Frieda. Ell contempla encisat a Cleo sobre el trapezi. Moments després, ella, conscient de la fascinació que provoca sobre Hans, deixa caure la seva capa. Sol·lícit, Hans la recolleix i ella li ofereix la seva esquena per a que li col·loqui sense acotar-se, deixant-la fora de l'abast de les petites mans del nan. Hans li demana que no l'humilli com ho fan els altres i ella s'acota i li diu que no tenia cap intenció de ferir-lo.

Per uns moments hem vist el circ. Pràcticament no el tornarem a veure. Browning filma tota la pel·lícula entre les barraques i els carros, fora de la carpa. És aquest un dels seus grans encerts. La càmera segueix la vida quotidiana de les persones diferents amb absoluta naturalitat. Crec que es pot dir que la pel·lícula està feta des del seu punt de vista.

Parlar de les escenes que mereixen ser recordades de "La parada dels monstres" és una tasca complicada i probablement condemnada (al manco en el meu cas) a no saber explicar-les amb tota la seva dimensió. Però sense dubte el sopar de noces en el qual els i les companyes de Hans accepten a Cleo com a una d'elles i la repugnància que això li provoca a la trapezista, i la penúltima escena, la de la venjança són pavorosament memorables i impossibles d'oblidar.

L'última seqüència, la de la reconciliació entre Hans i Frieda (que a Browning no li agradava gens) a la mansió d'ell, es un fallit final feliç que intenta, sense aconseguir-ho dulcificar una mica tot el que hem vist.

"Producció contra l'orde regular de la naturalesa", "Persona o cosa molt lleïja", "Persona molt cruel o perversa". Aquestes definicions són les que trobarem al diccionari si cerquem la paraula "monstre". Per a mi, una qüestió prèvia al comentari d'aquesta pel·lícula, era si es podia acceptar aquesta paraula per asenyalar a les persones a les qui la naturalesa les ha donat un aspecte diferent. Les connotacions negatives del vocable em fan pensar que no. No

és que vulgui ser políticament correcte. Senzillament no crec que les malformacions físiques converteixin a les persones que les pateixen en "monstres". Per altra banda, el llenguatge, les paraules, poden tenir interpretacions i usos molt diferents. Per alguns i algunes, Emilio Botín es un "monstre de les finances". Però per a mi, (i supos que per a moltes de vosaltres) és senzillament un "monstre social". Molta gent pensa (amb raó) que Messi és un "monstre". Però per altra banda, a mi al pati del col·legi, els meus companys em deien que era "un monstre del futbol", i evidentment no lloaven la meua depurada tècnica, ni el meu joc aeri, ni la meua habilitat a l'hora de llançar les faltes. De fet, l'únic gol que vaig fer a la meua etapa d'estudiant va ser de rebot. El meu xut es perdia per la banda, però va ensopegar amb el clatell d'un company i es va introduir a la porteria. Porteria que per cert era buida, perquè el porter, conscient de l'absoluta manca de perill que suposava que la pilota fos als meus peus, havia anat a beure aigua. Els capitalistes ens diuen radicals a les que combatem aquest sistema injust i insolidari i inhumà, però el seu fanatisme no és més petit que la nostra utopia. I bona part dels que ens diuen utòpics i somiatruïtes perquè pensem que algun dia serem capaços de construir un món millor, són catòlics que no s'adonen de què pensar que després d'aquesta vida hi ha una altra, és la més gran de les utopies. Quan un membre d'ETA, pegava dos tirs a un Guàrdia Civil, era terrorisme; en canvi quan un home matava a la dona que considerava que era seva, era un assassinat. Ara és "violència de gènere". Encara no he sentit a ningú (o gairebé ningú) parlar de "terrorisme masclista", i molt manco d'introduir aquesta figura al Codi Penal.

Ja sé que tot això no té cap relació (o molt poca), amb la pel·lícula que hem comentat, però una cosa m'ha duit a l'altre i no he pogut (més ben dit no he volgut) evitar escriure aquestes paraules.

Per acabar, i tornant a "La parada dels monstres", els i les que no l'hàgiu vista; no deixeu de veure-la si en teniu l'oportunitat, estic gairebé segur de que no us deixarà indiferents.

Salut i anarquia!

CAN A FULL GROWN WOMAN TRULY LOVE A MIDGET ?

TOD BROWNING'S PRODUCTION

FREAKS

Wallace FORD
Leila HYAMS
Olga BACLANOVA
Roscoe ATEs

Metro-Goldwyn-Mayer PRESENTS

Fitxa tècnica

Dr: Tod Browning;
G: Willis Goldbeck i Leon Gordon sobre el relat "Spurs" de Clarenc A. Todd Robins;
Ft: Merrit B. Gerstard, Paul C. Vogel i Oliver Marsh;
Pr: Irvin Thalber per a Metro Goldwin Mayer;
Mt: Basil Wrangell;
Int: Wallace Ford, Leila Hyams, Olga Blancanova, Roscoe Ates, Henry Victor...

De llibres i lectura

Reeditades les memòries de guerrilla i presó del maqui Joan Busquets

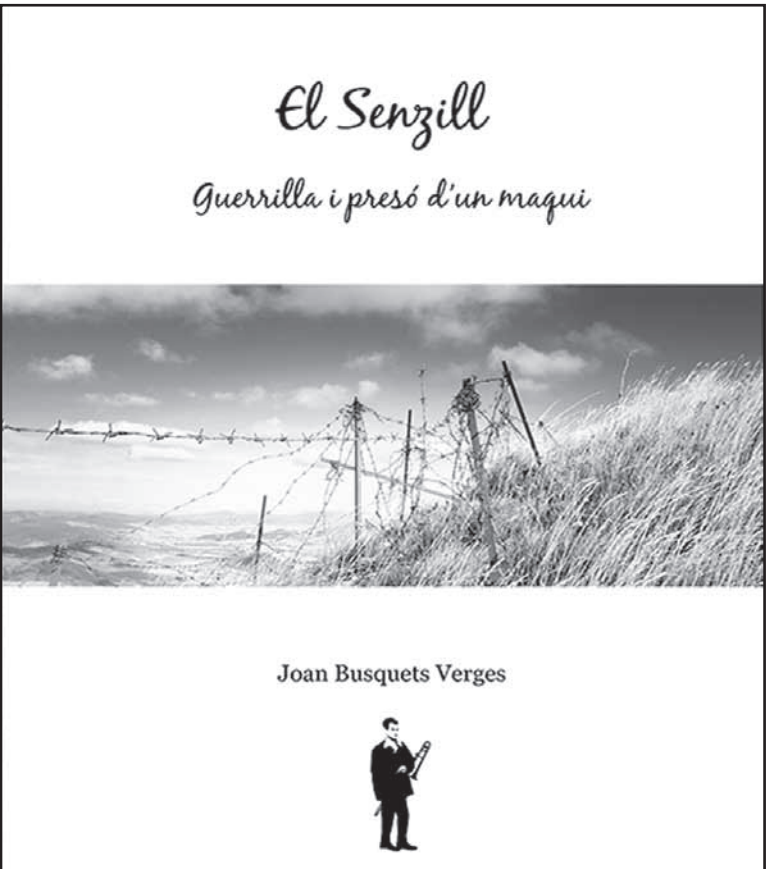
Lola de Bellesguard
Setmanari Directa

El senzill. Guerrilla i presó d'un maqui
Joan Busquets Verges
Edita Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Col·lecció: re-cordis 1, 2013.
Segona edició, ampliada i corregida (revisió a càrrec d'Heura Marçal, cobertes a càrrec d'Oriol Segon i coordinació de Josep Cara).

L'any 2008 el llibre del Joan Busquets: "El Senzill, guerrilla i presó d'un maqui" va publicar-se per primera vegada en català en una edició a cura del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga(CEJEB). Abans, el relat del Senzill s'havia fet públic en anglès i més tard en castellà, el 1998. El llibre del Joan és un tros de memòria, de la nostra memòria més crua. Un dels pocs testimonis vius d'un lluitador que avui ens semblen, malauradament, de ciència ficció. El CEJEB ha reeditat de nou la lluita d'aquest maqui amb una versió revi-

sada i ampliada. La reedició del llibre va ser el pretext per poder gaudir una altra vegada de la companyia del Joan, que actualment viu a Normandia. Des d'allà segueix amb la lluita pel reconeixement de tots aquells que van lluitar per l'anarquia enmig de la dictadura. A les memòries que ens acosten a la figura del Joan hi trobareu una narració que parteix amb la infància de l'autor en una Barcelona en guerra i la posterior derrota que el condemna a viure en un atmosfera opressiva. És aquí, a la postguerra embrionària, quan el Joan entra en contacte per primer cop amb les idees llibertàries, quan la gana de llibertat l'encamina cap a un primer intent frustrat per creuar la frontera amb França, quan entra a presó... I quan, finalment, el Joan desembarca al país veí i sobreviu a la manera de l'immigrant, de l'exiliat. És així com ben aviat la seva determinació i la militància a les Joventuts Llibertàries li fan agafar les armes. A partir d'aquí, els fets se succeeixen de forma ràpida, sense massa temps per aturar-se en una dinàmica de lluita i revolta constant. El Joan contacta

amb el Massana i és amb el maqui berguedà amb qui fa la primera travessa de França cap a Catalunya. Durant un any, els viatges a l'interior amb el grup del Massana seran freqüents. També ho seran els sabotatges i d'altres accions guerrilleres fins el 1949, quan tot s'acaba amb la gran caiguda i una pila d'anarquistes catalans són detinguts en un degoteig de fracassos que els portaran a la mort o a les presons franquistes. Al Joan el cacen a la seva ciutat, extenuat i sense sortida. El règim el porta a la Model i ràpidament és condemnat a mort. Però, a l'últim moment, li commuten la pena capital per vint anys a les presons feixistes. Fins el 1969 no sortirà en llibertat, vint anys on haurà passat per un bon nombre de presons i on ens relata la pèrdua de companys, la lluita carcerària, els intents de fuga, la repressió, la divisió entre els presos.. I un cop en llibertat, més. Més lluita, malgrat la vexació constant per ser un ex-pres polític i l'exili de nou cap a França. Fins avui, més lluita, dia a dia des del petit despatx d'una caseta perduda de Normandia. Més lluita fins al final d'aquesta història.

>> Diccionari militant

Estat

Agustín Guillamón

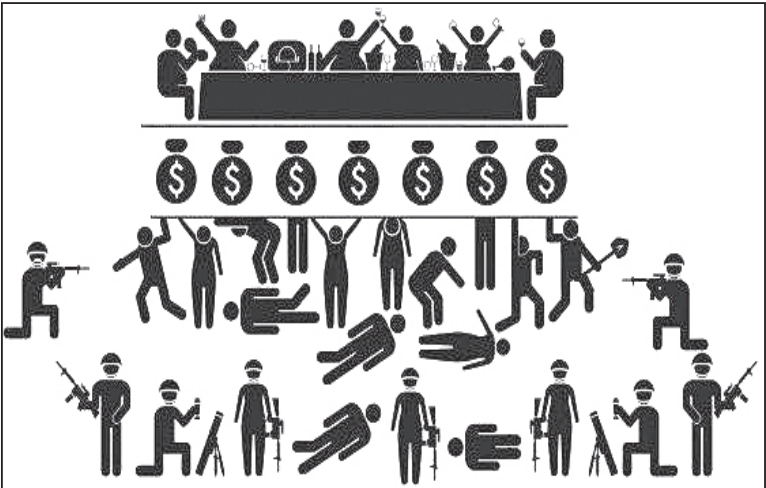
L'Estat, en la societat capitalista, converteix la sobirania en un monopoli: l'Estat és l'únic poder polític d'un determinat territori. **L'Estat té el monopoli del poder polític, i en conseqüència pretén el monopoli de la violència**, la definició de legalitat i l'administració de la justícia. Qual-sevol desafiament a aquest monopoli de la violència es considera com a delinqüència, i atempta contra les lleis i l'ordre capitalistes, i per tant és perseguit, castigat i aniquilat. En la societat feudal les relacions socials estaven basades en la dependència personal i el privilegi. En la societat capitalista les relacions socials només poden donar-se entre individus jurídicament lliures i iguals. Aquesta llibertat i igualtat jurídiques (que no de propietat) són indispensables per a la formació i existència d'un proletariat que proveeixi de mà d'obra barata als nous empresaris fabrils. L'obrer ha de ser lliure, també lliure de tota propietat, per poder estar disponible i preparat per llogar-se per un salari a l'amo de la fàbrica. Ha de ser lliure i mancar de tota dependència de la

terra que llaurava, i de tot suport o propietat, per ser expulsat per la gana, la pauperització i la misèria cap a les noves concentracions industrials on pugui vendre l'única mercaderia que posseeix: els seus braços i la seva intel·ligència, és a dir, la seva força de treball. L'Estat monopolitza el poder, la violència i les relacions polítiques entre els individus. En el sistema de producció capitalista el capital no és només els diners, o les fàbriques, o les maquinàries, **el capital és també una relació social de producció**, i precisament la que es dona entre els proletaris, venedors de la seva força de treball per un salari, i els capitalistes, compradors de la mercaderia "força de treball". L'Estat sorgeix des de la **contradicció existent entre la il·lusió de defensar l'interès general i la defensa real dels interessos de classe de la burgesia**. La raó de ser de l'Estat no és altra que garantir la reproducció de les relacions socials de producció capitalistes. L'Estat, per aquesta mateixa raó, és incapaç de superar la contradicció existent entre la defensa de l'interès general (i històric) de la societat (i de l'espècie humana), que

en teoria afirma defensar, i els interessos immediats del capital i la seva reproducció, que en la pràctica són el seu objectiu prioritari i exclusiu. L'Estat no pot confessar la seva incapacitat per enfrontar-se als interessos immediats de reproducció del capital, ni a la seva permanent necessitat d'impulsar el cicle de valorització, la qual cosa suposa esgotar els recursos naturals, contaminar el planeta fins a nivells suïcides, hipotecar l'avenir de les futures generacions i posar en perill la continuïtat de l'espècie humana. No obstant això, l'Estat, cosificat en les seves institucions, és la màscara de la societat, amb **aparença** d'una força externa moguda per una racionalitat superior, que encarna un ordre just al que serveix com a àrbitre neutral. Aquesta conversió de l'Estat en un fetiche (ídol, déu o amulet) PERMET que les relacions socials de producció capitalistes **sorgeixin** com a simples relacions econòmiques, no coactives, al mateix temps que DES-APAREIX el caràcter opressiu de les institucions estatals. Al mercat, treballador i empresari apareixen com a individus lliures, que realitzen un intercanvi "purament" econòmic: el treballador ven la seva força de tre-

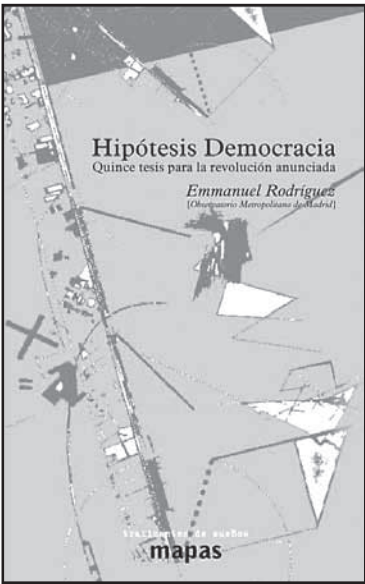
ball a canvi d'un salari. En aquest intercanvi lliure, "només" econòmic, ha desaparegut tota coacció, i l'Estat no ha intervingut per a res: no està, ha desaparegut. És com déu: és a tot arreu però no se'l veu enlloc. En cas de **crisi** l'Estat capitalista revela immediatament que és abans Estat capitalista que Estat nacional, de pobles o ciutadans. El component coactiu de l'Estat, lligat a la dominació de classe, és l'ESSÈNCIA FONAMENTAL d'aquest, que apareix diàfana quan consens social i legitimació estatal són sacrificats a

l'altar de la submissió del proletariat a l'explotació del capital. Burocràcia, exèrcit i policia són cuirassa i llança l'Estat contra "el seu" poble, això és, contra el poble del qual és propietari, ídol i dictador. **L'Estat és l'ORGANITZACIÓ del domini polític, de la coacció permanent i de l'explotació econòmica del proletariat pel capital.** El proletariat ha de destruir l'Estat perquè aquest és l'organització política de l'explotació econòmica del treball assalariat. La destrucció de l'Estat és l'inici d'una revolució proletària.

Llibres

Hipótesis democracia Quince tesis para la revolución anunciada

Emmanuel Rodríguez López

Traficantes de sueños, 2013, 370 pàg.

Fernán Chalmeta, revista Diagonal

“Hipotesis democracia” és un llibre oportú, en una situació econòmica insostenible i una profunda crisi de legitimitat, ara que es demana un canvi de Govern. Com entendre la corrupció? Com és la crisi del règim del 78? Cal seguir esperant una recuperació econòmica que mai arribarà? Podem seguir confiant en una classe política manifestament incapaç de la més mínima autonomia respecte a la dictadura dels mercats? Ens serveix encara la Constitució espanyola? I l’actual Unió Europea? La presumpció d’aquest llibre és que parlar avui de revolució no respon a una opció ideològica radical. La destitució de les actuals oligarquies i del règim polític que les sustenta s’ha tornat imprescindible, almenys si es vol enfrontar la progressiva degradació institucional, la guerra declarada pel poder financer o impedir una indesitjable sortida nacional-populista. Amb una sorpresiva barreja d’estils (analític, històric, pamfletari), l’autor alterna la crítica de l’economia política amb

la revisió de les revolucions de 1848, la Comuna de París, els Maig del ‘68, la Transició espanyola i els governs progressistes llatinoamericans. A partir d’aquests materials proposa una única tasca: rescatar la paraula democràcia. Tal sembla ser avui el contingut mínim del programa polític que han anunciat el 15M i els moviments <indignats> de la resta d’Europa. L’actual crisi, i, sobretot, la fase en la qual estem de crisi institucional, la crisi del règim, s’ha d’entendre amb una única paraula que pot ser ‘desbandada’. Això vol dir fragmentació completa del bloc de poder i baralla entre els diferents segments, entre els diferents sectors de les elits, davant una situació en la qual no hi ha una intel·ligència col·lectiva, estratègica, que sigui capaç de pensar en termes de recuperació de la legitimitat. Llegit això, hem d’entendre una doble clau: la primera és que aquesta crisi és impensable sense el 15M, moviment que trenca els llargs consensos que s’havien establert des de la Transició. Aquesta crisi de representació era llarga, però el que fa el 15M és treure-la a la llum en termes polítics, o sigui, trencar definitivament el que fins a aquest moment era una carcassa que, encara que feble i podrida per dintre, se sostenia. La segona és que aquesta crisi institucional, que obre el 15M i que està recolzada en una crisi econòmica completa, s’accentua a causa de la pròpia inèrcia del règim. És una situació en la qual cadascuna de les diferents faccions que componen la classe política i els mitjans de comunicació opera pràcticament pel seu compte: IU amb posicions electoralistes, la cúpula del PSOE jugant a una sort de normalització en un futur, el PP a punt de trencar-se, El Mundo cavalcant sobre la crisi del PP, etc. L’oligarquia és incapaç de mantenir la seva capacitat de tancar files i que això no surti a la llum. Què és el que ens permet pensar? Que aquesta crisi institucional l’hem de llegir com una victòria o com un resultat del 15M i del cicle de moviments obert, i per tant no solament com una degeneració del règim. El repte que se’ns planteja és com convertir aquesta crisi institucional en el terreny polític d’una radicalització democràtica i és aquí on els interrogants són enormes.

Entrevista a Emmanuel Rodríguez,

membre de l’Observatori Metropolità i autor del llibre ‘Hipotesis Democracia’: “Aquesta crisi institucional l’hem de llegir com una victòria del 15M”

- El llibre planteja la possibilitat d’una revolució, quins són aquestes possibilitats obertes? El primer és entendre que hem fet caricatura de les velles tradicions d’esquerra, que són plurals, amb moltes heterodòxies, amb una diversitat increïble. Per això també som tan poc inclinats a parlar de revolució, perquè la identifiquem amb “la revolució” socialista, comunista, etc. No obstant això en el segle XIX fins i tot part del XX es parlava de “revolucions”, revolucions democràtiques, que indicaven la insolvència d’un determinat règim, d’una organització del poder i de l’organització social, i per tant una necessària substitució d’aquest règim i de les classes dirigents que ho sostenien. El que ens hem de plantejar ara no és que sigui una opció ideològica, sinó que és una opció obligada perquè no hi ha cap possibilitat d’interlocució amb els poders instituits, no hi ha cap possibilitat de reforma. Aquesta és la novetat. Revolució és un canvi de règim en el qual el 1% que ara dirigeix permeti a aquest 99% tenir una quota de poder moltíssim major de la que té ara.

-En aquest sentit com s’emmarcarien els brots verds de l’economia, als quals es va aferrar-se el PSOE i ara s’hi aferra el PP. Són creïbles? Evidentment, cada partit polític aposta l’estabilització a que hi hagi una mínima recuperació econòmica. Europa és l’únic agent econòmic que té capacitat d’aixecar la demanda i llavors generar creixement econòmic. Podem dir que aquesta situació no es donarà en els pròxims cinc anys i, potser, tampoc en la pròxima dècada. El que anem a veure són miratges de recuperació. La crisi econòmica és estructural i està determinada per les pròpies contradiccions del capitalisme financer europeu, que és l’elecció entre fomentar el creixement econòmic i permetre un augment de la despesa pública generalitzat; i, d’altra banda, la necessitat dels grans agents financers de solucionar els seus propis forats bancaris. A l’optar per la segona, s’impedeix tot creixement i s’apliquen polítiques de estran-

gulament, d’extorsió, d’expropiació social, de desposició massiva, d’atac als serveis públics, de govern dels creditors, que no obstant això mantenen la situació econòmica totalment àtona. Podem deduir dues coses: la primera és que la capacitat d’una recuperació, d’una sortida per dalt a la crisi està clarament limitada i en segon, que l’única solució viable a mitjà termini solament pot passar per processos de mobilització des de baix que trenquin l’estructura de l’Estat, i per tant provoquin una democratització no solament dels estats sinó de la pròpia UE.

- Plantejes el tema de l’escala europea com una prioritat. Espanya, i per tant Catalunya, Euskal Herria, etc., són simplement províncies dintre d’un continent ja unificat en termes econòmics, però també polítics, que és la UE. La democràcia o el socialisme ja no són possibles en un sol país. Hem de pensar en una escala que sigui al mateix temps Estat, perquè a dia d’avui són els principals agents de les polítiques de reestructuració –per tant, les possibles planques de desobediència, per a possibles impagaments del deute, per exemple– i l’escala europea, que és on han de repercutir aquests processos de democratització que es produiran a escala d’Estat. La qüestió és com es contagia el que ha succeït a Grècia i el que ha succeït o el que pugui succeir en l’Estat espanyol amb el que vagi a succeir a França i a Alemanya, on s’hauria de confirmar aquesta revolució democràtica a escala europea.

- El llibre planteja el problema del poder polític i de la presa del poder. El llibre és una discussió que es projecta en diverses direccions, però que té un tronc únic que pot ser la recuperació de la paraula democràcia. Una que recuperi el sentit del terme que és el de la igualtat en la participació a tots els nivells del poder explícit, i amb això em refereixo a tots els nivells de l’Estat i també a l’estructura social i la distribució de la riquesa. La proposta seria pensar que l’accés al poder de l’Estat pot suposar la seva democratització i la seva dissolució. Un doble moviment que, d’una banda, és de reapropiació d’aquests poders, i per un altre, de dissolució i de repartiment social dels mateixos. Un moviment que caldrà pensar tant teòrica com pràcticament.

DES CARTES MAUDITES

País petit, democràcia gran

Carlus Jové i Buxeda

Fa uns dies discutia a Twitter amb un noi madrileny sobre la qüestió de la independència. La seva postura, prou freqüent a l’esquerra, és que no hem de donar suport a la creació de noves fronteres ni divisions. La meua pregunta fou si creia més convenient apostar per un únic govern mundial o si senzillament ens conformàvem amb les divisions i fronteres actuals. Tal com m’esperava, la seva resposta fou “apostem pel primer”, és a dir, per un únic govern o estat mundial. M’esperava aquesta resposta perquè, com ja havia comentat fa temps enre-re en aquesta mateixa columna, existeix entre la nostra esquerra la tendència a pensar que la unitat és millor que la separació, com si la unitat fos, de per si, positiva, i la divisió negativa. Fins al punt del ridícul, és clar, perquè per poc que hom s’hi pari a pensar, un sol i únic govern mundial seria l’antítesi de la democràcia i el summum de l’oligarquia. A no ser, és clar, que aquest poder estigués fraccionat, repartit, descentralitzat... divident.

Jo fa temps que sóc de l’opinió que els països petits són més aptes per a la democràcia que els grans i amples. I quan dic més aptes vull dir que hi ha més possibilitat de democràcia (si us plau, remarco que dic “possibilitat de”). Per una pura i simple qüestió de proximitat, de matemàtica bàsica si es vol: 150 persones representant-ne a sis milions no és el mateix que 200 representant-ne a 50 milions. I més enllà dels nombres, és una qüestió geogràfica de proximitat entre els centres de decisió i l’entorn. És una qüestió de percepció més clara i fidel de què pensa i com es sent la gent que t’envolta. I fixeu-vos que en tot moment estic parlant des de la democràcia representativa. Imaginem, doncs, si ens ho plantejem des de la nostra democràcia, la directa, la que es fa de baix cap a dalt, la del cara a cara on tothom ha de poder dir-hi la seva. Per mi la qüestió de la independència de Catalunya, els Països Catalans, o de Múrcia (si s’escau), té molt sentit des d’aquesta perspectiva. (Evidentment, en el nostre cas particular també hi ha el greuge cultural i lingüístic) De fet, l’ideal de l’anarquisme clàssic era el de petites comunes federades entre si per l’intercanvi de productes i accions conjuntes. No estic pas descobrint la sopa d’all...

>> Revistes

DIAGONAL

Revista quinzenal d’actualitat crítica, reflexió, debat i cultura, <http://www.diagonalperiodico.net/>

METRO DE PAPER

Butlletí de la Secció Sindical de CGT al Metro de Barcelona, <http://www.cg-tmetro.org>

DIRECTA

Setmanari de comunicació, reflexió, crítica i informació en català, <http://www.directa.cat>

DIPUTACIÓ A L'AIRE

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a la Diputació de Barcelona, <http://www.cgthbarcelona.org/cgtdiba/>

Gerard Coll-Planas, sociòleg

“El gènere el dibuixem amb les nostres accions”

“El control del gènere continua sent un tema central en el nostre sistema social, polític i econòmic”

> LA FRASE...

“El gènere, tal i com està regulat actualment, ens danya a tots”

Josep Estivill

És doctor en Sociologia per la Universitat Autònoma de Barcelona i professor a la Universitat de Vic. Ha publicat els llibres “Dibuixant el gènere” (Edicions 96, 2013), “La carne y la metáfora. Una reflexión sobre el cuerpo en la teoría queer” (Egales, 2012) i “La voluntad y el deseo. La construcción social del género y la sexualidad” (Egales, 2010). Amb Miquel Missé ha editat “El género desordenado. Crítica en torno a la patologización de la transexualidad” (Egales, 2010).

- Ets coautor (juntament amb la il·lustradora Maria Vidal) del llibre “Dibuixant el gènere”, una guia molt planera que desmunta força tòpics sobre el determinisme biològic en la construcció social dels gèneres i la sexualitat.

Amb el llibre volem mostrar que el gènere el dibuixem cada dia: quan ens vestim, en moure'ns, en relacionar-nos amb els altres, en la forma de mirar-nos, de parlar-nos, d'acostar-nos... La masculinitat i la feminitat les fem cada dia amb les nostres accions. Per tant, som responsables de les diferències, desigualtats i violències que es generen en un marc sexista.

- Pel que fa al fet transsexual, el govern de Zapatero va promulgar-ne una llei al 2007 que tenia uns components poc coneguts però molt perwersos; quins són?

Aquesta llei estableix que una persona trans que es vulgui canviar la identitat legal i, de retruc, el nom, ha de presentar dos certificats: un de transtorn mental i un altre conforme s'ha estat hormonant durant dos anys. El certificat de transtorn mental s'obté en les

Unitats de Transtorns d'Identitat de Gènere que hi ha a diversos hospitals públics, com el Clínic. La persona que vol obtenir el certificat ha d'estar-se durant uns dos anys passant tests psicològics, entrevistes... fins que la psiquiatra i la psicòloga valorin si és veritablement trans. Aquest procés ha estat criticat per diverses raons: perquè els criteris per dictaminar si una persona és trans són profundament sexistes, perquè aquests professionals entenen l'operació de reassignació sexual com l'objectiu de tota persona trans sense explorar altres opcions, i perquè la suposada relació terapèutica queda enterbolida pel paper de jutge que acaben jugant els professionals.

Per acabar-ho d'adobar, el criteri dels dos anys d'hormonació ha estat criticat perquè a la pràctica sol implicar l'esterilització química. L'establiment d'aquests criteris per un mer canvi de nom ens mostren que el control del gènere continua sent un tema central en el nostre sistema social, polític i econòmic.

- Per què els professionals de la salut pública (metges, psicòlegs, psiquiatres...) són tan lents a despatologitzar l'homosexualitat o la transsexualitat.

En el cas de l'homosexualitat, oficialment està despatologitzada des del 1990. Tot i això, de tant en tant sentim casos de psicòlegs i psiquiatres que continuen aplicant teràpies per tractar de reconduir l'orientació sexual. I a més, el trastorn d'identitat de gènere en la infància s'utilitza obertament per tractar de reconduir el comportament de nens “massa” femenins i nenes “massa” masculines que es considera que són potencialment gais i lesbianes. En el cas de la transsexualitat, cal aclarir que l'arrel del problema no són els professionals sinó el mandat que

reben per part de l'Estat: controlar que tota persona que es considera trans reproduïx el gènere normatiu corporalment i a nivell de comportament.

- Com és que encara es donen tants casos d'homofòbia? Com combatre-la?

L'homofòbia l'hem d'entendre en el marc de les violències que suposa la imposició del gènere normatiu en els nostres cossos i en les nostres subjectivitats. La violència de gènere l'hem explicat d'una forma molt restringida: incloent només les agressions i assassinats de dones per part d'homes que eren la seva parella o exparella. Aquests casos són molt greus però ens cal mirar el fenomen des d'una perspectiva més àmplia, cal entendre quina relació tenen aquestes agressions amb el tractament que reben les persones trans a la consulta psiquiàtrica, amb titllar de ‘puta’ a una noia sexualment activa, amb la vergonya que fa que un nen efeminat no s'atreveixi a dir als seus pares que els seus companys l'assetgen...

L'esquerra anticapitalista critica les desfilades “pride” de l'orgull gai perquè les considera una apologia al consumisme i pel seu caràcter frívol. Quina és la teva postura?

A Barcelona conflueixen dos tipus de manifestacions el dia 28 de juny, el dia internacional de l'alliberament LGTB: una de reivindicativa que se celebra des de l'any 1977 i el Pride, que és una desfilada amb un caràcter més festiu i en la que participen carrosses de locals comercials de l'ambient. Des del sector que tradicionalment ha organitzat la reivindicativa s'han formulat crítiques, que comparteixo, al Pride: l'associació entre lluita i interessos comercials em sembla problemàtica, la publicitat que elaboren reproduïx uns ideals de

cossos excloents, etc. Però em sembla que, a part de criticar-la, hem de ser autocrítics i reflexionar perquè la majoria de gent —d'edats i classes socials diferents— decideix anar al Pride: en què hem fallat a l'hora de transmetre el nostre discurs? Massa sovint, en comptes de fer autocrítica acabem reproduint la idea segons la qual hi ha una elit de militants il·luminades en contraposició a una massa idiotitzada que només aspira a anar de festa.

- Quina importància dones a l'ús del llenguatge no sexista?

El llenguatge no és mai neutre sinó que transmet valors, per tant, és una dimensió que hem de treballar en les nostres lluites. Però a vegades correm el perill d'oblidar que només canviant el llenguatge no transformem la realitat. Que s'hagi estès l'ús de ‘tots i totes’ pot contribuir, de fet, a maquillar la persistència del sexisme.

- En quin sentit la lluita contra el sexisme hauria d'implicar a totes persones?

El gènere, tal i com està regulat actualment, no només perjudica a les dones o als grups exclosos, sinó que ens danya a tots i a cadascú de nosaltres. Perquè escindeix la nostra forma de ser, limitant les nostres característiques a les assignades a homes o a dones. Perquè l'obligatorietat de cenyir-nos als models masculí o femení limita la nostra singularitat i complexitat com a individus únics. Perquè limita el nostre desig que, sense les pressions socials, es podria expandir reconeixent com a desitjables les persones al marge de si són dones o homes. Perquè al naturalitzar la nostra identitat i el nostre desig, no ens permet fer-nos responsables de la nostra forma de ser ni repensar les relacions que mantenim amb els altres.

LES PARAULES SÓN PUNYS

Vida

Jordi Martí Font

Sobre la vida i la mort, sobre viures i morir. Vius i morts. Sobre tot el que comporta notar com flueix la sang per les venes o tot el que comporta no notar-ho i que també passi.

Una vena és un vas sanguini que porta la sang cap al cor.

I sobretot, que passi la sang, perquè si no passa és clar que no hi ha vida i si no hi ha vida, ni sang ni venes, aleshores ja podem plegar. Els morts no parlen, ni llegeixen i si ho esteu fent ara mateix és precisament perquè sou i esteu vius i flueix sang per on ha de fluir i us arriba al cor, i aquest batega, i fa que el cos sencer existeixi i visqui. Però la vida és molt més, és estrena, felicitat, alegria, amor i satisfacció. No podem deixar que quatre amargadors ens la facin complicada, impossible, miserable, pobra i terrible.

Una vena és un vas sanguini que porta la sang cap al cor.

De ningú més que de nosaltres depèn la tria entre una forma de vida, entre un model d'existència, i l'altre. No som esclaus de ningú a no ser que ens hi sentim o que actuem com a tals. I no necessitem permís de ningú per ser o esdevenir lliures. Per això no en demanem. Però sabem clarament que en la majoria dels que ens acompanyen aquest sentiment no hi és. N'hi ha d'altres de ben diferents.

Una vena és un vas sanguini que porta la sang cap al cor.

Munts de cossos esdevenen res més que por i submissió. Es pleguen a les normes i indicacions dels qui manen, des que són petits, quan just aixequen els ulls del terra. Una plantofada, un carxot, una empenta... qualsevol agressió és suficient per fer que la mirada continuï cap a baix, submissa, callada, esporuguida. I després del cop, ve el recop. I la mirada es manté caiguda. No s'atreveix a mirar als ulls l'agressor i aquest esdevé amo i senyor.

Una vena és un vas sanguini que porta la sang cap al cor.

Sense poder decidir-ho tot ens comportem com a menors d'edat amb les regles clares: no hi ha possibilitat de vida, si de cas queda esperar la mort. A poc a poc, sense pressa, però la mort. I, per tant, no cal que us esforceu per viure perquè de vida no en tindreu mai més. Tot el contrari. Camí, camí, de la mort... si no us rebel·leu. Rebel·leu-vos!